

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A HOT ROMANTIC COMEDY

MARRYING MR. WRONG

CLAIRE
KINGSLEY

BAY İLE EVLENMEK WRONG

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

İÇİNDEKİLER

Bu kitap hakkında

1. Sophie
2. Cox
3. Sophie
4. Sophie
5. Cox
6. Sophie
7. Cox
8. Sophie
9. Sophie
10. Cox
11. Sophie
12. Sophie
13. Cox
14. Sophie
15. Cox
16. Cox
17. Sophie
18. Sophie
19. Cox
20. Cox
21. Sophie
22. Cox
23. Sophie
24. Cox
25. Cox
26. Sophie
27. Cox
28. Sophie
29. Cox
30. Cox
31. Sophie
32. Cox
33. Cox
34. Sophie
35. Cox
36. Sophie

Sonsöz: Sophie
Kitap Sevgilisi: Bölüm 1

Sonsöz Teşekkür
Ayrıca Claire Kingsley .
Yazar Hakkında

Copyright © 2021 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Yayınlayan: Always Have, LLC

Düzenleyen: Susan Helene Gottfried

Kapak: Kari March Designs

www.clairekingsleybooks.com

Vellum ile oluşturuldu

Benim ateşli dağınıklığıma. Kendin ol. Dağınık olun. Gerçek ol.

BU KİTAP HAKKINDA

O elbiseyle asla komando olmamalıyım.

Neredeyse eminim ki, eğer bir otelin balkonundan sarkıyor olmasaydım ve kadınlık organlarım rüzgârda sallanıyor olmasaydı, geri kalan hiçbir şey olmayacaktı. Ve tabii ki bu utancıma tanıklık edecek tek kişi de O olmalıydı. Camden Cox.

Elbette, bugün muhteşem ve zengin ve iyi, harika bir mizah anlayışı olduğunu kabul edebilirim. Ama bir zamanlar hayatımı zindan etmeyi seven bir çocuktuk.

Artık saç örgülerimi çekmiyor ama onun tipini biliyorum. Tek bir şey istiyor, sadece tek bir şey. Pantolonuma girmek için bir şans.

Olmaz. Olmuyor. O seksi Güneyli ses tonuyla bile olmaz.

Ama ben Sophie Abbott'ım ve iyi olduğum bir şey varsa, o da ortalığı karıştırmaktır.

Ama bu sadece bir karmaşa değil. Bu bir felaket. Bir Sophie felaketi.

Çünkü Vegas'ta çılgın bir geceden sonra, onun otel odasında çıplak uyandım. Ve evlendiğimizden oldukça eminim.

Yazarın notu: Kendini beğenmiş bir büyücüyü tamamen oyun dışı bırakan sevimli bir ateşli karmaşa. Ayrıca çöpçatanlık yapan tuzlu bir baba, kahkahalar attıran şakalaşmalar, Kindle'ınızı eritecek bir kanepe sahnesi ve mutlu sonların en bayağısı.

SOPHIE

I

Bu elbiseyle asla komando olmamalıydım.

İnsanlar - smokinli erkekler ve gece elbiseli kadınlar - yanımdan geçip gidiyordu ve yemin ederim ki bacaklarımda bir esinti hissediyordum

ve kıcıımı fırçalıyor. Havalandırmanın yanında falan mı duruyordum?

Otelin balo salonu gala ve açık artırma için güzel bir şekilde dekore edilmişti. Big Brothers Big Sisters yararına büyük bir amaç güdüüyordu. Uzun masalarda sessiz müzayede öğeleri yer alıyordu ve canlı müzayede panoramik pencerelerin önündeki geçici sahnede gerçekleşecekti. Masalar süslü örtülerle dekore edilmiş ve iki bar iyi giyimli konuklara içecek sağlamıştır.

Sorun şu ki, bu yardım gecesine geleceğimi tamamen unutmuştum. Patronum Shepherd Calloway ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan eşi Everly'nin de katılması gerekiyordu. Ben Bay Calloway'in yönetici asistanıyım, bu yüzden detayları ben ayarlarım. Etkinliklere katılıyorlar.

Ama Everly hamileydi ve dün ayak bilekleri biraz şişmiş gibiydi. Endişelenecek bir şey olmadığından emindi - doktoru da öyleydi - ama Bay Calloway söz konusu hamile karısı olduğunda etkileyici düzeyde bir koruma paranoyası geliştirmişti. Everly'nin yanında olabileceğinden emin olmak için önümüzdeki birkaç gün için programını boşaltmıştı.

Gerçekten çok şirindi.

Ama beni bu galada onların yerini doldurmak durumunda bıraktı. Ki bunu son dakikaya kadar unutmuştum.

Ve ben Sophie Abbott olduğum için, uzman bir dağınıklık, kendimi siyah kravatlı bir gala için yeterince şık hale getirme ve zamanında olma ve

Tırnağımı kırmayı, yeterince resmi ama yürümeme izin verecek ayakkabılar bulmayı ve iç çamaşırı giymeyi tamamen unutmuştum.

Kim iç çamaşırı giymeyi unuttur

ki? Ben, işte o.

En azından bir sutyen hatırlıyordum. Kıvrımların varsa bu önemli.

-Ve bende onlardan çok var.

İşte buradaydım, sutyenim ikizleri uslu uslu dizginliyordu ve koyu sarı buklelerim güzelce duruyordu ama kırmızı elbisemin ince kumaşı dışında belimden aşağısı görünmüyordu.

Oldukça kısa, ince kırmızı elbisem.

Transparan mıydı? İnsanlar kışımın çatlağını görebilir miydi?

Muhtemelen bu noktada en büyük endişem buydu. Omzumun üzerinden baktım, acaba biri aşağıya bakıp komando olmak için fazla hafif ve ince elbisemin altındaki şeyin doğasını düşünürken yakalar mıyım diye merak ediyordum.

Siyah smokinli bir adam yakınımda duruyordu, gözleri popoma kilitlenmişti. Bunu anlayabilirdi.

İçimi çektim ve sessiz müzayede masasında biraz daha ilerledim. Bu noktada ya erken ayrılıp eve gitmem ya da odadaki bir avuç insanın beni fark edip bakacağı gerçeğini kabullenmem gerekiyordu.

Arkadaşlarım ne yapardı? En iyi üç arkadaşım her zaman benim olmadığım şekilde bir araya gelmiş gibi görünüyordu.

Everly, Bay Calloway'in onu görmesini engelleyecekti. Buz gibi bakışları, karısına bakmaya cüret eden her erkeği dondururdu. Hazel bu elbiseyi asla giymezdi zaten. Çok daha kullanışlı bir şey giyerdi. Ve astarlı.

Ama Nora? O sadece sahiplenirdi.

Belki de cevap buydu. İçimdeki Nora'yı yönlendirmek. Ne de olsa bu gece daha kötü olamazdı. En azından sosyal olarak kimseyi tanımadığım bir yardım gecesinde, kendimi sahnede seyircilerin önünde çıplak olduğunuz kâbuslardan birindeymişim gibi hissettiren bir elbise giymiştim.

Ve sonra, aynen böyle, daha da kötüleşti.

Koyu renk takım elbiseli bir adam odanın öbür ucundan gözlerime baktı. Nefes nefese, hızla arkamı döndüm. Olamaz. Bu Dr. Yakışıklı Sapık'tı.

Yaşlı babam bana bir koca bulma arayışındaydı ve kendini çöpçatan olarak atamıştı. Bu da demek oluyor ki bana sadece

Yirmi ile elli yaşları arasında görünen her bir erkek hakkında.

Mahallenin postacısı. Markette muzların üzerine etiket yapıştıran adam. En sevdiğimiz restorandaki garson. Göz doktoru. Vergi işlerini yapan adam.

Bu kişi, Dr. Shilling, kısa süre önce bileğine küçük bir ameliyat yapan cerrahı. Babam kontrol için gittiğinde, doktoru bir şekilde kızıyla çıkmaya ikna etmişti.

Babamı yatıştırmak için gitmişim ve çok geçmeden gitmediğime pişman oldum. Dr. Shilling bütün geceyi bana dokunmak için bahaneler bularak geçirmişti. Ve bana daha fazla dokunmasını istememe neden olacak sevimli şekillerde değil. Elle taciz etti ve beni o kadar rahatsız etti ki, ani bir gıda zehirlenmesi numarası yaptım ve oradan ayrıldım. Daha sonra martini içerken arkadaşlarıma anlattığımda ona Dr. Elli Sapık adını vermiştik.

Ve işte oradaydı, sessiz müzayede masalarının diğer tarafındaydı.

Hızlıca bakma riskini göze aldım. Başka biriyle konuşuyordu ama gözleri bana doğru kaydı. Bu çok garipti. Döndüğümde neredeyse siyah smokinli, gümüş saçlı ve gözlüklü bir adamın üzerine yürüyordum. Dökülmesin diye içkisini ustalıkla yolumdan çekti.

"Çok özür dilerim."

Cevap vermedi. Sadece kaşlarını çattı ve etrafta dolaştı.

Ben.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve Dr. Handsy Perv'e bir kez daha baktım. Ya da

Dr. Handsy Perv'in birkaç saniye önce olduğu yere. Nereye gitmişti?

"Sophie." Eli dirseğime kaydı ve ben de neredeyse yerimden sıçradım.

Topuklarım.

Kolumu çekerek arkamı döndüm ve bir adım geri attım. "Dr. Şilin."

"Ofisimde değiliz; resmi olmaya gerek yok. Bana Randall diyebilirsiniz."

"Doğru, tabii ki. Randall."

Yaklaştı ve elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "İyileştiğini gördüğüme sevindim."

Tanrım, neden bu kadar hassastı? Elleri soğuk ve nemliydi. İğrençti.

"Evet, teşekkürler. Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Gözleri midemi bulandıracak şekilde bir aşağı bir yukarı bakıyordu. Seksi ya da kışkırtıcı değildi. Ürkütücüydü. Sanki beni ölçüp biçiyor gibiydi.

arabasının bagajına sığabilir miyim

diye. "Affedersiniz, yapmam
gerek-" "Randall!"

Biri adını seslendi ve ben de onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak oradan uzaklaştım. Canlı müzayede henüz başlamamıştı ama kaçırmak zorunda kalacaktım. Dr. Handsy Perv beni köşeye sıkıştırmadan önce buradan çıkmalıydım.

Paltomu bıraktığım masama doğru hızlı adımlarla yürüdüm, topuklu ayakkabılarımın ayağıma takılmaması için kendimi zorladım ve küçük siyah çantamın ince askısını düzelttim. Neyse ki, herhangi bir aksilik olmadan başardım. Odayı başarıyla geçtiğim için kendimi tebrik ederek - çok bir şey değildi ama küçük şeyleri kutlamak gerektiğine inanırım- paltomu aldım ve döndüm.

Ve birine çarptım. Tekrar.

Bu seferki, parlak siyah bir gece elbisesi giymiş, yakası dekolteli bir kadındı.

"Özür dilerim." Dökülmediğinden emin olmak için içkisine uzanmaya başladım ama son anda geri çekildim çünkü muhtemelen durumu daha da kötüleştirecektim.

Çabucak toparlandı, ifadesindeki şaşkınlık yerini gülümsemeye bıraktı. Otuzlu yaşlarının ortasında gibi görünüyordu, koyu renk saçları topuz yapılmış ve koyu kırmızı ruj sürülmüştü. "Zarar görmedim. Sen iyi misin?"

"Evet, teşekkür ederim." Gözlerim yana kaydı. Dr. Handsy Perv hâlâ kendisine seslenen adamla meşguldü ama bakışları benim üzerimdeydi. Ürperdim.

Bakışlarımı takip etti. "Dur tahmin edeyim. Eski erkek arkadaşın mı?"

"Oh, hayır. Sadece bir kez çıktık. Ya da belki yarım bir randevuydu? Her iki durumda da çok rahatsız ediciydi."

"Çok iyi anlıyorum. Hepimiz o yollardan geçtik." İçkisinden sıradan bir yudum aldı. "Elbisene bayıldım. Çok gurur verici."

Kendime baktım. "Teşekkür ederim. Seninki de çok güzel." Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Dr. Handsy Perv konuşmasını yarıda kesti ve bize doğru gelmeye başladı.

"Merak etme." İçkisini bıraktı, sonra yanıma doğru kaydı ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız. Seni buradan çıkaracağım."

Kol kola balo salonunun kapısına doğru ilerledik.

"Çok teşekkür ederim." Omzumun üzerinden baktım. "Aman Tanrım, takip ediyor."

"İsrarcı, değil mi? Ben Ruby, bu arada."

"Sophie."

Büyük çift kapıdan geçerken kolumu güven verici bir şekilde sıktı. "Bazı erkekler ipucu almayı bilmiyor. Bayanlar tuvaletinde kaybolacağız."

Tuvaletler koridorun hemen karşısındaydı ve içeri daldık. Ruby aynada saçını kontrol ederken ben uzun bir nefes aldım. Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

"Burada yalnız mısınız?" diye sordu.

Elbisemi düzelttim ve hâlâ kolumun üzerinde asılı duran paltomu kaydardım. "Evet, maalesef. Sen?"

"Kocam burada ama çoktan odamıza döndü." "Şehir dışından mı geliyorsunuz, yoksa sadece bir gece mi geçiriyorsunuz?"

"Bir gece geçirmek. Otellerin işleri renklendirmek için bir yolu var." Telefonunu siyah debriyajının içine soktu. "Sahilin temiz olduğundan emin olacağım."

"Çok teşekkür ederim."

"Benim için zevkti." Kapıyı açtı ve dışarı baktı, sonra tekrar kapanmasına izin verdi.

"Hâlâ dışarıda, değil mi?" Ben sordum.

"Öyle ve koridorun ortasında duruyor, böylece balo salonuna ve lobiye erişiminizi engelliyor."

Yine ürperdim. Çok ürkütücüydü. "Cebinde bir şırınga olduğundan ve bana ilaç vereceğinden gerçekten endişeleniyorum."

"Öyle bir hava yayıyor, değil mi? Yukarı odama çıkmaya ne dersin? Peşini bırakmasını beklerken bir şeyler içebiliriz."

"Zorlamak istemiyorum-"

"Saçmalama," dedi kolunu tekrar benimkinin arasından geçirerek. "Sizi ağrılamaktan mutluluk duyarız."

Ruby'ye rastladığım için şansına gülümseyerek beni kadınlar tuvaletinden çıkarmasına izin verdim. Asansörlere doğru hızlıca sağa döndük ve o da düğmeye bastı.

"Sophie," diye seslendi Dr. Handsy Perv arkamdan.

Ruby, "Onu duymuyormuş gibi davran," diye fısıldadı. *Hadi, asansör. Hadi, aç.*

"Sophie, neredesin-"

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. Ruby ve ben içeri daldık ve parmağımı kapatma düğmesine sıkıştırdım.

Dr. Handsy Perv koridorda koşarak bize doğru geldi ama kapılar tam zamanında kapandı.

Uzun bir nefes aldım.

"Vay canına, senden gerçekten hoşlanıyor olmalı," dedi Ruby.

Asansör yükselirken karnımda hafif bir gıdıklanma hissettim. "Beni bu adamdan daha fazla rahatsız eden biri oldu mu bilmiyorum."

"O zaman karşılaştığımıza sevindim. Kimsenin hayatında buna ihtiyacı yok." İkinci katın kapısı açıldı ve ben de onu koridorda takip ettim.

"Tekrar teşekkür ederim," dedim, sesim vurguluydu. "Gerçekten de tüm bunları yapmak için. Açık artırmayı kaçıırıyorsunuz."

Yorumumu elinin tersiyle itti. "İnan bana, umurumda değil. Bu çok daha eğlenceli. Ayrıca, evlenmeden önce birkaç sapıkla çıktım. Ne kadar berbat olduğunu bilirim."

Bir kapının önünde durdu ve anahtar kartını okuttuktan sonra kapıyı iterek açtı.

Arkasında tereddüt ettim. Dr. Handsy Perv şimdiye kadar pes etmiş olmalıydı. Başka bir asansör seti bulabilir, lobiye geri dönebilir ve yoluma devam edebilirdim. İyi biri olsa bile yabancı birinin otel odasına girmemeliydim.

"Aslında gitmem gerekiyor," dedim. "Yardıminız için minnettarım ama-" "Hiç sorun değil, söz veriyorum."

Açık kapıda kravatu çözülmüş bir elbise gömleği giymiş bir adam belirdi. Uzun boylu, düzgün siyah saçlı ve kare çeneliydi.

Muhteşem bir çift oldular.

"İşte buradasın," dedi bir kolunu onun beline dolayarak. Hafif bir öpücükle dudaklarını okşadı, sonra gözleri bana kaydı. "Yine bir arkadaş mı edindin?"

"Bu Sophie. Ne kadar tatlı, değil mi? Onu bir şeyler içmeye davet ettim." Bana baktı. "Bu benim kocam, Marcus."

"Merhaba," dedim.

Bakışları bir aşağı bir yukarı gidip geldi ve bana dostça bir gülümseme verdi. "Memnun oldum. İçeri buyurun."

Ruby koluma girdi ve beni içeri götürdü.

Süitleri oturma alanı, ıslak bariyer ve büyük pencereleriyle çok güzeldi. Başka bir kapıdan, kral yataklı büyük bir yatak odası görebiliyordum.

Yatakta. Ruby kolumu bıraktı ve ben de odanın içinde yavaşça dolaşarak zengin mobilyalara ve duvarlardaki güzel sanat eserlerine baktım.

"Ruby ikimiz arasında en sosyal olanı. Nereye gidersek gidelim yeni arkadaşlar ediniyor." Marcus barın yanında durakladı. "Sana ne getireyim Sophie?"

Ben cevap veremedim Ruby ona yaklaştı ve elini onunkinin içine soktu. "Tatlım, düşünüyordum da. Aşağıda zaten içki içtik. Daha eğlenceli bir şeyler yapamaz mıyız?"

Marcus bana tekrar yukarıdan aşağıya baktı, ağzının köşesi gülümseyerek kalktı. "Haklısın. Bence yapmalıyız."

Ruby bana döndü ve alt dudağını dişledi. "Ne düşünüyorsun Sophie? Biraz eğlenmeye var mısın?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için olduğum yerde donup kaldım. Odadaki enerji ani bir tuhaflıkla uğuldu. Bununla ne demek istemişti?

"Um..."

Marcus kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ona zaten sormadın mı?"

"Önce seni tanıştırmak istedim."

"Senin kararlarına güvendiğimi biliyorsun." Gözleri bana kaydı. "Ama o mükemmel."

"Öyle değil mi?"

"Ne için mükemmel?" Ben sordum.

Ruby bana doğru bir adım attı ve elimi tuttu. "Marcus ve ben ilişkimize bir arkadaşımızı da dahil ederek biraz renk k a t m a y ı seviyoruz."

Gözlerim büyüdü. "Oh... Ben... Ben..."

Ben..." demek mi istedi?

Başparmağını parmak eklemlerimin arkasında gezdirdi. "Muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey yapmadığını biliyorum. Sende belli bir masumiyet var. Seni bu yüzden buraya çağırdım. Ama bence üçümüz birlikte harika vakit geçirebiliriz."

Marcus bir şeye dokundu, sonra gümüş bir tepsiyi Ruby'ye doğru uzattı. Gözlerim daha da açıldı.

Tepside üç çizgi halinde beyaz toz vardı. Oh lanet olsun.

Kalbim, kaburgalarımın arkasında öfkeli bir şekilde çarpıyordu. Aman Tanrım, beni buraya kokain çekmeye ve kendisi ve kocasıyla üçlü yapmaya getirmişti.

"Biraz ister misiniz?" Ruby tepsiyi işaret ederek sordu. "Bu deneyimi gerçekten zenginleştiriyor."

Ani panik zihnimi bulandırdı. Mantıklı olanı yapıp kibarca reddetmek ve kapıdan çıkıp gitmek yerine Sophie'nin yaptığını yaptım.

Ortalığı dağıttım.

Geriye doğru adım atarak elimi Ruby'nin avuçlarından çektim. Topuklarımın üzerinde sallanmaya başladım - lanet olsun, bu gece topuklarımla çok iyi gidiyordum - ve denge için kollarımı açtım. Elim ilaç tepsisine çarptı -uyuşturucu!- ve havada uçarak Marcus'un üzerine beyaz bir toz yağmuru püskürtmesine neden oldu.

Aman Tanrım, havada kokain var. Nefes alma, Sophie! Burnuna bulaştırma!

Ruby bir şeyler bağırdı ve Marcus geriye doğru sendeledi. Yatak odasına daldım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kilidi hızla çevirdim ve sırtımı kapıya dayadım, nefesim kesik kesik geliyordu. Harika, korku filminde üst kata koşup kendini katille birlikte eve hapseden aptal kız gibiydim.

Ruby ve Marcus kapıdan adımı seslenirken çılgınca bir çıkış yolu aradım. Kendimi neyin içine sokmuştum? Dr. Handsy Perv bundan daha iyi olabilirdi.

Şey, belki.

İçlerinden biri kapı kolunu tıkırdattı. Belki de kilidi açmaları için temizlikçiyi çağırımları gerekecekti. O zamana kadar banyoda saklanabilirdim. Hayır, bu iyi bir plan değildi. Kendimi buraya kilitlemek de iyi bir şey değildi ama bu noktada elimdekiyle yetinmek zorundaydım.

Diğer tek kapı bir balkona açılıyordu.

Bu da bana bir fikir verdi.

Ne de olsa sadece ikinci kattaydık.

Kalbim hâlâ hızla atarken ve Ruby ile Marcus kapıdan benimle konuşmaya çalışırken dolabı kontrol ettim. Beyaz havlular ve birkaç kabarık yastık vardı ama en üst rafta aradığım şeyi buldum.

Ekstra çarşaf.

Düzgünce katlanmış yumuşak pamuk yığınını kaptım ve balkona doğru koşarken çılgınca salladım.

Soğuk hava bana çarptı ve bir noktada montumu düşürdüğümü fark ettim. Artık bunun için endişelenmek için çok geçti. Küçük bir mucize eseri, çantam

Hala omzumda asılı duruyordu, bu da bir şeydi. Kayışı başımın üzerinden diğer omzuma geçirdim, böylece aşağı inerken kaybetmeyecektim.

Balkona bir göz attım. Taş döşeli yolları ve yemyeşil peyzajı olan bir iç avluya bakıyordu. Bir fiskeye şırıl şırıl akıyor, ışıklarla parlıyordu.

Ya şimdi ya da asla.

Çarşafı birbirene bağladım, sonra da düğümünün tutacağını umarak bir ucunu parmaklığa tutturdum. Birinin sıksa diyebileceği biri olmasam da, genellikle geniş kıvrımlarıma aldırış etmem. Ama o anda, biraz daha az biçimli bir vücuda sahip olmayı diledim.

Artık diyet yapmak için çok geç. Burada hiçbir şey olmadı.

Çarşafın gevşek ucunu aşağı attım ve kendimi yan tarafa doğru kaldırdım. Ayakkabılarım ayağımdan kayd ve aşağıdaki zemine çarptı.

Esinti tam da o anı seçti ve elbisemin kırmızı kumaşını dalgalandırdı. Tanrım, çok soğuktu. Neredeyse hiç giymemiş gibiydim-

Külot.

Ki öyle değildim.

Neyse ki aşağıda kimse yoktu. "Hey, ne yapıyorsun?"

Boşver onu. Aşağıda biri vardı.

İnledim. Tabii ki vardı. Bu bendim. Eğer bir şeyler ters gidebilseydi, giderdi.

"Dikkatli ol," dedi altımdaki adam. Hafif güneyli bir tonu vardı.

"Yapmalısın-whoa."

Rüzgâr elbisemi tekrar savurarak içime bir ürperti gönderdi.

Her neyse.

"Elbiseme bakmayı kes. Aşağı inmeye çalışıyorum."

"Ben-" Boğazını temizledi. "Kaçınmak biraz zor."

Ayaklarım balkonun alt kısmına dayanmıştı ve kollarım çarşafı tutma çabasından yanmaya başlamıştı bile. Bunlar muhtemelen üzerinde uyumak için harika hissettiriyordu ama kaçmak için gerçekten kaygandılar.

"Sıkıştın mı?" diye sordu.

Bir an tereddüt ettim. "Belki mi?"

"Tamam, işte yapacağın şey." Sesi sakın ve emrediciydi ve eğer balkondan düşüp ölmek üzere olmasaydım, muhtemelen aksanını inanılmaz derecede çekici bulurdum. Bana Matthew McConaughey'i hatırlattı.

"Ayaklarını bırakacaksın

Düşersen aşağı kayarsın. Önce çarşafı iyice kavradığından emin ol. Seni yakalamak için aşağıda olacağım. Ve sakın aşağı bakma."

Baktım ve bir gıcırtı çıkardım. "Aşağı bakma dedim."

"Aşağı bakma diyemezsin. Açıkçası bu sadece bakmama neden olur."

"Haydi," dedi, sesi güçlü ve yatıştırıcıydı. "Aşağı kay. Seni tuttum."

"Tamam." Güçlendirici bir nefes aldım ve ayaklarımı serbest bıraktım.

Kayarken tekrar ciyaktım, ellerimdeki kumaşın yakıcılığına karşı dişlerimi sıktım. Çok hızlıydım. Çok hızlı gidiyordum. Gidiyordum-

Güçlü kolları beni belimden yakalayarak aniden durmamı sağladı. Nefesim ciğerlerimden fırladı ve beni nazikçe yere bırakırken çarşafı bıraktım.

"Oh iyi. Ölmedim."

"Ne halt etmeye çarşafı balkondan aşağıya tırmanıyordun?"

Asi buklelerimi yüzümden fırçaladım, ayakkabılarımı topladım ve yalınayak yürümeye başladım. "Bana kokain teklif ettiler ve üçlü yapmak istediler. Panikledim. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim ama gitmem gerek."

"Bekle, ne?" Bana yetişmek için birkaç adım koştu. "Boş ver. Bana inanmıyorsan seni suçlamıyorum."

"Hayır, sana inanıyorum. Sen iyi misin? Seni bırakmamı ister misin?"

Doğru yöne gittiğimden emin olmasam da yürümeye devam ettim. Korkunç kokain çiftinden ve az önce elbisemin üstünü gören adamdan uzağa. "Hayır, yaşadığım geceden sonra yapacağım son şey tanımadığım biriyle arabaya binmek olur. Sanırım bir Uber sürücüsü çağırırsam onu tanımayacağım ama bu sayılmaz. Ama belki arkadaşlarımdan birini ararım çünkü belli ki gecem lanetli ve muhtemelen psikopat bir baltalı katil tarafından alınacağım."

"Nereye gidiyorsun?"

"Lobiye mi?"

"Lobiye giden yol bu değil."

Durdum ve bir nefes verdim. Yavaşlamam ve düşünmem gerekiyordu. Gözlerim havaya kalkıp onunkilerle buluştu ve kendi tükürüğümle boğuldum.

Bu oydu.

Onu en az yirmi yıldır görmemiştim, çocukluğumuzdan beri.
-Ama artık özellikle Seattle'da çok ünlü değildi. Ayrıca, o yüzü asla unutamazdım.

Camden Cox.

"Sensin."

Bana, tanınmasına şaşırmadığını belli eden bir gülümseme attı ama kim olduğumu bildiğine dair hiçbir işaret vermedi.

Pislik.

Yüz ifadesi yumuşadı ve bir an için anlık yargımın yanlış olup olmadığını ve beni hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Gözlerini kırptırdı ve ağzının bir köşesi hafifçe kalktı.

Midemde bir sürü kelebek uçuşmaya başladı ve o küçük seksi sırtışı omurgamda hoş bir karıncalanma yarattı.

Camden Cox sadece seksi büyümemişti. Ölümüne muhteşem büyümüştü. Kalın, siyah saçlar. Büyüleyici gri gözler. Keskin elmacık kemikleri ve kare çene. Yeleği ve kravatıyla koyu renk takım elbisesinin hakkını veriyordu.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Bir plak cızırtısı gibi gerçekliğe geri döndüm, artık muhteşem bir adamın hipnotik büyüü altında değildim - ya da onun yavaş Güneyli çekişinin. Beni hatırlamadı. Evet, pislik.

"Sophia," dedim, doğum ismimi kullanarak. Nedenini bilmiyordum. Kimse bana Sophia dememişti, bebekken bile. Ama bu noktada, kim olduğumu anlamasını *istemiyordum*.

"Memnun oldum Sophia. Ben Camden Cox, ama herkes bana Cox der. Seni bırakamayacağıma emin misin, ya da-"

"Hayır, teşekkürler," dedim hemen. "Eve kendim giderim. Balkondan inmeme yardım ettiğiniz için teşekkürler."

Yönümü bulmak için etrafıma bakındım ve lobiyi gösteren bir tabela gördüm. O başka bir şey söyleyemeden, topuklu ayakkabılarım ellerimden sarkarken, soğuk gece havası hâlâ elbisemin üzerinde dolaşırken oradan uzaklaştım.

COX

S *Ophia.*

Bu sefer lobiye doğru yürüdü. kalçalar olumlu Hipnotik.
I durdu köklü için ve spot,
büyülenmişim. Kokusu burnumda kaldı ve yumuşak saçlarının yüzüme
değen hafif gıdıklanmasını hâlâ hissedebiliyordum.

Daha önce bir kadından hiç bu kadar etkilenmemiştim.

Elbisesinin üstünü ve *her şeyi* gördüğüm için değildi. Kabul ediyorum,
bu beni şaşırtmıştı. Kim başını kaldırıp ikinci kat balkonundan aşağıya
tırmanan, üzerinde iç çamaşırı olmayan bir elbise olan bir kadın görmeyi
bekler ki? Bu benim için kesinlikle bir ilkti.

Hayır, onda bir şeyler vardı. Sesinin tınısı ve saçının kokusu. Onu
yakalayıp ayağa kaldırdığımda vücudumun ön kısmından aşağı doğru
kayarken hissettiğim şey.

Sophia.

Soyadını bile öğrenememişim. Bir an için peşinden gitmeyi düşündüm.
Ne de olsa ben Camden Cox'um ve bir şey istediğimde onu elde ederim.

Ama o çoktan içeride kaybolmuştu. Alışılmadık da olsa böylesine kısa
bir karşılaşmanın beni bu şekilde sarsmış olması tereddüt etmeme neden
oldu.

Kendimi toparlayarak kelepçelerimi düzelttim. O her kimse, artık
gitmişti. Onu bir daha görebileceğimden şüpheliydim.

Ki bu iyiydi. Dünyada bir sürü kadın vardı. Bunun kimliğiyle meşgul
olmayacaktım.

Yalan olduğu ortaya çıktı. Pazartesi öğleden sonra isteyken hâlâ Sophia'yı düşünüyordum. Yumuşak kıvrıcık saçlarını. Elbisesinin altındaki kıvrımları.

Elbisesinin altındaki diğer şeyler.

Sinir bozucuydu. Pantolonumda yer açmaya çalışarak sandalyemde kıpırdandım. O *kadar* ateşli olamazdı. Hafızam abartmış, onun özel olduğunu düşünerek beni kandırmış olmalıydı. Ya da belki o gece düşündüğümünden daha fazla içmiştim.

Önemli değildi. Dikkatimi tekrar bilgisayar ekranıma çevirdim. Sanki beni meşgul edecek yeterince şey yokmuş gibi.

Asistanım kapıya vurdu ve kafasını içeri uzattı. Gösterişli

İngiliz aksanıyla, "Saat üç," dedi.

"İçeri gel."

Oliver Carrington içeri girdi, her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Düğmeli gömlek üzerine tüvit yelek. Dar pantolon. Ne tek bir kumral saç yerindeydi ne de pahalı ayakkabılarında en ufak bir çizik. Yıllardır benim için çalışıyordu ve işinde çok başarılıydı. Bana katlanmak kolay değildi, bu yüzden ona iyi para ödedim.

İçinde bir çaydanlık, iki çay fincanı ve bir tabak parmak sandviç olan gümüş bir tepsi koydu. Bir şekilde ikinci çayını günlük rutininin içine yerleştirmişti. Bu konuda onunla tartışmayı bırakmışım. Hatta bundan hoşlandığımı bile itiraf edebilirdim. Kalben bir Teksas çocuğuydum - çocukken Seattle'da geçirdiğim birkaç yıl da dahil olmak üzere çok yer değiştirmiştim ama Teksas'ta başka hiçbir yerde geçirmediğim kadar çok zaman geçirmiştim. Ama bu Teksaslı çocuk bile sıcak bir fincan çayın ve parmak sandviçlerin değerini bilebilirdi.

Bazen viski eklediğim de oldu.

Doldurdu, sonra masamın diğer tarafına oturdu. "İyi haberi mi istersin, kötü haberi mi?"

"Kötü."

"Güzel, çünkü sadece kötü haberlerim var. Thiago Santos yok."

"Lanet olsun." Çayıma dokunmadan bıraktım ve sandalyeme geri oturdum. Thiago, eski iş ortağım Dominic Coates'un halka açık bir seks skandalıyla beni mahvetmesinden bu yana Skyline projesinden çekilen üçüncü yatırımcıydı. İstifa ederek beni ondan kurtulma zahmetinden kurtarmıştı ama şimdi pisliği temizlemem ve bu projeyi ayakta tutmam gerekiyordu.

Oliver gözlüklerini düzeltti. "Bunun olacağını biliyorduk." "Biliyordum. Ama bu proje çöküşün eşiğinde." "Peki, ilgilenebilecek kimleri tanıyoruz?"

Bütün gün bunu düşünüyordum. "Jackson Bennett olabilir ama bugünlerde onu yakalamak çok zor."

"Aile babası, şimdi. Peki ya Richard Calloway?"

"Richard'la seve seve çalışırdım ama yatırımlarında çok daha muhafazakâr olmaya başladı." Parmaklarımın uçlarını birbirine bastırdım. "Ama belki Shepherd Calloway."

Oliver kaşlarını kaldırdı. "Telefon görüşmelerini sen mi yapıyorsun, çünkü Shepherd Calloway ile bir görüşme ayarlamak kolay değil."

Ona kaşlarımı çattım. "Beni göreceksin."

Boğazından bağlayıcı olmayan bir ses çıkardı.

Kapı uçarak açıldı. Althea ofisine doğru yürüdü ve ellerini kalçalarına koydu. "Thiago Santos?"

"Çıktı," dedim.

Dudaklarını birbirine yapıştırdı. Avukatım Althea McLellan elli değil de otuzlu yaşlarında bir kadın gibi görünebilirdi, gerçi bunda muhtemelen botoksun da etkisi vardı. Uzun boylu, ince yapılı kadının üzerinde bir bluz ve pantolon vardı; sarı saçlarını da topuz yapmıştı.

"Bu bir sorun," dedi. "Bunun

farkındayım ama-"

"Öyle mi?"

Ona sert bir bakış fırlattım. "Üzerinde çalışıyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Öyle olduğunu biliyorum. Sadece panikliyorum çünkü tüm bu anlaşmayı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız."

"Anlaşmayı kaybetmeyeceğiz. Shepherd Calloway'i getirmeyi düşünüyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "İyi seçim. Sermayenin onda olduğunu biliyoruz. Birkaç arama yapmamı ister misiniz?"

Oliver çay fincanını tıkırdatarak yere bıraktı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Bir toplantı ayarlayacağım."

"Az önce onunla buluşmanın kolay olmadığını söylememiş miydin?" diye sordum. Bana kaşlarını çattı. "Sana toplantıyı ayarlayacağım."

Althea kuşkuyla baktı ama onunla tartışmadı, bu da bir mucizeydi. Oliver ve Althea birbirlerine sadece mecbur oldukları için tahammül ediyorlardı.

"Beni haberdar edin." Oliver'a hızlıca bir bakış fırlattı ve gitti.

"Buraya kadar, Malefiz," diye mırıldandı Oliver. "Karanlığın kara şatosuna geri dön."

Kıkırdadım, sonra çayımdan bir yudum aldım. "Calloway hayır derse tabii ki bir yedek plana ihtiyacım var ama şimdilik adım adım ilerleyeceğiz."

Saatini kontrol etti. "Yatırımcılarla toplantılardan bahsetmişken, yarım saatten kısa bir süre içinde Irene Prager ile ofisinde bir toplantınız var."

Başımı sallayarak bir parmak sandviç aldım ve ağzıma attım. Irene Prager kalan Skyline yatırımcılarından biriydi. Yüz yüze görüşmek istemesi iyiye işaretti. Bu, projeyi tamamlaması için onu ikna etme şansım olduğu anlamına geliyordu.

Bu kariyerimin en büyük geliştirme anlaşıydı. Şimdi onu kaybetmeyecektim.

"Size katılmamı ister misiniz?" Oliver sordu.

"Evet, gelmelisin. Irene seni seviyor." Sırıttı.

"Aksan yüzünden."

"Kadınları çılgına çeviriyor," dedim. "Ve eğer Irene'i Cox-Development'a sadık kalma havasına sokarsa, daha da iyi."

"Uygun bir şekilde çekici olmak için elimden geleni yapacağım."

Oliver ve ben çayı bitirdik, o da götürdü. Irene'in ofisi sadece iki blok ötedeydi ve hava Mart ayı için sıcaktı, bu yüzden yürümeye karar verdim. Takım elbisemin ceketini giydim ve Oliver'ın bana katılmasını bekledim.

Asansörden lobiye indik ve cam ön kapılardan geçtik. Gökdelenlerin arasından mavi gökyüzü görünüyordu ve trafik uğultusu havayı dolduruyordu. Seattle'da aldığım ilk iş tam da bu binadaydı, ticari bir emlak geliştiricisi için çalışıyordum. Sadece üç yıl sonra onu satın almıştım.

Artık binanın sahibiydim.

Bir restoranın açık kapısından yayılan yemek kokusu, bu toplantıya aç karnına gitmediğime memnun olmamı sağladı. Oliver'ın ikinci çayı ısrarında kesinlikle bir şeyler vardı.

Caddeyi geçtik ve Oliver olduğu yerde durdu. Başını eğerek köşedeki dükkâna baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Şşş."

"Az önce beni susturdun mu?"

Bir elini havaya kaldırdı ve başı hâlâ garip bir açıyla eğik bir şekilde öne doğru bir adım attı. "Bana bir saniye ver."

Adı Spot Of Tea olan bir çay dükkânıydı. Ama Oliver'ın neden bir sürüngen gibi pencereden baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Çayı tahmin ettiğimden çok daha fazla seviyorsun," dedim. "Dürüst olmak gerekirse biraz endişeliyim."

"Sorun çay değil, sorun-" Durdu ve sadece iç çekme olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. "O."

Tezgâhın arkasında çalışan kızı görebilmek için yaklaştım. Uzun, açık kahverengi saçları vardı ve mavi gömleğinin üzerine beyaz bir önlük giymişti. "Kim bu kız?"

"Bilmiyorum. İsim etiketi takmıyorlar. Ama sanırım onunla evleneceğim."

Kıs kıs güldüm. "Onunla evlenmek mi? Adını bile bilmiyorsan birkaç adım atlıyor olabilirsin."

Gözlüklerini düzeltti. "Biliyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"Ya içeri girip ona çıkma teklif et ya da yürümeye devam edelim. Gitmemiz gereken bir toplantı var ve siz kaldırımı kapatıyorsunuz."

Öfkelendi ama bakışlarını ondan ayırdı. "Peki. Ama şaka yapmıyorum. Ona bakıyorum ve içimde bir his var. Kaderinde benim karım olmak var."

Yürümeye devam ettim ve Oliver da yanıma geldi.

"Ne zamandan beri evlenmekle bu kadar ilgileniyorsun?"

"Evlenmiş olmak için evlenmekle ilgilenmiyorum. Gerçi annemin de bu konuda fikirleri olduğu kesin. Sanırsınız ki bir varis için yanıp tutuşan zengin bir ailenin reisi."

"Sen ve ben ikimiz de." Annemin benim evlenmemle ilgili bir takıntısı vardı. Bu onun için talihsizlikti çünkü ben evlenecek bir tip değildim.

"Ama her gece eve döndüğünde o özel kişiyle karşılaşmak güzel olmaz mıydı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz."

Güldü. "Sanırsın ki otuzlu yaşlarında çok uygun bir adam değil, yaşlı bir bekarsın."

"Belki de zamanımın ötesindeyimdir. Teyit edilmiş yaşlı bekar bana iyi geliyor."

Oliver yine güldü ama şaka yapmıyordum. Annemle babamın evliliği berbattı ve ben yıllar önce evliliğin bana göre olmadığına karar vermiştim. Sürekli kadınlarla çıktım ama hiçbir zaman ciddi bir ilişkim olmadı. Ve harika bir hayatım vardı. Sıfırdan yükselmişim ve şimdi çok çalışıyor, çok oynuyor ve kimseye hesap vermek zorunda kalmadan emeğimin birçok meyvesinin tadını çıkarıyordum.

Neden yaşam tarzımı değiştireyim ki?

Irene Prager'ın ofisine vardığımızda Oliver ve ben onu Skyline projesinde kalmaya ikna etmiştik. Dönüş yolunda Althea'ya mesaj atıp yatırımcılarımızdan birini kurtardığımızı bildirdim. Şükürler olsun.

Şimdi tek yapmam gereken Shepherd Calloway ile buluşmaktı.

SOPHIE

T Ofisimden bistroya doğru yürürken bahar havası çok hoştu. Öğle yemeği için arkadaşlarımla buluşacaktım ve geç kalmayacaktım. Hadi, ben!

Cumartesi günü galada yaşadığım talihsizlikleri şarap ve milyonuncu kez izlediğim *Gurur ve Önyargı* ile atlatmışım. İyi haber, Dr. Handsy Perv o zamandan beri benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı. Görünüşe göre ondan kaçmak ve bir yabancıyla asansöre atlamak mesajı iletmmişti. Cumartesi gecesi yaşadığım fiyaskonun kötü bir yanı yoktu.

Bistronun dışında durdum ve park etmiş bir arabanın camındaki yansımama baktım. Dışimde bir şey varmış gibi hissediyordum, bu yüzden eğildim ve pencereyi ayna olarak kullandım.

Tam diş etlerimi görebilmek için üst dudağımı geriye doğru kıvrıyordum ki, cam indi ve sürücü koltuğunda genç bir adam belirdi.

Dondum kaldım, yüzüm garip bir şekilde buruştu.

"Özür dilerim." Başını yavaşça salladı ve pencereyi tekrar açtı. Çok güzeldi.

Doğrudum, içimi çektim ve restorana girmek için döndüm. Bir mucize eseri, kaldırımdan geçerken ayağım takılmadı ya da kimseye çarpmadım. Bu beni gülümsetti. İki kişiden biri fena değildi.

Bistroda arka planda canlı bir İtalyan müziği çalıyordu ve masalar kareli kumaşlarla süslenmişti. Nora, Hazel ve Everly zaten oradaydı, arka tarafa yakın oturmuşlardı. Dikkatlice diğer masaların etrafından dolandım.

Müşteriler, kimseye çarpmadığımdan ya da çantamla vurmadığımdan emin olmak için.

Everly'yle birkaç yıl önce, bir hayır kurumunun genel müdürü olarak yeni bir işe başlayabilmek için Bay Calloway'in asistanlığını üstlenmem için beni işe aldığında tanışmıştım. Beni kendisi, Nora ve Hazel ile birlikte koşmaya ve sonrasında bir şeyler içmeye davet etmişti ve bazen benim bile şansım yaver gittiği için hemen uyum sağlamıştım. Şimdi burada, bir kızın isteyebileceği en iyi üç arkadaşla birlikteydim.

"Hey, Soph." Nora parmaklarını bana doğru salladı. Koyu renk saçları gevşek dalgalar halinde aşağıya dökülmüştü ve koyu kırmızı bir gömlek ile kot pantolon giymişti.

"Merhaba hanımlar." Gülümseyerek hafif ceketimi dikkatlice çıkardım ve sandalyemin arkasına örttüm, sonra oturdum.

Everly Nora'nın yanındaydı, sarı bir elbise giymişti ve sarı saçlarını toplamıştı. Bebeğinin karnını görebiliyordunuz, ki bu şimdiye kadarki en şirin şeydi. Hazel onun diğer yanında oturuyor, beyaz bir bluzun üzerine ten rengi bir hırka giyiyordu. Yeni evlilik yüzüğü sol elinde parlıyordu. O ve kocası Corban kısa bir nişan ve küçük bir düğün yapmayı tercih etmişlerdi ve kısa süre önce balayından dönmüşlerdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Everly'ye sordum. "Şişlik indi mi?"

"Öyle oldu. Sadece günün sonunda ayaklarımı uzatmayı unutmamam gerekiyor.

Ama onun dışında kendimi harika hissediyorum."

"Gerçekten de en tatlı hamile kadın sen oluyorsun," dedi Nora. "Ten renginde harikalar yaratmış."

Everly onun yanaklarına dokundu. "Teşekkür ederim. Bebekten bahsetmişken, haberlerim var.

Bu sabah bir kızımız olacağını öğrendik."

Ellerimi göğsümde kavradım ve yumurtalıklarımın dikkatimi çekmeye çalışarak aşağı yukarı zıplamasını kesinlikle görmezden geldim.

Bizim sıramız ne zaman Sophie?

Nora uzanıp Everly'nin ellerini tuttu. "Tatlım, senin adına çok mutluyum."

Hazel, "Shepherd'ın bu haber karşısında alışılmadık derecede duygulandığını tahmin ediyorum," dedi.

"Aman Tanrım, çocuklar. Boğazını temizledi," dedi Everly iç çekerek.

Bu Bay Calloway için alışılmadık bir duygu gösterisiydi. Biraz sert biriydi ama aldırmadım. Adildi ve bu benim için dostluktan daha önemliydi. Ve karısını deli gibi severdi, bu yüzden içinde bir yerlerde bir kalbi olduğunu biliyordum.

"Ofise geldiğinde keyfinin yerinde olmasına şaşmamalı," dedim.

"Masamın önünden geçerken bana başıyla selam verdi."

Everly gülümseyerek, "Çok nazik bir davranış," dedi ve Hazel'a döndü.

"Yeni ev nasıl? Yerleşiyor musun?"

Hazel gözlüklerini düzeltti. "Oldukça tatmin edici."

"Yemek masasını kırdınız mı?" Nora kaşlarını kaldırdı. "Orada birkaç öğün yemek yedik, evet."

Nora'nın ağzının kenarı kalktı. "Kastettiğim bu değildi." "Nora."

Everly'nin yanakları pembeleşti.

"Ne? Bu adil bir soru. Corban'ın inek dış görünüşünün altında ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Haklı," dedim.

"Sadece son zamanlarda onu herhangi bir masaya yatırıp yatırmadığını bilmek istiyorum."

Hazel gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibiydi. "Yeni evimizi çok seviyoruz. Yemek masası da dahil."

Nora gülümsedi. "İşte benim kızım."

"Sophie, Cumartesi günkü gala nasıldı?" Everly sordu. "Bizim yerimize gittiğin için çok teşekkür ederim."

"Tam bir felaketti ama bu senin suçun değil." "Oh hayır, ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve hikayeme başladım; külot giymeyi unuttuğumu fark etmemden Dr. Handsy Perv'e, Ruby ve Marcus'a ve onların kokainli üçlü teklifine kadar.

"Aman Tanrım," dedi Nora. "Tam bir kabus."

"Gerçekten de ikinci kat balkonundan tırmanmak için çarşaf mı kullandın?" Hazel sordu. "Etkileyici bir üst vücut gücüne sahip olmalısın."

Bir pazumu esnetmiştim. "Egzersiz yapıyordum. Aşağı inerken de yardım aldım. Ama..."

"Ne hariç?" Everly sordu.

Derin bir nefes daha aldım. "Güven çemberi mi?"

Arkadaşlarım başlarıyla onayladılar ve el ele tutuşarak bir çember oluşturdular. Hepimiz sıktık, sonra bıraktık. Çember kutsaldı. Çemberin içinde söylenenler çemberin içinde kalırdı.

Onları bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

"İlk başta avluda kimsenin olmadığını düşünmüştüm ama tabii ki vardı. Ve bu ben olduğum için ve gelmiş geçmiş en kötü şansa sahip olduğum için, herhangi biri değildi. Camden Cox'tu."

"Sanırım adını duymuştum," dedi Hazel.

Nora, "Ben de öyle. Takım elbise giymiş nefis bir erkek şekeri," dedi. "Ve sen iç çamaşırı giymiyordun. Lütfen bana bu hikâyenin ateşli bir ilişkiyle bittiğini söyle."

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Aman Tanrım, hayır. Asla olmaz. Anlamıyorsun, onu tanıyorum. Ya da eskiden tanıyordum. Ve beni hatırlamış da değil, koca pislik."

"Onu nereden tanıyorsun?" Hazel sordu.

"Ben çocukken bir süre benim sokağımda yaşadı ve birlikte okula gittik. Sanırım beşinci sınıf civarıydı. Birkaç yıl sonra taşındı ama Camden Cox'u asla unutmayacağım. Bana eziyet ederdi. Kıvrıcık sarı saçlı tombul bir kızdım, tabii ki bana Bayan Piggy derdi. Domuz burnu yapmak için burnunu kaldırır ve bana miyavlardı ve arkamdan gelip saç örgülerimi çekerdi."

"O küçük sümüklü," dedi Nora.

"Değil mi? Ve dürüst olmak gerekirse, bu tür şeyler nasıl hep benim başıma geliyor? İç çamaşırı giymeyi unutmam yetmiyor. Çocukluğumun kabadayısı eteğimin altındaki her şeyi görürken, ikinci kattaki bir balkondan kukum esintisiyle sarmak zorunda kalıyorum."

"Yine de sana yardım etmesi büyük incelikti," dedi Everly.

Dudaklarımı bastırarak kapattım. Kabul etmek istemiyordum ama bana karşı son derece nazik davranmıştı.

Nora, "Sophie'mize kötü davranmasını telafi edecek kadar iyi değil," dedi. "Ya da eteğinin altına baktığı için."

"Teşekkür ederim," dedim başımı sallayarak. "Gerçi eteğimin altına bakma kısmı onun hatası değildi."

"Yaralanmadığına sevindim," dedi Hazel. "Uyuşturucuyu ve evli bir çiftle seks yapmayı reddetme kararını da takdir ediyorum. Bunun sonu iyi bitmezdi."

Ürperdim. "Kesinlikle bana göre değil."

"Ve unutmayalım, dört gözle beklediğimiz Vegas var," dedi Nora.

Vegas'ı dört gözle bekliyorduk. Bay Calloway'ın önümüzdeki hafta sonu iş için Vegas'ta olması gerekiyordu ve Everly de bize eşlik etmek istediği için geri kalanımızı da davet etmişti. Muhtemelen bazı zamanlar çalışmam gerekecekti ama hiç umurumda değildi. Çok eğlenceli olacaktı.

Everly bir elini karnına koyarak, "Hamile bir kadınla Vegas'ın aynı şey olmadığını biliyorum," dedi.

"Çok eğleneceğiz," dedi Nora. "Harika bir Vegas hafta sonu geçirmek için yirmi bir yaşındaki gençler gibi parti yapmamıza gerek yok."

"Muhteşem olacak," dedim.

Hafta sonu için planlarımız hakkında daha fazla sohbet ettik. Spa uygulamaları, havuz kenarında zaman, belki biraz kumar ve bolca güzel yemek. Sabırsızlanıyordum.

Yemekten sonra arkadaşlarımla vedalaştım ve ofisime geri döndüm. Paltomu çıkardım ve masama oturdum. E-postalarımı bakma vakti gelmişti.

İş arkadaşlarımdan biri olan Steve öğle yemeğinden döndü ve masasının üzerine bir evcil hayvan butiği çantası koydu. Koridorda tam karşımda oturuyordu ve burada en sevdiğim insanlardan biriydi. İşe ilk başladığımda bana yol gösterme konusunda çok yardımcı olmuştu ve şimdi de sürekli sohbet ediyoruz. Bugün kahverengi düğmeli bir gömlek, kazak yelek ve kahverengi bir pantolon giymişti. Çok fazla kahverengi vardı ama Steve böyleydi. Moda anlayışındaki eksikliğini kibarlığı ve beklenmedik mizah anlayışıyla telafi ediyordu.

"Millie için bir hediye aldın mı?" Çantayı işaret ederek sordum. Steve çılgın bir kedi kadın sayılırdı ama bir erkekti ve sadece bir kedisi vardı. Ama Millie onun için çok önemliydi, her ne kadar hayatımda duyduğum en kötü kedi olsa da.

"Yaptım. Bu yeni oyuncakların akşamları ben yemek yemeye çalışırken ona yapacak başka bir şey vereceğini umuyorum."

"Yemeğinizi çalmaya çalışıyor mu?"

"Hayır, insan yemeğini sevmiyor. Ama omzuma atlıyor ve kuyruğunu yüzüme koyuyor."

Suratına kuyruk derken, suratına popo demek istediğinden emindim. İğrenç. "Millie 20 kilo falan değil mi?"

Omuz silkti. "Aşağı yukarı."

"Acımıyor mu?"

"Pençeleri oldukça keskin, evet." Bunu, birisinin havanın ne kadar güzel olduğunu anlatmak için kullanabileceği hoş bir tonda söyledi.

"Umarım yeni kedi oyuncakları işe yarar."

Masa telefonum çaldı, ben de açtım. "Shepherd Calloway'in ofisi. Bu Sophie."

"Merhaba Sophie. Benim adım Oliver Carrington," dedi diğer uçtaki ses ve ben onun büyüleyici İngiliz aksanına gülümsedim. "Camden Cox'un ofisinden geliyorum."

Gülümsemem kayboldu ve midem bulandı. Camden Cox?
Neden ofisinden biri burayı arıyordu?

"Merhaba, Oliver. Senin için ne yapabilirim?"

"Ben de bunu sormanı umuyordum. Benim için yapabileceğiniz oldukça önemli bir şey var. Bay Cox, programı elverir elvermez Bay Calloway ile bir görüşme ayarlamak istiyor."

Program kelimesini telaffuz edişine kıkırdamamak elde değildi. Çok şirin. "Bu neyle ilgili?"

"Potansiyel bir yatırım fırsatı."

Ne yazık ki ona kötü haberlerim vardı. Bay Calloway kendi istemediği bir toplantıyı nadiren kabul ederdi ve Everly'nin ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı takvimini her zamankinden daha açık tutmamı istemişti. "Üzgünüm Oliver, ama Bay Calloway'in programı çok sıkışık. Gerçekten bir şey sığdırabileceğimi sanmıyorum."

"Bu korkunç bir hayal kırıklığı. Emin misiniz?"

"Korkarım öyle."

"Hm. Bana bir dakika ver, sevgilim. Uygun bir rüşvet bulmaya çalışıyorum."

Güldüm. "Kime rüşvet vermeye çalışıyorsun? Bana mı, yoksa Bay Calloway'e mi?" "Seni tabii ki."

"Bu durumda, çikolata kaplı çileklere bayılırım." "Olmuş bilin."

Tekrar güldüm. "Keşke o kadar kolay olsaydı ama yapabileceğim pek bir şey yok."

Tamamen dolu."

"Kırılması zor bir cevizsin, değil mi Sophie? Üstün kapı tutma yeteneklerin beni biraz ürkütüyor."

"Bu benim işimin büyük bir parçası."

"Anlayabiliyorum. Ama o kadar kolay pes etmeyeceğim. Öğleden sonranın tadını çıkar, sevgilim. Seni arayacağım."

"Ama Oliver, ben gerçekten-" Telefonu kapattı.

Yumuşak bir kakhaha atarak telefonu kapattım.

Yaklaşık bir saat sonra, resepsiyonistimiz Nina masama bir teslimat getirdi. Kırmızı kurdeleyle bağlanmış küçük siyah bir kutuydu.

"Nedir bu?" Yere koyarken sordum.

"Bilmiyorum. Birisi bıraktı. Üzerinde adınızın yazılı olduğu bir zarf var."

"Teşekkürler, Nina."

Masasına geri döndü ve ben de zarfı kurdelenin altından çıkardım. Arkasında sadece *Sophie yazıyordu*. İçinde ise şöyle yazıyordu,

SEVGİLİ SOPHIE,

Umarım bu küçük hediye, patronunuzun şüphesiz kalabalık programında tek bir saat bulmanız için sizi cesaretlendirir. Bunun geldiği yerde daha fazlası var.

Sevgilerimle,

Oliver Carrington.

Kutuyu açtığımda çikolataya batırılmış bir dizi taze çilekle karşılaştım; sütlü çikolata serpiştirilmiş beyaz çikolata, sütlü çikolata, bitter çikolata ve birkaç tanesinin üzerinde küçük serpintiler ya da doğranmış fındıklar vardı. Çok lezzetli görünüyorlardı.

"Soph, bir hayranın mı var?" Steve koridorun karşısındaki açık kutuya bakarak sordu.

"Hayır, öyle bir şey değil. Bir tane ister misin?" Gülümsedi. "Eğer paylaşmanın sakıncası yoksa." "Hiç de değil."

Masama geldi ve hindistan cevizi gevreğine batırılmış sütlü çikolatalı bir çilek seçti.

O gittikten sonra, ne yapacağıma karar vermeye çalışarak diğerlerine baktım. Bir yandan, Camden Cox için herhangi bir iyilik yapmak istemiyordum. Gerçi o balkondan inmeme yardım etmişti ve yirmi yıl önce biz çocukken olan bir şey için kızgın olmak muhtemelen aptalcaydı.

Oliver'ın çikolata kaplı çilek göndermiş olması ise... biraz komik ve biraz da çirkindi ve kesinlikle öğleden sonramı güzelleştirdi.

Ne yapabileceğime bakacaktım. Başarılı olacağımı sanmıyordum ama en azından Oliver'ı geri arayabilir ve elimden geleni yaptığımı bilmesini sağlayabilirdim.

Bay Calloway ofisindeydi -kapısı aralıktı, kapalı değildi- ben de kalktım ve kafamı içeri uzattım.

Yukarı baktı ve kaşlarını kaldırdı. Bu içeri girmemin sorun olmayacağı anlamına geliyordu, ben de girdim.

Patronumla garip bir ilişkim var. Everly ile çok iyi arkadaş olduğum için onu bazen sosyal ortamlarda görüyorum. Bu adam soğukkanlı ve arkadaş canlısı diyemesem de, etrafta olmak için yeterince hoş biri. Ama işte, tamamen işle ilgili. Benimle pek konuşmaz, sadece işimi yapmamı ve iyi yapmamı bekler. Ben de yapıyorum, yani işler yolunda gidiyor.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Camden Cox'un ofisinden aradılar. Bay Cox bir toplantı ayarlamak istiyor."

"Ne ile ilgili?"

Verdiği cevap karşısında şaşırmıştım, kelimelerimin üzerinde biraz tökezledim. Başka soru sormadan hayır demesini bekliyordum. "Şey... şey... potansiyel bir yatırım fırsatıydı."

Dikkati hâlâ bilgisayar ekranındayken faresini tıkladı. "Ne zaman?"

"Programın elverdiği en kısa sürede dedi." Telefonumdaki takvimine göz attım. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde hiç boş vaktin yok."

"Peki ya Vegas'ta?"

"Cumartesi günü sabah toplantınızdan sonra yaklaşık otuz dakikalık bir süre var. Everly hala spa'da olacak."

"Bu işe yarar."

"Tamam, onlara haber veririm."

Masama geri döndüm, Oliver'ı iyi haberlerle arayabildiğim için mutluydum. Ya da kısmen iyi haberlerle. Cumartesi günü Las Vegas'ta otuz dakikalık bir görüşmenin Camden Cox'un istediği şey olup olmadığını bilmiyordum ama kesin bir hayır cevabından daha iyiydi.

Şimdi küçük rüşvetimin tadını çıkarma zamanıydı.

SOPHIE

A Babamın evinin önüne geldiğimde bisikletli bir çocuk kaldırımından aşağı iniyordu. İki katlı Craftsman'ın önündeki çimler uzamaya başlamıştı. Komşularının genç oğlunun onun için tekrar biçmek. Keşke bir peyzaj hizmeti kiralayabilseydim ama bunu karşılayabilecek durumda değildim.

Bunu karşılayabilecek durumda olmalıydım. Ama bu başka bir hikayeydi.

İşten sonra aldığım yiyecekleri aldım ve ön kapıya gittim, sonra burada olduğumu bildirmek için birkaç kez kapıyı çaldım.

"Selam baba," dedim başımı içeri uzatarak. "İyi misin?"

Çakıllı sesi mutfaktan geliyordu. "Duruma göre değişir."

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Neye göre değişir?"

"Kimin burada olduğuna."

"Sadece ben varım."

"O zaman evet, yeterince iyiyim."

Yiyecekleri mutfığa götürdüm ve tezgâhın üzerine koydum. Babam masada oturuyordu, saçları nemli, koyu mavi bir bornoz ve ekose terlikler giymişti. Bulmaca çözerken gözlerinin etrafındaki ve alnındaki derin çizgiler kırışıyordu.

Ben yiyecekleri yerleştirmeye başlayınca bakışlarını kaldırdı. "Bu hafta için çoktan sipariş verdim."

"Biliyorum. Hoşuna gidebileceğini düşündüğüm fazladan birkaç şey aldım." Gözlerini bana dikti. "Umarım lahana yoktur."

Güldüm. "Hayır, lahana hakkındaki hislerini son derece açık bir şekilde ifade ettin."

"Bu lanet bir aldatmaca. Lanet olası çocuklar herkesin lahana yemesi gerektiğini yoksa kalp krizinden öleceklerini söylemeye çalışıyor. Bu mucize bir yiyecek değil. Şimdi pastırma, işte mucize bir yiyecek."

Bir paket pastırmayı havaya kaldırdım. "Bak burada ne var." "İşte benim kızım."

Kalemini yere bıraktı ve yavaşça ayağa kalktı. Onu etrafta dolaşmaya çalışırken izlemek içimi sızlattı. Melvin Abbott bir zamanlar fıçı gibi göğsü, ağaç gövdesi gibi kalçaları ve yüzüm kadar büyük elleriyle çivi gibi sert bir liman işçisi ve balıkçıydı. Ama bir ömür boyu süren ağır fiziksel çalışma iz bırakmıştı. Son on yıl içinde üç büyük ameliyat geçirmiş ve hiçbir bacaklarını yarı yarıya kullanamaz hale getiren sinir hasarını tam olarak onaramamıştı.

Ama o Melvin Abbott olduğu için, gezegendeki en inatçı adam olduğu için, hala yürüyordu. Mecburiyetten, sonunda pes edip bir baston almıştı. Yakında yürüteç kullanması gerekecekmiş gibi bir his vardı içimde. Bu, dört gözle beklemediğim bir kavgaydı. Ona tekerlekli sandalyeye mahkum olduğunu söyleyen son doktora yumruk atmaya çalışmıştı.

"Baba, ben hallederim. Kalkmana gerek yok."

"Yemeğimi yapmam lazım."

"Saçmalama. Hazır buradayken sana bir şeyler hazırlayayım."

Boğazından homurdanan bir ses çıkardı. "Sakın yemeğime yeşil bir şey sokmaya kalkma."

Bir kahkaha attım. Her ne kadar inkâr etsem de, yemeğinin içine her zaman sebze saklıyordum. "Tamam, baba. Yeşil bir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Yine homurdandı ve yavaşça oturma odasına doğru ilerlerken bastonunun şangırtısını duydum. Birkaç dakika sonra televizyonu açtı.

Oturduğu yerden beni görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış atarak poşetlerden birinden bir balkabağı çıkardım. Yemeğine gizlice *turuncu* bir şey koymamakla ilgili hiçbir şey söylememişti. Ayrıca, aslında sebzeleri severdi. Sadece bunu kabul etmeyecek kadar inatçıydı.

Kendi kendime mırıldanarak ikimiz için de akşam yemeği hazırladım. Haftada bir ya da iki kez onunla burada yemek yedim. Evim sadece birkaç dakika uzaklıktaydı, bu yüzden gelip onu kontrol edebiliyordum. Üniversiteden beri yalnız yaşamasına rağmen, onun için endişeleniyordum ve bunun nedeni sadece etrafta dolaşmakta zorlanması değildi. Onun yalnız kalmasını istemiyordum. Annem ben küçükken ölmüştü ve o hiç yeniden evlenmemişti. Aslında hala evlilik yüzüğünü takıyordu.

Yemeği bitirdiğimde tabaklarımızı oturma odasına getirdim. Eski yatar koltuğunda ayaklarını uzatmış oturuyordu. Sandalyesinin yanına bir battaniye ve yastık yığılmıştı ve küçük bir yan masa reçete şişeleri, okuma gözlükleri, açılması gereken kalemler, katlanmış gazeteler ve bir yığın bulmaca kitabıyla doluydu.

Gözlerim battaniyeye ve yastığa takıldı ve kalbim yine yerinden çıkacak gibi oldu. "Yine burada mı uyuyordun?"

Sorumu geçiştirdi. "Sorun değil. Benim sandalyem daha rahat zaten."

Ona tabağını uzattım. "Baba, koltuğunda uyumaya devam edemezsin."

Alnındaki çizgiler kırıştı. "Neden?"

"Çünkü o bir yatak değil."

"Ne olmuş yani?"

Yemeğimi kucağıma dökmemeye dikkat ederek kendimi yavaşça kanepeye bıraktım. "Eğer merdivenleri çıkamıyorsan, sana kalacak yeni bir yer bulma konusunu gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Hayır."

"Baba-"

"Hayır. Benim evim iyi."

Şimdilik bu işin peşini bıraktım. Bu işin ona yeni bir ev bulmaktan daha karmaşık olduğunu biliyordum. Karşılatabileceği bir ev olmalıydı ve buralardaki konut fiyatları düşünöldüğünde bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Ama gerçekten merdivensiz bir yere ihtiyacı vardı.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemeğimizi yedik, tek ses televizyonun alçak uğultusuydu. Yemeğindeki balkabağının varlığından hiç bahsetmedi. Ya ben onu yeterince saklamıştım ya da o gerçekten sevmişti.

"Yan dairede oturan Mike'ı tanıyor musun?" diye sordu sessizliği bölerek. "Sanırım tanıyorum."

"Geçen gün oluklarını temizletti. Evi de basınçlı suyla yıkadı. Kartı şurada, şöminenin üzerinde." Çatalıyla işaret etti.

Bunu bana bir nedenle mi söylediğini yoksa sadece sohbet etmek için mi yaptığını bilmiyordum. "Bu çok hoş. Sence evinin basınçlı yıkamaya ihtiyacı var mı? Çünkü bence muhtemelen iyi durumdadır."

"Hayır. Onunla çıkabileceğini düşünmüştüm." "Kiminle?"

"Sana söyledim, kartı şöminenin üzerinde."

Uzun bir iç geçirdim. "Lütfen bana komşunun oluklarını temizleyen adamı ayarlamadığını söyle."

"Onu arayacağını söyledim."

"Baba, onu aramayacağım."

"Neden aramayacakmışsın?"

"Çünkü. Komşunuzun evinde çalışan rastgele bir adamı aramak istemiyorum."

"Lahana konusunda benimle aynı fikirde."

"O zaman hayallerimdeki adam o olmalı."

"Olabilir. Sadece kartını al." Bir ısıruk daha aldı. "Tabii doktorla çıkmıyorsan. Adı ne?"

"Dr. Handsy, yani Dr. Shilling. Ve hayır, kesinlikle olmaz."

Babam omuz silkti. "Pisliğin tekiydi."

Ağzım açık kaldı. "O zaman neden bana onu ayarladın?" "Ben sadece duvara spagetti fırlatıyorum, Soph. Bunlardan biri bir şey yapışacak."

"Bunun biriyle çıkmak için en iyi yaklaşım olup olmadığını bilmiyorum."

Yemeğinin son kısmını da kürekle ağzına attı. Kalktım ve ikimizin tabağını da mutfığa götürdüm, sadece bir çatalı düşürdüm. Bulaşıkları temizledim ve reçetelerinden herhangi birinin yeniden doldurulması gerekmediğinden emin olmak için kontrol ettim.

Oturma odasına tekrar gittiğimde yine bulmaca çözmeye başlamıştı. Bir keresinde bunların bunamayayı önlemeye yardımcı olabileceğini okumuştı, bu yüzden şimdi her gün üzerinde çalışıyordu.

"Ben eve gidiyorum. Unutmayın, birkaç günlüğüne şehir dışına çıkıyorum. Gitmeden önce bir şey almamı isterseniz, bana haber verin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Las Vegas'a."

"Neden oraya gittin ki?"

Güldüm. "İş için. Arkadaşlarım da geliyor. Küçük bir gezi yapacağız."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Arkadaşlarının hepsi gidiyor mu?"

"Evet. Nora geliyor, Hazel ve Corban da öyle. İş için değil tabii ki. Sadece eğlenmek için geliyorlar."

"O zaman muhtemelen başınız çok fazla belaya girmez."

"Tabii ki hayır. Ne tür bir belaya bulaşabiliriz ki?"

Kaşlarını kaldırdı.

"Biliyorum: Vegas'tayız. Ama Everly hamile, bu yüzden gerçekten gösterişsiz olacak. Spa'ya ve belki bir gösteriye falan gideceğiz."

Homurdandı ve okuma gözlüklerini düzeltti. "Sadece dikkatli ol." "Olacağım. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Senin için endişelenmeyi bıraktığım gün, toprağa girdiğim gündür."

"Sağ ol baba. Bu çok tatlı ama çok ürkütücü."

Ve gerçekten endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu. Elbette Bay Calloway'ın Camden Cox ile bir görüşmesi vardı ama muhtemelen onu görmek zorunda kalmayacaktım. Görsem bile üstesinden gelebilirdim. Adam çocukken saç örgülerimi çekmişti ve bağış gecesinde elbisemin üstünü görmüştü ama...

Tamam, böyle düşündüğümde, belki de bu Vegas gezisi o kadar da iyi bir fikir değildi.

Ama artık vazgeçmek için çok geçti. Ayrıca, zamanın sadece bir kısmında çalışmak zorundaydım ve geri kalanı arkadaşlarımla eğlenerek geçecekti. En kötü ihtimalle Camden Cox'la karşılaşabilirdim. Şansım yaver gitse bile, ne kadar kötü olabilirdi ki?

COX

A Vegas'a son dakikada gitmek ideal değildi ama Oliver bana Calloway'le yapabileceğinin en iyisinin bu olduğunu söyleyince kabul etmeye karar verdim. Ayrıca, Vegas'ı severdim. Biraz iş yapar, sonra da

Günah Şehri'nde ne tür bir bela bulabileceğimi.

Konferans salonuna birkaç dakika erken gelmiştim. Kelimenin geleneksel anlamıyla gergin değildim. Ama içimde sürekli bir enerji akışı vardı. Bu anlaşılmayı gerçekleştirmem gerekiyordu.

Shepherd Calloway koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla içeri girdi. Çenesinin sertliğini, mavi gözlerindeki odaklanmayı ve parmağında parlayan evlilik yüzüğünü fark ettim. Resmi olarak hiç tanışmamış olsak da aynı çevrelerde dolaşıyorduk ve ünü ondan önce geliyordu.

Ayağa kalktım ve kollarımın manşetlerini düzelttim. El sıkıştık ve gerekli tanışma faslını gerçekleştirdik.

Ve sonra onun arkasından koşarak geldi.

Gerginlik omurgamdan yukarı doğru tırmanarak sırtımı bir dalga halinde sıktı. Şaşırtıcı bir basınç kasıklarına o kadar hızlı çarptı ki, gücünden neredeyse homurdanacaktım.

"Bay Calloway, üzgünüm ama telefonunuzu unutmuştunuz."

Yumuşak sarı bukleleri toplanmıştı ve nefis kıvrımlarını ortaya çıkaran koyu mavi bir şal elbise giymişti. Calloway'e bir telefon uzattı ve gözleri bana doğru kaydı, sonra geri döndü, sanki göz teması kurmamaya çalışıyordu.

"Teşekkür ederim." Calloway telefonu ondan aldı.

Neden buradaydı? Onun için mi çalışıyordu? Hayatımda hiç başka bir erkeği kıskanmamıştım ama o anda kıskançlıktan çatlayacak gibi oldum. Her gününü onunla mı geçiriyordu? *Benim* Sophia'mla mı?

Ama o kelimenin tam anlamıyla benim değildi ve bu gerçek içimde bir öfke patlamasına neden oldu.

"Bir şey değil." Gözleri tekrar bana kaydı. "Böldüğüm için özür dilerim. Sadece isteyeceğini düşünmüştüm."

Telefonunu cebine attı ve başını sallayarak onu başından savdı.

"Kalabilir," diye ağzımdan kaçırdım ve sonra gözle görülür bir şekilde irkilmemeye çalıştım. Bunu neden söylemişim ki?

Calloway ifademin tuhaf olduğunu düşündüyse de bunu belli etmedi. "Sakıncası yoksa, Sophie."

Sophie mi? Bu bir sevgi ifadesi miydi? Calloway evliydi, ama nasıl bir adamdı?

Ve neden umurumda olsun ki?

Gözleri büyüdü ve el çantasıyla oynamaya başladı. "Oh. Evet, yapabilirim."

Elbette, sorun değil."

"Asistanım Sophie Abbott," dedi Calloway tanıştırma amacıyla, sonra da usulca masaya oturdu.

Belki de bu sadece onun adıydı. Geçen gece yanlış mı duymuştum?

Sophie tereddütlü bir adım atarak sandalyeye uzandı ama düşecekmiş gibi topuklarının üzerinde sallanmaya başladı.

Hızla içeri girdim ve onu sabitlemek için dirseğinden tuttum.

Bu beni onun saçlarını koklayacak kadar yakınlaştırdı ve onu gözle görülür bir şekilde koklamamak için büyük bir irade çabası göstermem gerekti. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Tadının nasıl olduğunu merak ettim.

"Seni tekrar görmek güzel," dedim.

Yanaklarında pembe bir kızarıklık oluştu ve yavaşça gözlerini kaldırarak kalın kirpiklerinin arasından bana baktı. "Merhaba. Yani, sen de."

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" Calloway, ses tonunda biraz şüpheyile sordu. Sophie kolunu çekti ve tekrar topuklarının üzerinde yalpaladı ama kendini sandalyesine oturtmayı başardı. "Evet. Yani, hayır. Bir şekilde karşılaştık."

Geçen hafta sonu birbirimizi. Önemli bir şey değildi."

Onu telaşlandırmış olmam hoşuma gitmişti ve elimde olmadan balkondan sarkan görüntüsünü aklıma getirmiştım. "Ben sadece onun tehlikeli bir durumdan kurtulmasına yardım ettim."

Yerime oturduğumda Calloway bana baktı ama başka soru sormadı. Onu koruyor muydu? Neden?

Ve bir kez daha, neden umursuyordum ki?

Neden burada olduğuma odaklanmam gerekiyordu. Bir kadının -o kadar güzel kokan biri bile olsa- aklıma girmesine izin veremeyecek kadar çok şey vardı bu projede.

"Benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Skyline projesi hakkında konuşmak için burada olduğumuzu varsayıyorum," dedi. "Araştırmanızı yapmışsınız."

Bir kez başını salladı.

Sophie sessizce çantasından bir defter ve kalem çıkardı ve not almaya hazır bir şekilde oturdu. Bakışları bana değil masaya çevrilmişti ama tekrar yere bakmadan önce gözlerini kaldırıp kısa bir bakış attığını fark ettim.

Sophie Abbott. Neden bu isim hafızamı gıdıklıyordu?

Boğazımı temizledim ve proje özelliklerinin yer aldığı bir paketi masaya doğru kaydardım. "Skyline projesi Bellevue'deki Lincoln Meydanı'nın izinden gidiyor, ancak biz bunu daha da ileri götürüyoruz. Gökyüzü köprüleriyle birbirine bağlanan üç bina, apartman daireleri, üst düzey bir otel, perakende ve restoran alanlarından oluşan bir karışım. Araziyi çoktan güvence altına aldık ve izin süreci devam ediyor."

Calloway kâğıtları karıştırdı. "Zaman çizelgesi nedir?"

"Muhafazakar bir tahminle açılışa iki yıl var. Ama daha hızlı da olabilir. Belediye, vergi geliri potansiyeli nedeniyle alışılmadık derecede işbirlikçi davranıyor. Bu mahallenin ciddi bir şekilde yeniden canlandırılmaya ihtiyacı var. Skyline en azından beş bloklu bir yarıçapta her şeyi değiştirecektir. Ve ikinci aşama uygun fiyatlı konut seçeneklerini de içerecektir."

"Tasarım iyi görünüyor." Başka bir sayfaya geçti. "Gösterişli olmadan modern."

"Aynen öyle. Klasik ve sofistike bir yer olacak. İnsanların sık sık gitmek isteyeceği bir yer."

Calloway verdiğim bilgileri incelerken, gözlerim Sophie'ye kayarak bekledim. Elbisesi göğsünü çaprazlama kesiyor, ortasından aşağıya doğru inerek pürüzsüz tenini ortaya çıkarıyordu. Yüzümü o göğüslere gömmek nasıl bir his olurdu? O elbiseyi yukarı kaldırıp, sikime gömülürken kıcını avuçlamak? Sarı saçlarından bir tutam boynunun yan tarafını okşuyordu. Boynunu yalayıp ısırırken onu parmağımın etrafında kıvırmak istedim-

"Dominic Coates'un hikayesi nedir?"

Calloway'in sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. Açık sözlülüğü hoşuma gitmişti. Bu aşamada neden yeni yatırımcılar aradığımı sorabilirdi, ama biz

ikisi de biliyordu. Lafı dolandırmasına gerek yoktu. "Araştırmanızı yaptınız, bu yüzden basında çıkan haberleri gördüğünüzü varsayıyorum."

"Yaptım, ama basında çıkan haberler genellikle saçmalıktır."

"Doğru, ancak rapor ettikleri şey doğrudu. Görünüşe göre fahişelerin kışından uyuşturucu çekmeye meyilliymiş. Bilseydim, en başından onunla ortaklık yapmazdım."

Calloway gözlerine baktı. "Yapmaz mıydın?"

Bu şaşırtıcı bir soruydu. Seks için para ödeyen bir pislikle iş yapmamı neden umursuyordu ki? "Benimle ilgili herhangi bir endişeniz varsa, sizi temin ederim ki boş zamanımı bu şekilde geçirmiyorum."

"Kiminle ilişki kurduğum önemli." Gözleri bana dikilmiş, beni ölçüp biçiyordu. "Ve sadece para için değil."

İlginç. Hem zengin hem de prensip sahibi bir adam. "Katılıyorum, bu yüzden seni aradım."

"Bunun potansiyeli var," dedi dosyayı kapatırken. "Yeniden canlandırma, istihdam yaratma, proje tamamlandığında gayrimenkulün değer artışından bahsetmiyorum bile. Daha fazla araştırma yapmam gerekiyor ama ilgileniyorum."

Dudaklarımda küçük bir gülümsemenin belirmesine izin verdim. "Mükemmel. Ofisim size ihtiyacınız olan her şeyi sağlayabilir."

"Güzel." Sophie'ye doğru döndü. "Gelecek hafta Skyline projesini takip etmek için takvimime not düş."

"Çoktan yaptım," dedi.

Calloway ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. Masanın karşısında el sıkıştık.

Direkt konuya girmişti. Saçmalamadı. Bunu takdir ettim. "İrtibatta olacağız."

Sophie ayağa kalktı, dengesini bulana kadar birkaç saniye eşyalarıyla hokkabazlık yaptı. Onda garip bir şekilde hoş bir şey vardı. Peki neden bu kadar tanıdık geliyordu? Geçen gece tanıştığımız için değildi. Başka bir şey vardı ve bunu anlayamamak beni deli ediyordu.

Calloway gitmeye başladı, sonra Sophie'yi beklemek için durakladı. Not defterini ve kalemmini çantasına koymaya çalıştı ama ikisini de düşürdü.

Masanın etrafından dolandım ve o da aynısını yaptığı sırada çömelerek onları aldım ve alınlarımız çarpıştı.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim." Ayağa kalktı ve alnını ovuşturarak eşyalarını yere bıraktı.

Başının benimkine çarpmasından kaynaklanan hafif acıya aldırmadan onları aldım ve ona uzattım. Kokusu üzerime sinerek beni şaşkına çevirdi.

Bu kızın nesi vardı?

"Teşekkürler, Camden. Yani, Bay Cox'a." Eşyalarını çantasına yerleştirdi ve omuzlarını düzeltti.

"Sadece Cox."

"Doğru. Cox." Başını sallayarak döndü ve Calloway'le birlikte oradan ayrıldı.

Kalçalarının hipnotik salınımı ve buklelerinin zıplamasıyla bir kez daha büyülenmiş bir halde gidişini izledim. Neden bu kadar büyüleyiciydi? Ona karşı duyduğum basit bir fiziksel çekim bunu açıklamıyordu.

Yoksa öyle miydi?

Birkaç aydır biriyle çıkmaya ara vermiştim. Kadınlar her zaman değerlerinden daha fazla sorun çıkarıyordu. Ama belki de yatağında yeniden bir kadın olmasının zamanı gelmişti.

Özellikle de o kadın. Sophie Abbott.

Bekle.

Bu ismi nereden biliyordum?

Oturdum, gözlerim hâlâ onun geçtiği kapıdaydı. Onu bir yerden tanıyor muydum? Son zamanlarda tanıdığım biri olmadığı kesindi. Hatırlardım.

Otelde, balkondan inmesine yardım ettikten sonra beni tanımıştı. Bunu pek düşünmemiştim - arada sırada toplum içinde tanınıyordum - ama kim olduğumu bilmesinin başka bir nedeni var mıydı?

Hafızamı yokladım, daha da geriye gittim, üniversitede tanıdığım kızları düşündüm. Sonra lisede. Onlu ya da yirmili yaşlarımda öylesine çıktığım kızlardan biri olamazdı.

Ve sonra aklıma geldi.

Kıvrıkcık sarı at kuyruğu ve yuvarlak yanaklar. Sophie Abbott adında bir kız benim sokağında yaşıyordu. On bir ya da on iki yaşında olmalıydık. Lanet olsun, bu o muydu?

Öyle olmalıydı ve bu her şeyi açıklıyordu. Beni erekte eden ilk kız Sophie Abbott'tı.

Ve şimdi ona bak.

Yuvarlak yanaklı küçük kızların büyüyünce böyle olacaklarını kim bilebilirdi?

Kendimden memnun bir gülümsemeyle kendimi şımarttım. Shepherd Calloway ile anlaşma tamamlanmıştı. Sophie Abbott henüz bilmiyordu ama

en eski fantezimi gerçekleştireceğim.
Bu fantezi, sadece daha kirli.

SOPHIE

A Mazing elbisesi mi? Kontrol et.
Nora sayesinde muhteşem saç ve makyaj?
Tamamdır. Vegas'ın parlak ışıkları? Tamam.

Külot mu? İki kere kontrol et.

İki çift külot giydiğimden değil. Sadece odamdan çıkmadan önce onları giydiğimden emin olmak için iki kez kontrol etmişim.

Öyleydim.

Aslında bugün şaşırtıcı derecede şanslı bir gündü. En azından Bay Calloway'ın Camden Cox'la görüşmesinden beri öyleydi. Her ne kadar tam bir felaket olmasa da o gün pek de ideal bir gün değildi. Tek yaptığım neredeyse bir kez tökezlemek ve sonra kalemimi ve not defterimi düşürmekti.

Tamam, ikimiz de kalemimi almaya çalışırken ona kafa atmıştım ama bırakın çürüğü, kırmızı bir nokta bile bırakmamıştı. Tamamen iyiydim.

Topuklarımın üzerinde sendelediğimde onun güçlü elinin bana destek olmasının nasıl bir his olduğunu kesinlikle düşünmüyordum.

Ve o zamandan beri, tamamen felaketsizdim.

Şimdi Las Vegas'ın havalı bir restoranında arkadaşlarımla oturmuş, bu koyu mor elbisenin içinde kendimi çok seksi hissediyor ve lezzetli bir martini yudumluyordum. Öğleden sonra yüz bakımı ve manikür için spaya gitmiştik, sonra üstümüzü değiştirmek ve akşam yemeği için hazırlanmak üzere odama dönmüştük. Nora'nın el işi burada devreye girmişti. Beni sevimli ama sıkıcı Sophie'den Vegas Cadalozu Sophie'ye dönüştürmüştü.

Vegas Vixen Sophie olmayı seviyordum. Eğlenceliydi.

Corban ve Bay Calloway yakındaki bir masada oturmuş, biz kızlara eşlerinin üzerinde gezinmedikleri yanılsamasını vermek için oldukça sevimli bir girişimde bulunarak birbirlerinin arkadaşlığına tahammül ediyorlardı. Hiçbirimizin umurunda değildi. Müdahaleci değillerdi ve masamıza koruyucu -ve özlem dolu- bakışlar atmaları çok tatlıydı. Bana kendi aşk başarısızlıklarımı hatırlatsa da Hazel ve Everly'nin böylesine ışıl ışıl mutlu olmalarını seviyordum.

Everly esnedi ve Bay Calloway koltuğunun kenarına doğru kaydı, sanki karısının ihtiyacı olursa üzerine çullanıp onu kollarının arasına almaya hazırlanıyordu.

"Özür dilerim," dedi Everly. "Bugünlerde çok erken yoruluyorum."

"Bu hamileliğin son derece normal bir sonucu," dedi Hazel. "Bu kadar uzun süre şekerleme yapmadan durabilmene şaşırdım doğrusu."

"Bu, erken yatarsam hayal kırıklığına uğramayacağın anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki yapmayacağız," dedi Nora. "Ayrıca, yakında odanıza dönmezseniz, kocanız anevrizma geçirebilir."

Everly güldü. "Biliyorum. O çok gergin."

"Ve biz onu bunun için seviyoruz."

Hazel'ın gözleri Corban'a kaydı. Tekrar.

"Aman Tanrım, siz ikiniz göz sikişini keser misiniz?" Nora dedi ki. "İkiniz de gidin."

"Ben-" diye söze başladı Hazel, sonra kendini durdurdu. "Otel odalarında bizim için bir şeyler var."

Corban'ın alt dudağını çiğnemesini izlerken kıkırdamamaya çalıştım, gözleri karısına kilitlenmişti. Çok açıktılar.

"Git," dedi Nora, elinin bir hareketiyle onları uzaklaştırarak. "Git otelde ateşli bir seks yap. Senin adına çok mutluyum ve hiç kıskanmıyorum."

"Kıskandım," dedim.

"Ben de öyleyim tabii ki. Sadece nazik olmaya çalışıyorum."

Everly ayağa kalktı ve bir saniye sonra Bay Calloway onun yanındaydı. Hazel ayağa kalktı ve Corban'a imalı bir bakış fırlattı. Corban'ın ağzının kenarları kalktı ve ellerini pantolonunun ceplerine sokarak ayağa kalktı. İki de farklı yönler doğru yürüdüler, belli ki sadece kendilerinin anladığı bir oyuna başlamışlardı.

Arkadaşlarımızın gidişini izlerken Nora hüznle, "Sanırım bu büyümek," dedi. "Kocaları ve bebekleri yolda olan en iyi arkadaşlar."

"Her şey değişiyor," dedim. "Ve bence bu konuda hem mutlu hem de üzgün olmak normal."

"İyi dedin Soph." Ayağa kalktı ve çantasını omuzladı. "Sanırım bu gece bu değişikliği kabulleneceğim ve erken yatacağım."

Sandalyemi devirmemeye dikkat ederek takip ettim. "Emin misin?"

"Evet. Dürüst olmak gerekirse, dün gece iyi uyuyamadım. Pijamalar ve otel çarşafları şu anda kulağa çok hoş geliyor. Ama geceni mahvetmek istemem. Dışarı çıkmayı mı tercih edersin?"

"Hayır, ben iyiyim. Dün gece çok eğlendik ve benim için de uzun bir gün oldu. Pijamalar ve otel çarşaflarıyla gittiğin yeri sevdim."

O ve ben birlikte asansöre doğru yürüdük. Onun odası otuz sekizinci kattaydı, bu yüzden önce o çıktı. Ben içeride kaldım ve asansör yükseldi, otuz dokuzuncu katta açıldı.

Tereddüt ettim ve bir an sonra kapılar ben içerideyken tekrar kapandı.

Çünkü gerçekten odama dönmek istemiyordum.

Vegas'taydım, bu elbisenin içinde kendimi harika hissediyordum ve bugün çok şanslıydım. Ayakkabılarım tam oturmuştu, saçlarım uslu duruyordu ve o toplantıdan beri bir kez bile ayağım takılmamış ya da düşmemiştim. Akşam yemeğini tek bir şey bile dökmeden atlatmışım ve bu bir tür rekor olmalıydı.

Bu iyi şansı boşa harcamak istemedim. Özellikle de burada.

Kararlılık duygusuyla aşağı inmek için düğmeye bastım.

Four Seasons'ta kalıyorduk -çok çökmüştü- ve yalnız olduğum için yakınlarda kalmaya ve Mandalay Bay'e gitmeye karar verdim.

Kumarhanenin gürültüsü ve ışıkları beni karşıladı; bipleyen makineler, fon müziği ve konuşmalardan oluşan bir kakofoni. Çantamı elime alarak yavaş adımlarla yönümü bulmaya çalıştım. Gürültülü, parlak ve heyecan vericiydi ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanacaktım.

Bir kumar makinesi başlamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Küçük olanlardan birini seçtim, önündeki koltuğa oturdum ve biraz para yatırdım.

Ekran yanıp söndü ve düğmeye bastım. Sembollerin kaymasını izlerken içimi küçük bir heyecan kapladı-

Bekle.

Ben

kazan

dım.

Çok kazanmadım ama birkaç dolar kazanmıştım. Hadi, ben! Tekrar oynama zamanı. Düğmeye bastım ve ekran parladı. Kazandım. Yine kazandım.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Etrafıma bakındım, keşke kutlama yapabileceğim biri olsaydı diye düşündüm. Hiç bir şey kazanmamıştım ve üst üste iki kez kazanmıştım.

Bu sefer kaybedeceğimden emindim ve tekrar oynadım. Ve lanet olsun ki kazandım.

Bu seferki daha büyük bir ödemeydi - yirmi dolar - ve makine benim için yanıp sönen ışıklar ve müzikle kutlama yaptı. Yanımdan geçen yaşlı bir kadın bana başıyla onay verdi. Gülümsedim ve ona el salladım.

Tamam, şimdi bir yuvarlanma içindeydim. Düğmeye bastım ve bu sefer kazanamadım. Yine de midemdeki küçük heyecan kıpırtısı büyüdü. Bu eğlenceliydi. Ne olacağını görmek için tekrar dokundum.

Kazanan.

Oturduğum yerde zıplayarak ciyakladım. Bu çok havalıydı. "Aferin sana, Goldilocks," dedi arkamdan biri.

Onlara el sallamak için koltuğumda kıvrıldım, tam o sırada şansım tükendi.

Gülümsemem eridi. *O* neden buradaydı?

Muhtemelen kumar oynamak için. Ne de olsa Vegas'taydık. Ama bu gece görmek istediğim son kişi Cox'tu.

Ağızına öyle bir gülümseme yerleşti ki kendimi köpekbalığıyla yüz yüze gelmiş küçük bir balık gibi hissettim. Karnım bir takla attı çünkü lanet olsun, o çok muhteşemdi. Bu korkunç bir haksızlıktı.

Sonra fark ettim. *Bana* bakmıyordu. Camden Cox, Nora beni Vegas Vixen Sophie'ye dönüştürmüş olsa bile, gözlerinde o tür yırtıcı bir parıltıyla bana bakmayacaktı. Ben hâlâ Sophie Abbott'tım ve onun gibi erkekler benim gibi kadınlarla ilgilenmezdi. Yakınlarda daracık siyah elbiseli bir bomba olmalı. İşte ona bakıyordu.

Gözüne çarpan kadını görmek için merakla etrafıma bakındım. Ama etrafımdaki tek insanlar, üzerlerinde küçük palmiye ağaçları olan pembe Hawaii tişörtleri giyen kır saçlı bir çift ve kısmen açık yakasından dışarı taşan gri göğüs kılları ve büyükçe bir bira göbeği olan bir adamdı.

Cox doğruca bana doğru yürüdü, düğmeli gömleği, yeleği ve pantolonuyla aptalca seksi görünüyordu. Kravatını çıkarmış, kollarını kelepçelemiş ve gömleğinin üstteki iki düğmesini açık bırakmıştı ve bu bir erkekte neden bu kadar seksiydi?

Çocukluk işkencecisi Camden Cox olması dışında.

"Sophie Abbott," dedi, erimiş çikolata kadar yumuşak, Güneyli bir ses tonuyla. "Bir zamanlar Ashford Sokağı'nda yaşayan Sophie Abbott siz olabilir misiniz?"

Aman Tanrım, beni hatırladı mı? "Bu benim."
"Beni geçen hafta sonu otelde tanıdın. O zamandan." "Seni unutmak biraz zor."
Ağzı yavaş bir sırtışıla kapandı. "Sen de öylesin. Sarı at kuyruğu hatırlıyor gibiyim."
"Hiç şaşırmadım. Eskiden onları çekerdin."
Kaslarını kaldırdı ve eli şu anda saçımı çekecekmiş gibi seğirdi. Ve hayır, yapmasını istemedim.
Hem de çok.
"Öyle mi yaptım?"
"Evet. Bana karşı çok kabaydın."
Kıkırdadı ve bunun bana kötü davrandığına inanmadığı için mi yoksa bunu hatırlayıp komik bulduğu için mi olduğundan emin olamadım. "Özür dilerim; galibiyet serini mi bozdum?"
Ağzının kenarlarının gülümseyerek kalkmasına engel olamadım. "Evet, aslında birkaç kez kazandım."
"Tebrikler. Umarım bu gece yaşanacak güzel şeylerin bir işaretidir."
"Bugün alışılmadık derecede şanslıydım."
Yine gülümsedi ve gözlerinde o yırtıcı parıltı vardı. Karnımdaki gerginlik beni yerimden fırlayacakmışım gibi hissettirdi.
Bu hiç iyi olmazdı. Beni tanıyorsan, kırımın üstüne düşerim. "O zaman elbette." Kumar makinesini işaret etti.
Sadece burada bulunarak şans serimi çoktan durdurduğundan tamamen emindim. Ama semboller yanıp sönmeyi bıraktığında, kazanmıştım.
Gerçekten kazanmıştım.
Koltuğumda zıpladım ve kendimi küçük bir alkışla ödüllendirdim.
Cox bana gülümsedi, eli hâlâ sandalyenin arkasında duruyordu. "Çok eğlenceliydi."
Eğlenceliydi. Ve belki de benimle birlikte kutlama yapacak biriyle, bu kişi Camden Cox olsa bile, biraz *daha* eğlenceli olduğunu kabul edebilirim.
"Buna bir içki gerek." Sanki birini işaret ediyormuş gibi elini salladı.
"Sanırım bar bitti-"

Sözlerimi bitiremeden kumarhaneden biri belirdi, sanki Cox'un emrini yerine getirmek için yakınlarda bekliyormuş gibiydi.

"Sizin için ne yapabilirim Bay Cox?"

"Benim için bir Glenfiddich ve hanımefendi ne isterse." "Martini sanırım? Kirli. Teşekkür ederim."

Başını salladı ve içkilerimizi almak için ayrıldı.

Cox'un neden burada durup beni slot makinesi oynarken izlemek istediğinden emin değildim ama bu düşünce kısa süre içinde daha fazla kazanç ve elimde bir martini belirmesiyle uçup gitti. Her seferinde kazanamıyordum ama kaybettiğimden daha çok kazanıyordum. İçkimi dökmek için tek yapabildiğim buydu.

Bir başka galibiyetten sonra Cox dirseğimi hafifçe çekti. "Şekerim, yanıyorsun. Hadi, daha da ateşlenelim."

Ayağa kalktım, sadece biraz sallanıyordum ve beni sabit tutmak için kolumu tuttu. "Bahisleri yükseltmek mi?"

Eli belime doğru kaydı. "Kesinlikle. Böyle bir şanssı boşa harcamayız."

"Ama ben-"

"Merak etme," dedi ve sesi çok güven vericiydi. "Eğlenceli olacak."

Daha eğlenceli mi? Bu yüzden buradaydım, değil mi?

Elini sırtıma koyarak beni barbut masalarından birine götürdü. Nasıl oynanacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ne kadar zor olabilir ki diye düşündüm. Birkaç bahis oynayıp, birkaç zar atacaktım.

Craps'in slot makinesinden bile daha iyi olduğu ortaya çıktı. Cox temelleri açıkladı ve ilk birkaç atıştan sonra işi kavramaya başladım. İyi giyimli bir çift bize katıldı ve çok geçmeden kumarhanedeki en canlı masa biz olduk.

Krupiye zarları bana doğru itti ve iki tanesini aldım, sonra onları avucumun içinde tuttum ve şans getirmesi için üfledim. Onları masanın üzerine fırlattım. Arkaya çarpıp zıpladılar ve bir tezahürat korosu eşliğinde durdular.

Yanıyordum.

Biri bana bir kadeh viski uzattı. Cox da onunkini kaldırdı ve kadehlerimizi tokuşturduk.

"Büyülü bir geceye," dedi göz kırparak.

"Buna içerim."

Boğazımdan aşağı kayarken ısırıldığını hissederek içkiyi yuttum. Normalde bir viski kızı değildim, ama bu her neyse, iyiydi. Çok yumuşaktı.

"Pekâlâ, şekerim." Cox shot bardağını aldı. "Biraz daha sihir görelim."

Zarları tekrar attım ve masadaki herkes kazandı. Tezahürat yaparken kollarım havada uçtu. Ne zaman ayakkabılarımın dışına çıkmıştım? Yere baktım. Tam oradaydılar, biri yan yatmıştı ve şu anda bunun pek bir önemi yok gibiydi. Yalınayak olmam kimin umurundaydı ki?

Cox saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru savurdu, parmakları boynumu okşadı. Hafif dokunuş omurgamda bir karıncalanmaya neden oldu.

"Şimdi saçımı çekmiyorsun, değil mi Cox?" diye sordum. Ağzının kenarı seğirdi. "Hayır, kesinlikle."

"Sanırım şans tılsımınız olduğumda benden hoşlanmanız daha kolay oluyor."

"Tüm kazanan sensin, şekerim. Ben sadece gezintiye çıktım."

Kıkırdayarak göğsünü dürttü. "O da öyle dedi."

Sonraki birkaç saat kazanma, tezahürat ve kutlamalarla geçti.

Ve içmek.

Kaç tane cipsim olduğunu unutmuştum. Çoğalıyor gibiydiler.

Sanırım kazanmaya devam ettiğim için öyleydiler.

Ayrıca kaç fotoğraf çektiğimi de unuttum.

Cox'un eli belime dolandı ve en son kazandığım atışı kutlamak için kendine yaklaştığında cebinde bir şey olmadığını hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktım, gözleriyle buluştum. Oda dönüyordu ve aklımın bir köşesinde, kafamın güzel olduğunu ve sarhoşluğa doğru gittiğimi biliyordum. Ama umurumda değildi. Kendimi vahşi ve sınır tanımaz hissediyordum. Durdurulamaz. Vegas'taki en şanslı kız bendim ve bu hayatımın en güzel gecesi olacaktı.

COX

T Göz kapaklarımın içi, zımpara kâğıdı gözbebeklerimi kazıyormuş gibi hissediyordu. Baş ağrısının başlangıcı şakaklarımdan yayılıyordu ve ağzımın tadı sanki içinde bir şey ölmüş gibiydi.

Orada.

Vay anasını. Dün gece kendime ne yapmıştım? Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim.

Gözlerimi kırpıştırarak yönümü bulmak için etrafıma bakındım. Hangi cehennemdeydim? Bir otel süitindeki kral yatağa yüzüstü uzanmıştım. Çırılçıplaktım.

Kıyafetlerim neredeydi ve neden onları giymiyordum?

Önceki gece bulanıktı. Buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum ve burası benim odam değildi. Buranın benim otelim olduğundan bile emin değildim. Komodine ulaşacak kadar yer değiştirdim. Lambanın yanındaki not defterinde Bellagio logosu vardı.

Kesinlikle benim otelim değil.

Peki Sophie'ye ne olmuştu? Benimle gelmiş miydi? Yoksa dün gece onu bir yerlerde mi kaybetmiştim?

Sikeyim.

Başım zonklayarak ayağa fırladım.

Diğer odadan alçak bir gümbürtünün ardından yumuşak bir "Ah" sesi geldi.

Bu soruma cevap gibi göründü ve aniden yükselen alarm hafifledi. O buradaydı.

Banyodan bir havlu aldım ve kasıklarımın üzerine tuttum. Sonra yatak odasının kapısını iterek açtım.

Sophie kanepede benden uzağa bakacak şekilde diz çökmüştü, üzerinde beyaz bir çarşaftan başka bir şey yoktu. Başını kanepenin arkasına yaslamıştı ve bir kolunu sanki bir şey almaya çalışıyormuş gibi arkaya sarkıtmıştı.

Kıyafet giymiyordu. Dün gece onu sikmiş miydim?

Acı dolu bir an boyunca, hatırlamak için umutsuzca hafızamı yokladım. Bir şeyler olmalıydı. Herhangi bir şey. Çünkü Sophie Abbott'ı becerdiysem ve hatırlayamayacak kadar sarhoşsam, bu lanet olası bir trajediydi.

Nasıl hatırlamam?

Belki de yapmıştır. Ortaya çıkıp soracak değildim. Bu erkekliğime bir darbe olurdu. *Hey, şekerim, dün gece sevişip sevişmediğimizi hatırlıyor musun? Nasıldı?*

Hayır.

Sadece sakın davranır ve bana ne kadar harika olduğunu söylemesini beklerdim. Ya da belki daha fazlasını isterdi.

Kapı çerçevesine yaslandım, havluyu hâlâ büyüyen ereksiyonumun üzerinde tutuyordum. Onu bununla korkutmak istemedim. Eğer bundan biraz istiyorsa, ben kesinlikle varım - bir kadını yatağa atmak ve bunu hatırlamamak bana iyi gelmiyordu. Onu gerçekten yatağa atmış olsaydım ve aletimin ağırlığına şekli beni meraklandırırdı.

"Günaydın."

Şaşkın bir gıcırtı çıkardı ve doğruldu. Eliyle göğsündeki çarşafı kavradı ve yavaşça başını çevirip bana baktı.

"Günaydın mı?"

Bu **t e r e d d ü t l ü** -neredeyse şok olmuş- ifade, dün gece kasabaya götürdüğüm bir kadından bekleyeceğim bir şey değildi. Belki de yapmamışızdır.

Ya da belki o da hatırlamıyordu.

"Kanepenin arkasında bir şey mi kaybettin?"

"Sütyenim. En azından benim sütyenim olduğunu düşünüyorum. Bir sütyen var."

Sarı bukleleri başının bir tarafına dökülmüştü ve gözlerinin altında makyaj lekeleri vardı. Nedense bu durum sikimi daha da sertleştirdi. Saçını mahvettiğimi düşünmek istiyordum ama yine de aklıma gelmiyordu.

"Sütyenin kanepenin arkasına nasıl geçti?"

"Emin değilim ama bununla bir ilgisi olabilir." İşaret etti.

Belli ki henüz uyanmamıştım. Odanın ortasındaki portatif striptiz direğini nasıl gözden kaçırmıştım?

"Bu da nereden çıktı?"

"Emin değilim." Çarşafı hâlâ sıkı sıkı tutarak koltuktan kalktı. "Mandalay Bay'den ayrıldıktan sonraki her şey oldukça bulanık."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Evet, bana söylüyorsun."

Oda darmadağındı. Yastıklar yerlere saçılmıştı ve görünüşe göre gece geç saatte oda servisi almıştık. Yarısı yenmiş bir tepsi yemek şöminenin önünde yerde duruyordu. Kıyafetlerimiz odanın her tarafına dağılmıştı. Ayakkabılarından birini sehpanın altında gördüm ama diğeri görünürde yoktu. Gömleğim duvara monte edilmiş televizyonun köşesinden gelişigüzel sarkıyordu ve onun elbisesi direğin yanında koyu mor bir su birikintisi halindeydi.

Perdenin üstünden sarkan onun külotu muydu?

Pencereye doğru döndü ve benimle aynı şeyi görüyor gibiydi. "Aman Tanrım."

Ona endişelenmemesini, onları indireceğimi söylemek üzereydim ama ben ne olduklarını anlamadan önce onları yakalayabilecekmış gibi pencereye doğru koştu. Ancak ayakları çarşafa dolandı ve bir gümbürtüyle yüz üstü yere kapaklandı.

"Ben iyiyim." Beni başından savmak için elini

kaldırdı. Yanına çömeldim. "Emin misin?"

Başını kaldırdı. "Evet, ben-" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Aşağıya baktığımda havluyu bıraktığımı ve sabahki ereksiyonum yüzüne birkaç santim yakındayken önünde diz çöktüğümü fark ettim.

Kalçalarımı geri çekerek ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Bir kadının sikini yüzünde istemesi başka bir şeydi. İstememesi ise bambaşka bir şeydi.

Kıs kıs güldü, ki bu bir erkeğin erkekliğinin yakın çekimine vereceği türden bir yanıt değildi.

"Özür dilerim." Kendini yukarı itti ve ayağa kalkmayı başardı. "Sana gülüyordum. Bunda gülünecek bir şey yok. Aslında çok-" Aniden durdu, dudaklarını bastırarak kapattı. "Boş ver."

Çok ne? Sert mi? İçinizdeyken kalın mı? Tatmin edici mi? Söyle bana, Sophie!

Havluyu kaptım, ayağa kalktım ve kasıklarımındaki baskıyı görmezden gelmeye çalışarak belime sardım. Sophie bana altında ne olduğunu göstermeden çarşafı düzeltti ve pencereye giderek

külotunu kaptı. Zıplamak zorunda kaldı ama parmağıyla kanca yapıp aşağı indirdi.

"Tamam, giyinip gideceğim." Beni geçip striptiz direğine doğru yürüdü ve elbisesini topladı. "Sutyenimi kanepenin arkasına bırakacağım. Sorun değil. Diğer ayakkabımı gördün mü? Belki yatak odasındadır. Sorun değil. Banyoyu kullanmamın sakıncası var mı? Birkaç dakika içinde yolundan çekileceğim."

Tek ayakkabısını kapıp hızlı adımlarla yatak odasına girerken şaşkınlıkla onu izledim. Bir saniye sonra banyo kapısı kapandı.

Dün gece ne halt ettik biz?

Başım ağrıyordu ve çok susamıştım, bu yüzden mini buzdolabından bir su aldım ve kanepeye götürdüm. Oturdum, havlunun hâlâ aletimi örttüğünden emin oldum - çünkü bu sertleşme görünüşe göre hiçbir yere gitmiyordu - ve suyu içtim. Artık böyle parti yapmamamın bir nedeni vardı. En azından önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bunun bedelini ödeyeceğime dair bir his vardı içimde.

Eve dönüş uçuşu kesinlikle eğlenceli olacaktı.

Sophie birkaç dakika sonra dışarı çıktı, saçları biraz nemliydi, sanki buklelerini düzeltmek için ıslatmaya çalışmış ama başarılı olamamış gibiydi. Diğer ayakkabısını bulmuştu ve dün geceyi üzerinden çıkarmayı hayal ederek geçirdiğim, kıvrımları saran mor elbisesini giymişti.

Yapmış mıydım?

İkimiz de çıplak uyanmıştık.

Ama neden
hatırlayamıyordum?

"Gitmem gerek, ama teşekkür ederim-" Ayağı bir şeye çarptı ve tökezledi ama bu sefer düşmedi. "Bu da ne..."

Her iki tarafında da büyük bir iki rakamı olan kırmızı bir tabela aldı. Altında bir MMA organizasyonunun logosu vardı.

Bu doğru. Dün gece bir kavgaya gitmiştik. Ve Sophie-

"Aman Tanrım." Çok sıcakmış gibi bıraktı. "Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım. Lütfen bana bir MMA dövüşündeki ring kızlarından biri olmadığımı söyle."

Dudağım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bulanıktı ama o kısım aklıma gelmeye başladı. "Yaptın. Ring kenarındaydık ve bir sonraki rauntta kızlarla oraya çıkmak istediğini söyledin."

"Yani birini işaretledin ve bana bunu verdiler." "Ama
bikininiz yoktu, bu yüzden oraya gittiniz-"

"İç çamaşırım."

O kadar sevimli bir şekilde mahcup olmuştu ki gülmek elde değildi.

"Çok ateşliydi. Ve kalabalığın seni sevdiğini hatırlıyor gibiyim."

"Aman Tanrım." Elleriyle yüzünü kapattı. "Gitmem gerek."

"Sophie, bekle."

O yapmadı. Sadece çantasını yerden aldı ve kapıdan dışarı fırladı.

Havluyu tutarak ayağa kalktım ve dağınık zeminde ilerlemeye başladım. Kapıyı açtım ama o çoktan köşede kaybolmuştu.

Tam peşinden koşacaktım ki oda anahtarımın olmadığını fark ettim. Şu anda ihtiyacım olan son şey üzerimde havludan başka bir şey olmadan kapıda kalmaktı. Geri adım atarak, kapı kapanmadan önce topuğumla kapıyı yakaladım.

"Kahretsin," diye mırıldandım, koridorda iki tarafa da bakarak. O gitmişti.

Bir saniye daha bekledim çünkü koşuyordu ve topuklarına takılıp düşme ihtimali vardı. Ama hiçbir şey duymadım.

Gitmiş olmasından tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğrayarak içeri girdim ve banyoyu kullandım. Boxer külotum yatak odasında yerdeydi, onları çekiştirerek giydim, sonra bir şişe su daha alıp kanepeye götürdüm.

En azından ona nasıl ulaşacağımı biliyordum. Shepherd Calloway'in ofisi. Bu da bir şeydir.

Sudan uzun bir yudum aldım ve tekrar etrafıma bakındım. Bir dakika bekle.

Bir köşede inci beyazı balonlar ve masanın üzerinde bir buket beyaz gül vardı. Gümüş bir kovanın yanında açık bir şişe şampanya duruyordu.

Burası balayı süitiydi. Oh, lanet olsun.

Ayağa kalktım ve kıyafetlerimin geri kalanını aramak için dağınıklığın etrafında dolaştım. Lanet pantolonum neredeydi? Sonunda onları ön kapının yanında buldum. Görünüşe göre ya içeri girer girmez çıkarmıştım ya da çıkarırken o tarafa fırlatmıştım. Hangisi olduğunu söylemek imkansız.

Arka cebinde bir şey vardı. Nakit değil. Fiş ya da kumar kazancı da yoktu. Dün geceki tüm kazanma işini Sophie yapmıştı, ama sırf onun kumar oynamasını izlemek çok eğlenceli olduğu için, kaybetme serisine girerse ona para vermeye hazırdım.

Ama başka bir şey hafızamı gıdıkladı. Dün gece bu otel odasında olanlardan biraz daha az b u l a n ı k b i r şey.

Arka cebimden katlanmış bir kağıt parçası çıkardım. Tam olarak d   nd   m şeydi. Bu tam bir felaketti.

Çünkü bu sefer Vegas'ta olanlar orada kalmayacaktı.

SOPHIE

T

Bu sadece bir utanç yürüyüşü değildi. Bu bir Vegas utanç yürüyüşüydü. *Dün geceden kalma sütyensiz elbisemle, yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde sendeleyerek, umarak ve dua ederek bir otel koridorunda*

utanç yürüyüşünün *arkasında önemli bir şey bırakmamıştı.*

Geride önemli bir şey bırakmışım. Saygınlığımı. Ya da dün geceden sonra ne kadar az kaldıysa.

Bu tam bir felaketti.

Asansörün kapıları açıldı ve bir şeyler ters gibiydi ama ne olduğunu çıkaramadım. Asansöre bindim ve çantamdan oda anahtarımı çıkardım. Neyse ki her şey oradaydı; cüzdanım, telefonum, oda anahtarım. Rujum bile çılgın gecemden sağ çıkmıştı.

Normal şartlar altında bunu küçük bir zafer olarak adlandırır ve içimden kutlardım - pahalı bir rujdu - ama bunlar normal şartlar değildi.

İşaret parmağım katımın düğmesine basmak için hazırды ama durdum.

Bir sorun vardı.

Odam otuz dokuzuncu kattaydı ama asansör otuz altıda durmuştu. Neler oluyordu?

Asansör aşağı inmeye başladı ama ben hiçbir düğmeye basmamıştım. Alt kattaki biri çağırmış olmalıydı. Beynim dün geceye ait bulanık anılarla bana saldırmaya çalıştı ama onları bir kenara ittim çünkü nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu.

Burası benim otelim miydi?

Bir an için Cox'un odasına geri dönmeyi düşündüm. Ama kaç numara olduğuna bakmamıştım. Ve gerçekten onunla tekrar yüzleşmek istemiyordum. Dün gece...

Bilmiyordum bile. Zihnimde belli belirsiz anılar canlanıyordu ama bunlar sisli ve birbirinden kopuktu. Hepsinin gerçek olduğundan bile emin değildim.

Başım kalbimin ritmine uyarak zonkluyordu ve midem korkunç derecede ağrıyordu. Asansörün kapıları lobiye açıldı ve ellerinde bavulları olan küçük bir grup yolcu dışarı çıkabilmem için kenara çekildi. Gözlerimi yere diktim, bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyordum. Neler yaşadığımı anlayabilirler miydi? Az önce çok az tanıdığım ve oraya nasıl geldiğime dair sadece en belirsiz, en puslu anılara sahip olduğum bir adamla çıplak uyandığımı biliyorlar mıydı?

Sütyen giymediğimi anlayabilirler mi?

Muhtemelen, ama gerçekten, bu sorunlarımın en küçüğüydü. Lobiye bir kez baktığımda buranın benim otelim olmadığını anladım.

Bir şekilde Camden Cox'la Bellagio'ya gitmiştim. Ve çıplak uyandım.

Bu muhtemelen onunla yattığım anlamına geliyordu. Gerçi onunla yattığımı hatırlamıyordum.

Ama bu otele geldiğimi zar zor hatırlıyordum, yani hafızam kesinlikle güvenilirmezdi.

Daha önce de durumları karıştırmıştım ama bu bir sonraki seviye bir karışıklıktı.

Derin bir nefes aldım ve lobiye doğru yürüdüm. İçinde bulunduğum durumdan dolayı dikkatim dağılmış olacak ki inanılmaz cam tavanı fark edemedim -neredeyse ama tam olarak değil. Parlayan, çok renkli bir bahçeye benziyordu. Ya da belki baş aşağı duran şemsiyelere. Her iki durumda da çok güzeldi.

Ama Cox'un beni takip etme ihtimaline karşı buradan çıkmam gerekiyordu. Omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım -ondan bir iz yoktu- sonra dışarı çıktım. Yönümü bulmak için duraklayıp telefonumu çıkardım.

Strip'te yolumu çok iyi bilmiyordum ama otelim yürümek için çok uzak olduğundan emindim. Emin olmak için haritaya bakar, sonra da bir taksiye binerdim. Öyle görünüyordu.

En kolayı.

"Hanımefendi?"

Kravatlı ve siyah ceketli bir limuzin şoförü şık siyah bir limuzinin önünde duruyordu. İsim etiketinde J.J. Santiago yazıyordu. Benimle mi

konusuyordu?

Etrafıma bakındım ama kesinlikle bana bakıyordu.

"Um, evet?"

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Evet, ama taksiye bineceğim."

Kaşları çatıldı. "Neden taksiye bindin ki?"

"Kusura bakmayın ama otelime birkaç kilometre gitmek için limuzin kiralamaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Hanımefendi, ben sizin şoförünüzüm. Sizi gitmeniz gereken her yere götürebilirim."

En az hissettiğim kadar aptal görüldüğümün farkında olarak ona bakakaldım. "Şoförüm mü?"

Arka kapıyı açtı. "Dün gece karanlıktı ama seni temin ederim ki o bendim. Hadi gel."

Dün gecenin karanlık olduğunu hissetmiştim. Hatırlayamayacak kadar sarhoş olduğunu biliyorum. Ve düşündüğümde, limuzinde olduğuma dair belli belirsiz bir anım vardı. Cox sipariş etmiş olmalı. Ya öyle ya da kazancımla savurganlık yapmıştım.

"Teşekkür ederim," dedim kendimi mahcup hissederek. Binmeye başladım ama fikrimi değiştirdim. "Sizinle ön tarafa binebilir miyim? Sadece otelime gitmem gerekiyor ve arkada o kocaman koltukta tek başıma oturmak bana aşırı geliyor."

"Aslında yapmamam gerekiyor ama sanırım bir zararı olmaz."

"Merak etme, kimseye söylemem."

Ağzı bir sırtışla kapandı ve gözleri aşağı yukarı hareket etti. "Ben de öyle."

Bunun için şükürler olsun.

Arka kapıyı kapattı ve benim için yolcu kapısını açtı. Ona teşekkür ettim ve yüzümdeki tüm rimel lekelerini çıkarmış olduğumu umdum. Gün ışığında burası çok aydınlıktı.

O arabaya binip çalıştırırken ben derin bir nefes aldım ve elbisemi düzelttim.

"Nereye?"

"Four

Seasons'a."

Başıyla

onayladı.

"Yani... bunu sormak zorunda olduğum için üzgünüm, ama bu sabah zaten olduğundan daha aşağılayıcı olamaz, o yüzden neden olmasın? Dün gece bizi gezdiriyor muydun?"

"Evet, hanımefendi."

"Neden hâlâ buradasın? Gerçekten bütün gece dışarıda mı bekledin?"

Otelden çıktı ve trafiğe girdi. "Evet, ama benim için sorun değil. Bayım. Cox *çok* iyi para ödüyor."

"Oh." Çantamla oynadım. "Bu çok iyi. Bana nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?"

Bana gülmeme nezaketini gösterdi. "Partinizi Mandalay Bay'in dışından aldım."

"Bu tanıdık geliyor."

"Strip'te birkaç durak yaptınız. Sonra T-Mobile Arena." "Doğru, MMA olayı."

"Daha sonra seni Bölgesel Adalet Merkezi'ne götürdüm. Sonra da Strip'e. Korkarım size nereye gittiğinizi söyleyemem. Sizi Venetian'da bıraktım ve daha sonra Bellagio'ya götürmek üzere Circus Circus'tan aldım."

Bekle, Bölgesel Adalet Merkezi mi? Neden oraya gidelim ki? Uh-oh.

Geri çekil, Sophie. Ondan önce bir şey vardı. "Sen demiştin ki benim partim. Bir grup insanla birlikteydik, değil mi?"

"Evet, öyleydin. Ta ki seni Bellagio'ya götürdüğüm gecenin sonuna kadar. Orada sadece sen ve Bay Cox vardınız."

Başımı salladım, hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Mandalay Bay'de kazandığımı hatırlıyordum. Sonra Monkey Rum'un solisti Drake Meadows, nişanlısı Marika adında bir Instagram modeliyle gelmişti. Drake gerçek bir rock yıldızıydı ve Cox onu tanıyordu. Bugünün düğün günleri olduğunu söylemişler ve bizi de kutlamaya davet etmişlerdi. Mandalay Bay'den ayrılırken bir limuzinin içinde bir grup insanla böyle karşılaştık.

Belki de bu yüzden Bölgesel Adalet Merkezi'ne gitmiştik. Evlilik cüzdanlarını almak için.

Dışında-

"İşte geldik," dedi ve otelin dışında durduğumuzu fark ettim.

Dışarı çıktı ve kapıyı açmak için yanıma geldi.

"Çok teşekkür ederim." Çantamı açtım ve bahşiş aramaya başladım.

"Hanımefendi, gerek yok," dedi. "O iş halledildi."

"Oh." Gözlerine baktım ve yine utangaç hissederek gülümsedim. "Bu kadar nazik olduğun ve beni çok fazla yargılamadığın için teşekkürler."

O da gülümsedi. "Merak etme. Burası Vegas. Beklememi ister misin?"

"Hayır, muhtemelen Cox için Bellagio'ya geri dönmelisin. Yani, Mr. Cox."

"Pekâlâ. Ziyaretinizin geri kalanında iyi eğlenceler." "Teşekkür ederim."

En azından utanç yolculuğu o kadar da kötü geçmemiştir.

Çok endişe verici bir düşünce zihnimin ön tarafına doğru ilerlemeye çalıştı - Bölgesel Adalet Merkezi - ama onu sertçe geri ittim. Mahcup olmuştum, bitkin düşmüştüm, akşamdan kalmaydım ve açtım. Dün geceyi küçük parçalar halinde sindirmem gerekiyordu.

Ama önce duş almam gerekiyordu ve kızlarla brunch için buluşmadan önce yeterince zamanım vardı. Odama geri dönüp -doğru oteldeki gerçek odama- temizlenmeliydim. Normal kıyafetler de yardımcı olurdu.

Sonra da ne kadar büyük bir karmaşa yarattığımı anlamaya çalışırdım.

DUŞ BİRAZ YARDIMCI OLDU, normal kıyafetler de öyle. Pembe üstüm ve dar kot pantolonumla artık Vegas Vixen Sophie değildim. Sadece sıradan Sophie'ydim. Saçlarım bile her zamanki gibi beni deli ediyordu; buklelerim kendilerine gelmeyi reddediyordu.

Yeniden kendim gibi hissetmek güzeldi. Yine de hâlâ gergindim, aklımda cevaplanmamış pek çok soru uçuşuyordu.

Ve tabii ki, ben olduğum için, brunch'a geç kaldım.

Aceleyle restorana gittim ve ev sahibi beni Nora, Everly ve Hazel'ın içkilerini yudumladıkları masaya götürdü. Nora ve Hazel'ın kocaman Bloody Mary'leri vardı ve Everly'nin içeceği çaya benziyordu. Muhtemelen bitkiseldi.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim." Sandalyeme çöktüm.

Everly gülümseyerek, "Sorun değil," dedi. "Biz sadece içki sipariş ettik."

Menüyü incelerken başım dönüyordu. Dün geceyle ilgili çok fazla sorum vardı ve arkadaşlarımın bunlara kesin olarak cevap veremeyeceğini bilsem de tavsiyelerine gerçekten ihtiyacım vardı.

Servis görevlisi geldi ve siparişlerimizi aldı. Ben sadece kahve ve Nora ne içiyorsa onu istedim.

"İyi misin Soph?" Nora servis görevlisi gittikten sonra

sordu. "Evet. Hayır. Emin değilim. Çok önemli bir sorum

var." "Tamam mı?"

"Eğer hatırlayamıyorsan seks yapıp yapmadığını nereden biliyorsun?" Üçü de birkaç saniye bana baktı.

"Bekle, ne?" Nora sordu. "Daha spesifik olman gerekecek." "Diyelim ki, teorik olarak, bir kadın bir erkekle çıplak uyandı, ama bu Birlikte uyudukları için mi yoksa sadece kıyafetlerini çıkarıp o şekilde uyudukları için mi çıplak oldukları belli değil. Bir arkadaş istiyorum."

Nora gözlerini bana dikti.

"Üçüncü bir tarafın bakış açısından mı sorguluyorsunuz?" Hazel sordu. "Tarif ettiğiniz durumda, cinsel faaliyetin gerçekleşip gerçekleşmediğini belirlemeye çalışan kişi içeri girip çıplak çifti mi keşfetti?"

"Hayır, o giyinik olmayan çiftin bir parçası."

"Ama seks yapıp yapmadıkları neden belli değil?" Everly sordu. "O bilmiyor mu?"

"Hayır, bu yüzden soruyorum. Hatırlamıyor."

"Sophie, ne oldu?" Nora sordu. "Dün gece odana döndüğünü sanıyordum."

"Bir arkadaş istediğimi söyledim."

"Hem de nasıl," dedi Nora. "Dökül bakalım tatlım. Bize her şeyi anlat."

"Sorun da bu zaten. Yapamam," dedim sefilce. "Bilmediğim o kadar çok şey var ki.

Unutmayın."

"Sophie, bu sabah bir erkekle çıplak mı uyandın?" Everly sordu.

Başımı salladım.

"Bellagio'da." Hepsinin nefesi kesildi.

"Camden Cox'tu." Yine nefes nefese kaldılar. Daha yüksek sesle.

Nora elimi tuttu ve sesi alışılmadık derecede nazikti. "Tatlım, rızanın olmadığı bir durumdan mı bahsediyoruz?"

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Hayır, öyle bir şey olmadı. Eminim bir şey olduysa bile kendi rızamızla olmuştur."

"Hatırlayamamanızın aşırı alkol tüketiminden kaynaklandığını varsayıyorum?" Hazel sordu.

Tekrar başımı salladım.

"Sorun değil tatlım," dedi Everly. "Sadece elinden gelenin en iyisini yap. En baştan başla. Yemekten sonra ne oldu?"

Hepsi odalarına gittikten sonra kumarhaneye tek başıma gitmeye nasıl karar verdiğimi anlattım. Kazanmak ve sonra Cox'un ortaya çıkması hakkında. Kazanmaya devam ettiğimi ve kutlamaya devam ettiğimizi. Drake Meadows ve Marika ile birlikte Mandalay Bay'den ayrıldığımızda zaten yeterince sarhoştum ve o andan itibaren her şey çok bulanıktı.

"Yani çocukken saç örgülerinizi çeken Camden Cox'la bütün gece kumar oynayıp parti yaptınız ve otelde onunla çıplak mı uyandınız?" Nora sordu.

"Temelde hepsi bu. Ufak tefek şeyler hatırlıyorum ama-"

"Sophie!" Heyecanlı bir ses sözümü kesti ve platin sarısı saçları ve yapışkan kırmızı elbisesiyle bir kadın masamıza doğru koştu. Göğüs dekoltesinin tam ortasında bir kelebek dövmesi vardı. "Seni bu sabah yakaladığım için çok mutluyum."

Belli belirsiz tanıdık geliyordu, yüzü dün gecenin anılarını oluşturan puslu, kırık slayt gösterisinde yer alıyordu. Ama adını ya da beni gördüğü için neden bu kadar heyecanlandığını bilmiyordum. Ne söylemem gerekiyordu? *Düşün Sophie, düşün.* "Merhaba. Ben de seni gördüğüme sevindim. Bunlar arkadaşlarım Nora, Hazel ve Everly."

"Tanya," dedi el sallayarak. "Aman Tanrım, Sophie, dün gece çok şirindin. Evlendiğimde baş nedimem olacağına dair bana söz vermelisin."

"Baş nedime mi?"

"Drake'in düğününden fotoğraflar çoktan internete düştü ve sen hepsinde harika görünüyorsun."

"İnternetin her yerinde mi?"

Bir parça sakızı şapırdattı ve başını salladı. "Ya verdiğin kadeh kaldırış? Düşündüğümde hâlâ biraz tıkanıyorum."

Bu sefer kendimi onun söylediklerini soru şeklinde tekrarlamaktan alıkoydum. Kadeh mi kaldırmıştım? "Vay canına... Beğendiğinize sevindim."

"Çok fazla. Sen belalı bir kaltaksın. Gitmeliyim; ekip açık büfe için Wynn'e gidiyor. Sonra görüşürüz."

"Hoşça kal," dedim, o uzaklaşırken şaşkınlığımı gizlemeye bile çalışmadan. Davulcuya benzeyen uzun boylu bir adamla buluştu-

Hayır, Monkey Rum'un davulcusuydu. Acayip ünlüydü. Bana iki eliyle taş sembolünü verdi. "Görüşürüz, Soph!" Sertçe yutkunarak el salladım.

"Vay anasını," dedi Nora, gözleri telefonundaydı. "Sophie, Drake Meadows'un düğününde miydin?"

"Sanırım öyle?"

"Bir bakayım." Everly, Nora'nın telefonunu eline aldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, öyleymişsin."

"Anlaşılan kadeh kaldırmış," dedi Hazel. "Belki de etmişimdir."

"Dün gece başka ne yaptın?" Nora sordu.

"Şey... Bir MMA dövüşünde ring kızı olduğumdan oldukça eminim." "Neymiş o?" Everly sordu.

Nora, "Ringde bikiniyle dolaşıp kalabalığa hangi tur olduğunu söylemek için bir sayı tutuyorlar," dedi. "Bikiniyi nereden buldun?"

"Sanırım elbisemi çıkardım ve iç çamaşırlarımla yaptım."

Nora kaşlarını kaldırdı. "Seksi."

"Hayır, sıcak değil. Bu çılgınlık," dedim. "Aman Tanrım, muhtemelen bu da internette vardır."

Nora, "Daha sonra buluruz, eminim çok güzel görünüyorsunuzdur," dedi. "Harika bir vücudun var."

Bu beni biraz neşelendirdi ve gülümsedim. "Teşekkürler."

"Peki, bu sabah Cox'la ne oldu?" Nora sordu. "Seni odasında gördüğüne şaşırdı mı yoksa senden daha çok şey hatırladığını mı düşünüyorsun?"

"Uyandığımda uyuyordu. O beni görmeden gizlice çıkmak istedim ama kıyafetlerim her yerdeydi. Sütyenimi hiç bulamadım. Neyse, bu önemli değil. Başka sütyenlerim de var. Uyandığında beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu. Sadece o hafif güneyli ses tonuyla *sabah* dedi. Nereden geliyor acaba? Biz çocukken de vardı."

"Tamam, odaklan," dedi Nora. "Dün gece hakkında hiçbir şey söylemedi mi?" "Pek sayılmaz. Yine de ona tam olarak bir şans vermedim. Dümdüz düştüm

Yüzüme baktım, sonra kıyafetlerimi aldım ve giyindim. Oradan olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım."

"Bunun için seni suçlayamam," dedi Everly.

"En azından telefonundaki fotoğrafları gözden geçirdin mi?" Hazel sordu. "Bunlar sana dün gece ne olduğuna dair daha fazla ipucu verebilir."

"Bu mükemmel bir öneri," dedi Nora.

"Henüz değil," dedim. "Bakmaya korkuyorum."

Hepsi bana kaşlarını kaldırdı.

İstifa etmiş bir nefesle telefonumu çıkardım ve fotoğraf galerisini açtım.

İlk olanlar o kadar da kötü değildi. Cox'la barbut masasında birkaç selfie çekmiştim ve gerçekten de çok sevimli görünüyordum. Nora saçım ve makyajımla harika bir iş çıkarmıştı. Bizimle oynayan diğer insanlarla birkaç tane daha vardı. Kesinlikle mutlu görünüyorduk.

Galeride gezinmeye devam ettim. Limuzindeki insanların fotoğrafları - Tanya ve davulcu, Drake ve Marika ve hatırlayamadığım birkaç kişi daha vardı. Cox'la daha fazla selfie, şampanya kadehlerini tutarken. Limuzin şoförü J.J.'e sarılıyorum.

Bu utanç vericiydi. Dün gece sarılmıştık ve bu sabah onu tanıyamamıştım.

Başka bir kumarhanede de fotoğraflar vardı. Bir tane de Cox'un MMA dövüşünde çekilmiş olmalı. Ring kızı olarak hiç fotoğrafım yoktu. Cox'un çekip çekmediğini merak ettim ve çekmediğini mi yoksa çektiğini mi umduğuma karar veremedim.

Drake ve Marika'nın düğününde yüz tane çekmiş gibiydim. Birisi - Cox olabilir mi? - kadeh kaldırırken birkaç fotoğrafımı çekmişti. Ve sonra daha fazla selfie.

Ama bunların hiçbiri çok kötü değildi. Belki de aslında-

Ama... Olamaz.

Oh.

Hayır.

"Aman Tanrım, yaptık."

Nora'nın dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Seks fotoğrafları çektin mi?"

"Hayır, demek istediğim bu değil." Fotoğrafa baktım ve anladım.

Beynimin arka kapısını çalmaya devam eden anı aniden içeri girdi. Gerçeği görebilmeleri için telefonumu kaldırırken ellerim titredi.

Yarattığım destansı felaket. Vegas'taki çılgın gecemin korkunç sonucu.

Dün gece sadece bir düğün olmamıştı. İki tane olmuştu. "Sanırım Camden Cox ile evlendim."

SOPHIE

SEn iyi üç arkadaşım dehşet içinde bana bakarken masanın üzerine bir ürküntü çöktü.

Tekrar bakabilmek için telefonumu geri çevirdim. İşte orada Bir düğün şapelinde duruyorduk. Mor elbisemin içindeydim, elimde beyaz çiçeklerden oluşan bir buket tutuyordum ve bir kulağımın arkasına tek bir beyaz gül sıkıştırmıştım. Cox'un üzerinde düğmeli bir gömlek, yelek ve pantolon vardı ve her nasılsa ceketsiz ve kravatsız bile mükemmel görünüyordu.

Nikah memuru bir Elvis taklitçisiydi. Ne kadar da klişe. "Tamam, herkes sakın olsun," dedi Nora. "Bu fotoğraf sizin gerçekten evlendin. Bir törenden geçmiş olsanız bile."

"O haklı." Hazel gözlüklerini düzeltti. "Evlilik cüzdanına ihtiyacınız olacaktı."

"Ehliyetimiz olduğuna oldukça eminim." Telefonumu yavaşça indirerek hafızamı yokladım. "Evlendirme Dairesi'ne gitmek için acele etmemiz gerekti çünkü neredeyse gece yarısıydı ve o saatte kapatıyorlardı. Ama tam zamanında yetiştik. Sanırım memur gerçekten çok iyiydi."

Everly, "Aman Tanrım, Sophie, demek ki bugün senin düğün günün," dedi.

Nora ve Hazel'in bakışları ona çevrildi.

"Ne? Eğer gece yarısından sonra evlendiyse, bu teknik olarak bugün demektir."

Sıkı bir duygu yumağı boğazıma doğru ilerlemeye çalıştı ve ilerledikçe panik yaydı. İmzalamıştım. Evlilik cüzdanını imzalamıştım. Bunu yaptığımı hatırlıyordum.

Aman Tanrım, dün gece gerçekten Cox'la evlendim. Ya da bu sabah erkenden.

Her neyse.

"Bu çok kötü." Sesim titriyordu. "Çocuklar, ben evlendim ve seks yapıp yapmadığımızı hatırlamıyorum ama bunun bir önemi var mı onu bile bilmiyorum çünkü evliliğin yasal olması için zifaf olması gerekmiyor."

"Everly, Shepherd nerede?" Hazel sordu. "Cox'u tanıyor. Belki Sophie için onu arayabilir ve-"

"Hayır!" Göğsümde bir panik balonu patladı. "Hayır, lütfen Bay'a söyleme.

Calloway. Beni kovacak."

"Seni kovmayacak," dedi Everly.

"Olabilir. Bir iş anlaşmaları var ve ben Cox ile Vegas'ta evlendim ve bu bir tür çıkar çatışması gibi görünüyor. Lütfen ona söyleme. Henüz değil."

Everly bir an için alt dudaklarını çiğnedi. "Bir ya da iki gün vereceğim ama ondan sır saklayamam."

Omuzlarım teslimiyetle çöktü. "Hayır, senden benim için kocana yalan söylemeni istemeyeceğim. Sadece... mecbur kalmadıkça bu konudan bahsetme."

Gülümseyerek başını salladı. "Tamam."

Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturdum. "Ne yapacağım ben?"

Nora çoğunlukla dolu olan Bloody Mary'sini bana doğru itti. "Yapacağın ilk şey bunu içmek olacak."

Yüzümü buruşturdum, vücuduma bir damla bile alkol almaya hazır olduğumdan emin değildim. "Sonra ne olacak?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok," dedi. "Size bunun bir felaket olmadığını söylemek isterdim ama öyle. Sanırım şimdi yapabileceğin tek şey Cox ile temasa geçmek ve bunu nasıl iptal ettirebileceğini bulmak."

"Birinci dereceden kuzen olduğunuza inanmak için bir nedeniniz yok, değil mi?" Hazel sordu.

"Ne? Hayır. Neden?"

Omuz silkti. "Nevada'nın fesihleri onayladığı koşullardan biri de bu."

Belki de o Bloody Mary'yi istiyordum. Bir yudum aldım. "Hayır, biz akraba değiliz. Sarhoştuk ama belli ki Evlendirme Dairesi'ndeki memuru yeterince ayık olduğumuza ikna etmişiz."

Everly elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Eminim bunu düzeltmenin kolay bir yolu vardır. Bu tür şeyler Vegas'ta her zaman oluyordur. Bahse girerim Evlilik Bürosu'nda sadece hızlı fesihler için bir pencere vardır. Ve iyi haber şu ki, uçağımız öğleden sonra kalkacak, yani bu işi halletmek için bolca vaktin var."

Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Bu doğru."

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Hazel sordu.

"Hiç sanmıyorum. Everly'nin dediği gibi, bunu düzeltmenin kolay bir yolu olmalı. Burada her zaman oluyor olmalı."

Yemeklerimiz geldi ve moralimi yüksek tutmaya çalışarak brunch'ımı yedim. Ama Nora haklıydı: Bu bir felaketti. Hem de herhangi bir felaket değil. Bir Sophie felaketi.

Ama işler ters gittiğinde her zaman yaptığım şeyi yapardım. Pisliği temizlerdim.

Süslü Bellagio lobisinde yürürken kalbim göğsümde çarpıyordu. Tekrar. Bu sabah olduğu gibi şimdi de çok güzeldi ama burada olma nedenim bu değildi.

Cox'la evlenmiş olmama rağmen numarasını almamıştım. Bu tam bir karmaşaydı.

Resepsiyona gittim ve görevli beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Kulağa biraz aptalca gelecek ama oda anahtarımı almadan çıktım ve oda numaramı hatırlayamıyorum."

"Rezervasyonun adı ne?" "Camden Cox."

Bir şeyler yazdı ve bir saniye sonra kaşları çatıldı. "Çoktan çıkış yapmış görünüyor. Siz Bayan Cox musunuz?"

Dizlerim büküldü, sanki bacaklarım kopmak üzereydi. Düşmemek için masaya tutundum. "Özür dilerim. Um, evet, ben... Bir bakıma. Yani, evet, öyleyim. Bayan Cox."

Yüz ifadesi arkadaşça olmaktan çıkıp hafifçe şaşkınlığa dönüştü. "Görünüşe göre bu sabah çıkış yapmış. Çantalarınızın burada bırakılıp bırakılmadığını kapıcıya sormamı ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür e d e r i m . Hiç... Boş verin; uzun hikâye. Yine de teşekkürler."

Arkamı döndüm ve uzaklaştım. Bu çok utanç vericiydi.

A planı fiyaskoydu ve bir B planım yoktu. Cox'u burada bulacağıma güveniyordum. İnternette biraz araştırma yaptıktan sonra, ne yazık ki Everly'nin yanıldığını anladım. Evliliği iptal ettirmenin hızlı ve kolay bir yolu yoktu. Vegas'ta bile.

Aslında, hak kazanıp kazanamayacağımızdan bile emin değildim. Sebepler listesinde reşit olmamak veya yasadışı olarak zorlanmak gibi şeyler vardı. Ne yazık ki benim için listede *gerçekten sarhoş olduğum ve bunu yapmak istemediğim yer almıyordu*.

Görünüşe göre bu çıkmazı eve de taşıyacaktım. Yarın ofisini arayıp oradan devam etmem gerekecekti. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

"Bayan Cox? Affedersiniz, Bayan Cox?"

İzlerimde durdum, gözlerim genişledi. Tanrım, Bayan Cox bendim. Birinin beni neden bu isimle çağırdığını öğrenmekten korkarak yavaşça omzumun üzerinden baktım.

Resepsiyondaki kadın elinde küçük bir hediye çantasıyla yaklaştı.

"Bayan.

Cox, bu senin için konsiyerj masasına bırakıldı."

"Teşekkür ederim." Çantayı alırken ellerim titredi. Üzerinde *Bayan Sophie Cox yazan* küçük bir kart vardı. Bunu o mu yazmıştı? Yoksa kapıcı mı?

İçime uzandım ve sütyenimi çıkardım. Nefes nefese onu geri soktum.

Bana şaşkın bir gülümseme verdi ve gitti.

En azından sütyenimi geri aldım.

İç çekerek otelime dönmek üzere bir taksi çağırmak için dışarı çıktım. Yetişmem gereken bir uçak vardı.

COX

BO öğleden sonra eve geldiğimde hâlâ başım ağrıyordu. Güneş gözlüklerimi takmadım ve doğruca mutfağa gittim. Kişisel şefim çoktan yemek hazırlamıştı.

bitmiş bir yemeği alıp mikrodalgaya attım.

İçki dolabına yöneldim ve vücudumun şu anda ihtiyacı olan şeyin daha fazla alkol olmadığına karar vermeden önce şişelere yaklaşık üç saniye baktım.

Bunun yerine, mikrodalgadan akşam yemeğimi aldım - harika kokan tavuklu ve sebzeli bir şey - ve yemek masasına götürdüm.

Washington Gölü'ndeki bu evi çoğunlukla manzarası için satın almıştım - neredeyse her pencereden muhteşem görünüyordu. Evin kendisi de muhteşemdi. Parke zeminleri, orijinal süslemeleri ve süpürgelikleri vardı. Karakterli evleri severdim ve bu evde de bolca vardı.

Yemeğimi yedim ve duş almak için kalkmak üzereydim ki ön kapı açıldı. Yüksek topukların parke zeminde çıkardığı tıkırtı sesiyle inledim. Hiç vakit kaybetmemişti, değil mi?

Althea içeri daldı, Pazar akşamı olmasına rağmen ofise gidiyormuş gibi giyinmişti. Biz ofise gidene kadar bekleyebilecek şeyleri konuşmak için habersizce içeri dalmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Geçen yıl boşandığından beri daha da kötüleşmişti.

"Ne oluyor Cox?"

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Yolculuğum harikaydı, sorduğun için teşekkürler." "Yolculuğunun harika geçtiğinin farkındayım." Telefonunu kaldırdı.

Güneş gözlüklerimi çıkardım ve telefonuna baktım. Birinin Instagram'ında Drake Meadows ile çekilmiş bir fotoğrafım vardı.

Ve Sophie.

Görmezden geldim. "Calloway ilgileniyor. Hafta sonuna kadar imzalayacağını umuyorum."

Bana atıp tutmaya devam edecekmiş gibi ağzını açtı ama durakladı. "Toplantı iyi geçti mi?"

"Çok iyi. Planladığımız şeyi beğendi. Oliver'a yarın tam prospektüsü gönderteceğim."

"En azından iyi haberlerin var."

Sandalyeme geri oturdum ve kollarımı kavuşturdum. "Vegas'taydım. İşler biraz çığıından çıktı. Nesin sen, ahlak polisi mi?"

"Pek sayılmaz. Ama Dominic'in müfredat dışı faaliyetleri sayesinde bu projenin zaten ince bir buz üzerinde olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"O zaman hiç fahişe olmadığını bilmek seni mutlu edecektir." Gözlerini devirdi. "Bu da bir şeydir."

"Tanrı aşkına, Althea. Vegas'ta bazı rock yıldızlarıyla parti yaptım. Sanki ilk defa yapıyorum. Sorun nedir?"

"Sorun sizin imajınız. Şu anda başka bir skandal sadece projeyi mahvetmekle kalmaz. Sizi de mahvedebilir."

"Dramatik olmayı bırak."

"Dramatik davranmıyorum, pratik davranıyorum. Birimiz öyle olmak zorunda." "Tam tersine, ben son derece pratik biriyim."

Başını sallayarak içki dolabına doğru yürüdü ve kendine bir bardak viski aldı. "Saçmalıyorsun. Sen busun işte."

Parmaklarımı masaya vurdum, gözlerim boş tabağımdaydı. Ona söylemeli miydin? Er ya da geç öğrenecekti ve beklersem muhtemelen daha kötü bir azar işitecektim. En iyisi bandajı şimdi yırtıp atmaktı. Bir an önce bitsin.

"Başka bir şey daha var."

Bardağının yarısını dudaklarına götürürken durakladı.

"Ne oldu?" "Evlendim."

"Bu hiç komik değil, Cox."

"Bu bir şaka değil."

Güldü ve uzun bir yudum aldı. "Elbette bu bir şaka. Kiminle evlendin?"

"Sophie Abbott."

"Sophie Abbott da kim?"

Sophie'nin adını zar zor gizlenmiş bir zehirle söylemesi neredeyse yerimden fırlamama neden oluyordu. Çenem gerildi ve ellerimi yumruk yaptım. "Dün gece evlendiğim kadın o."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Ayağa kalktım, tabağımı aldım ve mutfığa götürdüm. "Nasıl daha açık olabilirim bilmiyorum. Ben evlendim. Onun adı Sophie. Birbirimizi çocukken tanıyorduk."

Althea beni takip etti. "Aman Tanrım, ciddi misin?" "Evet, ama bu seviyede bir alarm gerektirdiğini pek sanmıyorum."

"Bu yasal mı? Tanrım, lütfen bana bunun yasal olmadığını söyle."

"Hadi ama. Beni bilirsin. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam. Elbette yasaldı."

"Bana dün gece Vegas'ta rastgele bir kızla evlendiğini mi söylüyorsun?"

"O sıradan bir kız değil. Sana söyledim, o Sophie Abbott. Onu yıllardır tanıyorum." Bunu söylerken gerçeği biraz esnetmeme izin verdim.

Gözleri öfkeyle parladı. "Nasıl bu kadar pervasız olabilirsin?"

Suyumu yeniden doldururken kıkırdadım. "Dürüst olmak gerekirse, oldukça sarhoştum." Elindeki viskiyi tezgâha çarptı. "Sen lanet olası-İnandırıcı. Lanet olası bir iş toplantısı için Vegas'a gidiyorsun ve bir kumarhanede biraz para harcamak ve senin için çok genç olan bir kızı anonim olarak becermek yerine *evleniyor musun?* Yasal olarak mı?"

Ona kaşlarımı çattım. Bunu çok fazla büyütüyordu. "En azından bir fahişenin kışından kokain çekmiyordum. Evlilik sağlıklı bir şeydir ve Sophie de-" Sözümü kestim çünkü tam *mükemmel* diyecektim.

"Hızlı bir Vegas evliliğinin ardından gelen berbat bir boşanma sağlıklı değildir. Bu tam bir skandal."

"Karmaşık bir boşanmadan kim bahsetti?"

"Onunla evli kalmayacaksın." "Tabii ki kalmayacağım."

"Anlamıyorsun, değil mi? Evlilik sözleşmesi yok. Sarhoşken yapacağın bir hata sana milyonlara mal olabilir."

Bunu el sallayarak geçiştirdim. "Sophie bunu yapmazdı."

"Her kadın bunu yapardı. Yoksa neden seninle evlensin ki?"

Tezgâha yaslanarak bir an tereddüt ettim. Benimle neden evlenmişti? Sarhoş olduğumuz için mi? Bu doğrudu. Fena halde sarhoştuk ama sarhoş Sophie Abbott'a benimle evlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüren neydi?

Bunun cevabını bilmiyordum, Sophie'nin servet avcısı bir fırsatçı olmadığından nasıl bu kadar emin olabileceğimi de bilmiyordum. Ama bir şekilde, bundan emindim. O değildi.

"Bak, Sophie paramın peşine düşmeyecek. Hızlı bir fesih alırız ve hiç olmamış gibi olur."

"O kadar kolay değil. Bir evliliği, Vegas'taki bir evliliği bile öylece iptal ettiremezsiniz."

"Avukat olan sensin. Eminim halledebilirsin."

Bana resmen ateş püskürdü. "Senin onu zorladığını ya da onun seni zorladığını iddia etmek istemiyorsan, ben bile bunu fesih için uygun hale getirebileceğimi sanmıyorum."

"Yani boşanacağız. Bu kadar büyütecek ne var? Sadece birkaç evrak işi."

"Boşanma *sadece bir evrak işi değildir*. Güven bana."

Başımı onaylarcasına eğdim. O bilirdi. "Bir de evlilik sözleşmenizin olmadığı gerçeği var."

"Sophie'nin bu konuda yanıldığını kanıtlamasını dört gözle bekliyorum. O benim paramın peşinde değil. En kötü ihtimalle ona bir anlaşma teklif edeceğim. Her şey yoluna girecek."

"Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz anlamıyorum. Kariyerinin en büyük projesi tehlikede ve sen sarhoş bir Vegas düğününden sonra herkesin gözü önünde gerçekleşen bir boşanmayı sorun olarak görmüyorsun."

"Hayır, *Sophie'nin bir sorun olduğunu sanmıyorum*. Evlenmiş olmamız rahatsız edici, bunu kabul ediyorum."

"Bu bir rahatsızlıktan çok daha fazlası."

Suyumun geri kalanını yuttum ve kendime düşünmek için bir şans verdim.

Çünkü bir fikrim vardı.

"Eğer kamuoyundaki imajım konusunda bu kadar endişeliyseniz, bir süre daha onunla evli kalacağım."

Althea bana bön bön baktı. "Ne?"

Bu fikir beni hızla etkilemeye başlamıştı. "Evli kalacağız. Skyline'ın temelini attığımızda ve herkes benim özel hayatım gibi önemsiz bir şey yüzünden geri adım atamayacak kadar derine indiğinde, boşanma davası açacağız. Sorun çözülmüş olur."

"Onunla ne kadar uzun süre evli kalırsan, yarısını alma olasılığı o kadar artar." Sophie hakkında böyle konuşmayı gerçekten bırakması gerekiyordu.

"Bu bir sorun değil. Onunla özel bir anlaşma yapacağım ve bunu onun için değerli kılacağım.

bir süre."

"Ciddi olamazsın." "Kalp krizi kadar ciddiyim."

"Bunu başaramayacaksın. İnsanlar öğrenecek."

"İnsanların öğreneceği tek şey Camden Cox'un Vegas'a yaptığı hızlı bir seyahatte sevimli bir şeker böceği kızla evlendiği olacak."

Yüzünün rengi solmuştu ve hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Sen aklını kaçırmışsın."

"Şimdi gerçekten dramatik olmaya başladın." Telefonumu cebimden çıkardım ve Oliver'a mesaj atmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Oliver'a karıma çiçek göndermesi için mesaj atıyorum." "O senin karın değil."

Ona baktım. "Nevada eyaletine göre öyle."

Yine gözlerini devirdi. "Tamam, istediğin gibi olsun. Ama seni uyarmadığımı söyleme."

"Siz benim avukatımsınız ve yasal tavsiyelerinizi yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum."

Telefonum Oliver'dan gelen bir mesajla çaldı ama çiçeklerin yeterli olmadığına çoktan karar vermiştim. Ve bununla bizzat ilgilenmem gerekecekti.

Duş almak için odama doğru yöneldim. "Teşekkürler, Althea. Yarın görüşürüz."

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle Althea'yı viskisini bitirip dışarı çıkması için yalnız bıraktım. Yarattığım bu küçük sorunu alıp tamamen başka bir şeye dönüştürecektim. Yani evlenmiştik. Dünyanın sonu değildi. Sophie Abbott şeker kadar tatlı, Teksas'ın bunaltıcı bir yaz günü kadar sıcaktı ve şimdilik benim karımdı.

Vegas'ta onu yatağa atmış olsam da olmasam da, atacaktım. Ve bu sefer ikimizin de hatırlayacağı bir gece olacaktı.

SOPHIE

M

gün sabahı *çok yoğundu.*

Cox'un ofisini aramak için tek bir saniye bile ayırmak şöyle dursun, her şeye zar zor yetişebiliyordum. Bu benim ondan kaçıyordum. Bay Calloway çok uzlaşmaz biriydi ve iş yerinde başımı belaya sokmak istemezdim.

Tamam, bu tamamen yalandı. Sadece normal bir meşguliyetti ve aramak zorunda kalmamak için yapacak yeni şeyler uydurmaya devam ettim.

Yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Ondan sonsuza kadar kaçamazdım.

Ama belki öğleden sonraya kadar ondan uzak durabilirim. Ya da salıya.

Salı kulağa daha iyi geliyordu. Vegas'ta sarhoş bir düğünün ardından yaşananlar bir Pazartesi için çok fazlaydı.

Ama Nina elinde büyük pembe bir kurdeleyle bağlı bir kutuyla masama geldiğinde, Vegas'taki hafta sonumun beni bulmaya geldiğini anladım.

Masamın üzerine koydu. "Senin için."

"Teşekkürler," dedim zayıf bir sesle, kutuya bakarak.

Nota bakmadan, ondan geldiğini anladım. Öyle olmalıydı.

Camden Cox gibi bir adam hafta sonu Vegas'ta yanlışlıkla evlendiği kadına ne gönderirdi?

Bir çeşit ayrılık hediyesi olmalıydı. Kendimizi içine soktuğumuz karmaşa için özür dilemenin bir yolu. Çünkü başka ne olabilirdi ki?

Böyle düşündüğümde, bu onun iyiliği idi.

Ama neden Cox'tan bir ayrılık hediyesi alma fikri midemi bu kadar kötü hissettirdi?

Şimdi sadece aptallık ediyordum. Evli kalacak değildik ya. Elbette, hafta sonu eğlenmiştik ama o Vegas'tı. Gerçek dünya değildi. Ve herkes o kadar alkolle eğlenebilirdi. O Camden Cox'tu, çocukluk huysuzu ve at kuyruğu çekicisi.

Kutuya bakmak bana iyi gelmiyordu, bu yüzden derin bir nefes aldım. Kurdele kolayca kaydı ve kapağı çıkardım. Açarken kâğıt mendil buruştu.

Ne olduğunu anladığımda gözlerim büyüdü. Dantelli siyah bir sütyen ve külot seti.

Şaşkın bir gıcırtyla, danteli örtmeye çalışan kâğıt mendili parçaladım.

Birinin fark edip etmediğini görmek için gözlerimi kaldırdım ve koridorun karşısından Steve'in bakışlarıyla karşılaştım. Ağzı açıktı, kaşları kalkıktı.

Evet, görmüştü.

"Arkadaşım Nora'dan," diye ağzımdan kaçırdım. "Neden benim dairem yerine buraya gönderdiğini bilmiyorum."

Steve gözlüklerini düzeltti. "Hı-hı."

Bana kesinlikle inanmıyordu.

Tanrım, Cox neden bana iç çamaşırı göndermişti? Bu garip bir ayrılık hediyesiydi. Ayrılık doğru kelime miydi? Çok az tanıdığınız biriyle yanlışlıkla evlendikten sonra kendinizi evlenmemiş gibi göstermek zorunda kaldığınızda buna ne diyordunuz?

Muhtemelen bunun için bir kelime yoktu çünkü bu gerçekten bir şey değildi.

Çoğu insan kendini böyle bir duruma sokmaz.

Çoğu insan ben değildim.

Birinin izleyip izlemediğini görmek için tekrar etrafa bakındım -Seve her ne yapıyorsa ona geri dönmüştü- ve tekrar kâğıt mendilin altına baktım.

İçinde küçük bir zarf vardı. Notu çıkardım ve okudum.

HEY SUGAR,

Bunlar bana seni düşündürdü. Sadece bana bir konuda söz ver. MMA dövüşünde bunları ringde giymek yok. Bunlar sadece benim gözlerim için.

Kocanız

KOCAM MI? Aman Tanrım.

Şaka yapıyordu, değil mi? Şaka yapıyor olmalıydı.

Vegas'taki çılgın gecemizden hatırladığım kadarıyla çok gülmüştüm, bu da Cox'un komik olduğuna inanmama neden olmuştu. Yani bu onun şaka anlayışı olmalı.

İyiyim. Şaka kaldırabilirim.

Bu aynı zamanda ertelemeyi bırakıp onu aramam gerektiği anlamına geliyordu. Kalbim rahatsız edici bir şekilde sert atarken ofisini aradım. "Camden Cox'un ofisi. Ben Oliver."

"Merhaba Oliver. Bu Sophie Abbott."

"Merhaba hayatım. Aramanı bekliyordum." "Bekliyor muydun?"

"Elbette. Sizin için hangisi daha iyi, öğle yemeği mi akşam yemeği mi?" "Bekle, ne?"

"Sanırım bir randevu ayarlamak için arıyorsunuz... ne diyelim? Randevu mu?"

Aman Tanrım, biliyor muydu? Muhtemelen biliyordu. "Oh, hayır, randevu değil. Daha çok... bir buluşma gibi."

"Toplantı mı? Kulağa sıkıcı geliyor." "Bir randevudan daha doğru."

Kıkırdadı. "Bunu ona söylemeyi dene."

Bu da ne demek oluyor? "Bugün öğle yemeğine çıkabileceğimi sanmıyorum. Sanırım akşam yemeği?"

"İkna olmuş gibi görünmüyorsun. Kocanı görmek için sabırsızlanmıyorsun?"

"Oliver," diye tısladım telefona. "Hayır. Öyle değil... Biz... Yani, öyleyiz ama..."

"Özür dilerim sevgilim, seni kızdırmamalıydım. Şimdi ciddi olacağım, söz veriyorum. Ama Bay Cox bana telefonunuzu beklediğimi ve kendisiyle öğle ya da akşam yemeği yemek isteyip istemediğinizi sormamı söyledi. Akşam yemeği o zaman?"

"Evet, bu işe yarar."

"Güzelim, seni yakaladım. Ev adresini alabilir miyim?" "Tabii."

Ona adresimi söyledim.

"Harika, eğer uygunsa şoförün sizi yedi gibi almasını sağlarım." "Yedi iyi, ama ihtiyacım yok-"

"Şeref, aşkım."

Ve hepsi bu kadar.

Derin bir nefes daha alarak telefonu kapattım, sonra kutunun kapağını

yerine koydum ve masamın altına sıkıştırdım. Yanlışlıkla yere dūřürmek istemedim.

ve içindekiler dökülürdü. Şansım yaver giderse bu olay Bay Calloway'in ayaklarının dibinde gerçekleşecek ve Camden Cox'un bana neden iç çamaşırı gönderdiğini açıklamak zorunda kalacaktım. Patronunuzla yapmak isteyeceğiniz bir konuşma değil.

AYNI OLIVER'IN DEDIĞİ GİBİ, saat tam yedide bir şoför beni almak için evime geldi. Beni kıbarca limuzinin arkasına bindirdi ama limuzin boştu. Cox yoktu.

Arabayı sürerken geniş koltukta kıpırdanmamaya çalıştım. Belki de Vegas'ta J.J. ile yaptığım gibi öne oturmayı istemeliydim.

Suyun muhteşem manzarasına sahip uzun bir yoldan döndük ve üstü kapalı bir girişi ve koyu renkli ahşap çift kapısı olan büyük bir evin önüne park ettik. Pencereler ışıkla parlıyordu ve evin tam gölün üzerinde olduğunu görebiliyordum.

Görünüşe göre beni sadece yemeğe davet etmemişti. Beni evine yemeğe davet etmiş.

Şoför benim için kapıyı açtı ve tam Cox girişte görüldüğü sırada arabadan indim.

"Teşekkürler Carson," dedi.

Şoför selamlamak için elini kaldırdı, sonra limuzine geri bindi.

Cox dikkatini tekrar bana çevirdi ve yüzüne yayılan gülümseme midemi titretti.

Sorun yok, Sophie. O sadece senin tesadüfi kocan. Göl kenarında bir malikanede yaşayan. Büyütülecek bir şey değil.

"Merhaba şekerim," dedi ve bu aksan beni öldürecekti. "Geldiğin için teşekkürler."

Her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışarak yaklaştım. Ama bu adamla evlenmiş olmam ve bu konuda ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim olmaması beni çok etkiliyordu. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

İçeri girmemi işaret etti, ben de onu takip ettim. Kapıyı kapattı ve beni mutfığa götürdü - o güne kadar gördüğüm en inanılmaz mutfığa. Ahşap dolapları ve granit tezgahlarıyla büyük ve açıktı.

"Sana bir içki getireyim mi?" diye sordu.

Paltomu ve çantamı bir taburenin üzerine koyarken kıs kıs güldüm. "Sanırım suyla idare edeceğim. Ya da en azından alkolsüz bir şey."

Dudaklarının köşesi seğirdi. "İşin içine alkol girince kendimizi yaramazlıkların içinde buluyoruz."

"Fesatlık mı? Daha çok destansı bir felaket gibi." "O kadar da kötü değil, değil mi?"

"Evlendik." Bir an durakladım. "Evlendik, değil mi? Yasal mı?"

"Korkarım öyle. Görünüşe göre bana mahkumsun."

Yine güldüm ama işin içinde pek mizah yoktu. "Nasıl düzelteceğimizi bulana kadar."

Bir an için hiçbir şey söylemedi, kahverengi bir poşetten yiyecek kapları çıkarmaya başladı. Ama gözlerinin bir bana bir yemeğe kayması ne düşündüğünü merak etmeme neden oldu.

"Ben pek iyi bir aşçı değilim," dedi sonunda. "Bu yüzden Oliver'a bu onuru bahşettim ve yemek sipariş ettim. Umarım Tayland yemeği seversin."

"Tayland yemeklerine bayılırım. Yardım edebileceğim bir şey var mı?" "Tabii."

Akşam yemeğini yemek masasına getirmesine yardım ettim ve sadece bir iki dakikalığına manzarayı seyretmek için durdum. Bu çok garip, çok sessiz hissettiriyordu. Vegas'ta birlikte olduğumuzda her yer parlak ışıklar ve gürültü içindeydi. Burası çok sakindi.

Oturduk ve bulaşıkları yıkadık. Her şey harika kokuyordu.

"Eve dönüş uçuşunuz nasıldı?" diye sordu ikimiz de yemeğimizi yedikten sonra.

"Fena değildi. Seninki?"

"Akşamdan kalmayken uçmak hiç hoş değil ama en azından uzak değildi. Bellagio'ya senin için bıraktığım paketi aldın mı?"

Yanaklarım ısındı. Odasından sütyenimi almadan çıktığıma inanamıyordum. "Çıktım. Teşekkürler."

Bir an için o notta *Bayan Sophie Cox* yazıp yazmadığını sormayı düşündüm ama vazgeçtim.

"Bunun için geri dönüp dönmeyeceğinden emin değildim."

"Bugün bana bu yüzden mi hediye gönderdin?"

"Uygun olduğunu düşündüm," dedi sırtarak. "Ne kadar zamandır Shepherd Calloway için çalışıyorsunuz?"

"Yaklaşık iki yıl."

"İşinizi seviyor musunuz?"

"İşimi seviyorum. Göz önünde olmayı pek sevmem, bu yüzden perde arkasında çalışmayı seviyorum, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Ve Bay Calloway

büyük patron."

"Bunu duyduğuma sevindim. Peki ya aileniz?" Başımı öne eğdim. "Çok meraklısın." "Sadece karımı tanımaya çalışıyorum."

Şakasına gözlerimi devirmiştım. Karısına. Çok komik. "Ben tek çocuğum. Annem ben küçükken vefat etti, o yüzden sadece ben ve babam kaldık."

Gözlerime baktı ve kalbimin yeniden çarpmasına neden olan bir yoğunluk vardı. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

"Teşekkürler. Peki ya sen?"

"Ben de tek ebeveynli bir ailenin tek çocuğuyum. Gerçi benim durumumda o kişi annem."

Bu ilginçti. Cox'un biz çocukken her iki ebeveyniyle de yaşadığını hatırladığımı sanıyordum. Ama belki de yanlışmışımdır.

"Şimdi ona yakın mısın?" "Çok."

"Bu çok hoş. Yakınlarda mı oturuyor?" Yemeğimden bir ısırık daha aldım.

Lezzetli.

"Öyle. Birkaç yıl önce onu Teksas'tan buraya taşıdım." Ağzını sildi, sonra peçetesini kenara koydu. "Sanırım evliliğimiz hakkında konuşmalıyız."

Biraz güldüm. "Öyle mi demeliyiz bilmiyorum." "Biz evliyiz."

"Biliyorum ama öyle bir niyetimiz yoktu. Birbirimizi tanımıyoruz bile."

"Birbirimizi on bir yaşımızdan beri tanıyoruz."

"Pek sayılmaz. Sen o balkondan inmemeye yardım edene kadar, muhtemelen yirmi yıldır birbirimizi görmemiştik."

Ağzının köşesi kalktı. "Ah evet, balkon." Yanaklarım ısındı. "Dur."

"Biliyorsunuz, bazı kültürlerde görücü usulü evlilikler hala yaygın. Gelin ve damat evlenene kadar tanışmamış bile olabilirler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildir."

Bu kelimeler kafamın içinde dönüp dururken ağzım bir an için açık kaldı. O kadar da kötü bir şey değil miydi? "Evli kalmamızı öneriyor olamazsın."

"Hayır, tabii ki hayır. En azından uzun vadeli değil." "Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerimi tuttu ve bakışlarındaki o yoğunluk geri geldi, midemde bir şeylerin dönmesine neden oldu. Gerginlik mi? Heyecan mı?

Uyarılma mı?

Hayır, kesinlikle uyarılma

değil. Tamam, belki biraz.

"Beni dinleyin," dedi. "Eski iş ortağım... diyelim ki kamuoyunda talihsiz bir skandalla sonuçlanan uygunsuz bir pozisyonda yakalandı-"

"Fahişelerle kokain çekiyordu."

"Duydun."

"Herkes yaptı."

"Yeterince adil. Bu yüzden, hazırlamakta olduğum milyonlarca dolarlık bir projede birkaç yatırımcıyı kaybettim. Bu yüzden patronunuza gittim. Eğer Calloway yatırım yapar ve diğer yatırımcılarım da projede kalmaya devam ederse, ki bence edecekler, proje tekrar rayına oturacak ve dünyada her şey yoluna girecek."

"Bunun bizimle ne ilgisi var? Patronumu etkilemeye çalışmamı istemezsiniz, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Proje kendi adına konuşuyor. Bu büyük bir fırsat ve eminim o da bunu biliyordur. Sorun şu ki, başka bir kamu skandalı her şeyi yeniden durma noktasına getirebilir. Özellikle de sarhoş bir Vegas düğünü ve dağınık bir boşanmayı içeren bir skandal."

"Neden dağınık olsun ki? Bana oldukça basit görünüyor."

Bir an bana baktı, ağzı ince bir gülümsemeyle kalktı ve bir kez daha ne düşündüğünü bilmeyi diledim.

"Haklısın. Her ne kadar avukatım bu konuda tepkili olsa da, muhtemelen karışıklık çıkmayacaktır. Ama sana karşı dürüst olacağım. Şimdilik evli kalmamız benim için çok daha iyi olur. Proje başladığında evrak işlerini halledebiliriz ve boşanma gibi kişisel bir mesele yatırımcılarımı korkutup kaçırmaz."

Şaşkınlıkla göz kırptım. "Bekle. Sen ciddisin, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Ama yapamayız... biz... bu değil..."

"Sadece evrak işlerinde küçük bir gecikme oldu. Önemli bir şey değil." "Biz evliyiz. Bu çok önemli bir şey."

Kaşları içeri çekildi. "Neden?"

"Çünkü bu bir *evlilik*."

Bunu söyler söylemez aramızda temel bir kopukluk olduğunu fark ettim. Evliliğin önemli bir şey olduğunu düşünüyordum. Bir şey ifade etmesi gerekiyordu, belki de her şey. Sonsuza kadar sürmesi gerekiyordu. Ama Cox bunu ciddiye almıyordu. Ona göre evlilik hiçbir şey ifade etmiyordu.

Tabii ki bu gerçek bir evlilik değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı. Yani evliliğe inanıp inanmaması önemli değildi.

Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Buna değmesini sağlayacağım."

"Nasıl?"

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle seğirdi ve Vegas anıları zihnimde canlandı. Bana kutlama viskisini uzatırkenki o yavaş seksi sırıtışı. Sonra ertesi sabah otel odasında yanımda diz çöküşü geldi gözümün önüne, çırılçıplak.

Dur, Sophie. Onun büyük hediyeleri dikkatini dağıtmasın.

"Bu iyi bir soru," dedi. "Ne istiyorsun?"

Uh-oh. Onunla pazarlığa başlamak üzereydim. Bu da demek oluyor ki, belki, muhtemelen bunu düşünüyordum.

Bunu gerçekten düşünüyor olabilir miyim?

Ama *ne istiyorsun diye* sorduğu anda aklıma bir cevap geldi. Çılgınca bir cevaptı -çok büyüktü; asla kabul etmezdi- ama yine de bir cevaptı. Ve muhtemelen planını buna değer kılacak tek şeydi.

"Babama yeni bir ev alırsan yaparım."

Kaşları kalktı. "Ev mi?"

"Evet. Büyük bir şey değil. Çok fazla alana ihtiyacı yok. Ama iki katlı bir evde yaşıyor ve yatak odalarının hepsi ikinci katta. Merdiven inip çıkmakta zorlanıyor, bu yüzden oturma odasındaki koltuğunda uyuyor. Engelli olduğu için erken emekli olmak zorunda kaldı, bu yüzden geliri sınırlı ve konut çok pahalı. Karşılayabileceği, tek katlı, iyi durumda ve iyi bir mahallede bir yer bulamadım. Çok fazla dışarı çıkmıyor, bu yüzden gerçekten mutlu olduğu bir evi olmalı, aksi takdirde onun için korkunç olacak."

Elimi ağzıma kapattım çünkü tüm bunları paylaşmak istememiştim.

"Bitti," dedi Cox.

"Bekle, ne?"

"Eğer benimle evli kalırsan, babana iyi bir mahallede, iyi durumda, merdivensiz bir ev alacağım."

"Ciddi olamazsın."

"Senin zamanına değmesini sağlayacağımı söyledim. Eğer bu senin zamanına değecekse, yapacağım."

"Öylece mi? Özgür ve temiz bir şekilde sahibi mi olacak?" "Kesinlikle."

Zihnimde bir olumsuzluk aradım. Bunun biraz saçma ve muhtemelen çılgınca olduğu gerçeği dışında.

Ama öyle miydi? Dediği gibi, sadece evrak işlerinde bir gecikme oldu. Onunla evlendiğim ve evli kaldığım için bana kızacak biriyle çıkmıyordum. Bu hiçbir şeyi değıştirmezdı.

"Ne kadar süre evli kalmamız gerekiyor?" "Birkaç ay. En fazla altı."

Derin bir nefes almak için durakladım, bunun nasıl ters gideceğini merak ediyordum. Çünkü hayatımdaki pek çok şey ters gidiyor gibi görünüyor.

Ama belki de çoktan olmuştu ve bu benim Vegas evliliği bulutumun gümüş astarıydı. Sadece gümüş bir astar değil, bulutların arasından patlayan güneş, babam için çok ama çok cazip bir çözüm şeklinde sıcaklık ve mutluluk yayıyordu.

Benim için çok şey yapmıştı. Bunu onun için yapabilirdim. "Tamam. Yapacağım."

SOPHIE

M Evli sayılabilecek bir kadın olarak ilk haftam başka sürprizler olmadan geçti. Ya da Cox'tan gelen kışkırtıcı teslimatlar. Hafta sonu geldiğinde, evli kalma kararımın açıkça akıllıca bir seçimdi. Değişen pek bir şey yoktu. İşe gittim. Babamı kontrol ettim. Koşuya çıktım ve sonra arkadaşlarımla bir şeyler içmeye gittim. Önemli bir şey değildi.

Yine de, temelde hiçbir şey yapmama karşılığında ev gibi abartılı bir şey istediğim için kendimi suçlu hissetmeye başladım. Tek yapmam gereken hemen boşanma davası *açmamaktı*. Bu işten o da benim kadar kazançlı çıkmıyor gibiydi.

Ama bir an bile tereddüt etmeden kabul etmişti, yani belki de babama bir ev almak onun için bir şey ifade etmiyordu.

Bu kadar paraya sahip olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Gerçi şu anda, berbat bir mahallede ayakkabı kutusu gibi bir dairede yaşamak zorunda kalmayacak kadar paraya sahip olmanın nasıl bir şey olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, yani birine ev alacak paradan ılık yılı uzaktaydım.

Her ne olursa olsun, hafta sonumu, öğleden sonrasının çoğunu televizyonda en sevdiği Seattle futbolcusunun başka bir takıma takas edilmesinin adaletsizliği hakkında bağırarak geçiren babamı ziyaret ederek tamamladım.

Ve lahana. Bir şekilde lahana hakkında başka bir atıp tuttu. Gerçekten etkileyiciydi.

Pazartesi sabahı, bu şeyi kilitlediğime ikna olmuşum. Hiç sorun değil.

Ama...

Cox'la evli kalmayı kabul ettiğimi kimseye söylememiştim.

Arkadaşlarım Cumartesi günü martini içerken bu konuyu sormuşlardı, ben de üzerinde çalıştığımızı söyleyerek geçiştirmiştim. Tam olarak yalan değildi. Sadece gerçeği biraz saptırıyordum. Çünkü üzerinde çalışıyorduk. Ya da Cox'un büyük geliştirme anlaşmasını etkilemeyeceğinden emin olduğu birkaç ay içinde olacaktık.

Açıkçası onlara söyleyecektim. Ancak tüm bu evlilik olayı sadece yasal bir teknik olduğu için, bu konuda büyük bir yaygara koparmak istemedim.

Geriye babam meselesi kalıyordu. Bazı şeyleri açıklamam gerekecekti, özellikle de onun için yeni bir ev için pazarlık yaptığım bombasını patlatmaya sıra geldiğinde. Onu ikna etmek için biraz ikna etmek gerekecekti. *İkna etmekten* kastım, haftalar -belki de aylar- boyunca onu, eviyle benim ilgilendiğim fikrine alıştırmak için yoğun bir çaba harcamaktı. Babam sadaka kabul etmekten hoşlanmazdı, özellikle de bu kadar büyük bir şey için ve özellikle de benden geliyorsa. Arada bir ona yemek pişirmek bir şeydi. Ona yeni bir ev almak ise bambaşka bir şeydi.

Bu zor bir satış olacaktı.

Her şeyin yoluna gireceğine dair kendime olan güvenimdeki tek çatlak, Cox'un bana mesaj atmaya devam etmesiydi.

Hem de çok.

Sinir bozucu ya da ürkütücü olacak kadar değil. Ama boşanma zamanı geldiğinde ortadan kaybolup birkaç ay içinde yeniden ortaya çıkmayacağını anlamaya başlamama yetecek kadar.

Bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki sadece sohbet ediyordu. Belki de komik olduğunu düşünüyordu. Belki de hiç hobisi yoktu ve bana rastgele mesaj atmak ona yapacak bir şey veriyordu.

Günaydın, şekerim. İyi günler dilerim.

Az önce McCormick ve Schmick'te yemek yedim. Hiç gittin mi?

Daha fazla izin geldi. Kutlamak için biraz şampanya patlatmak gerekebilir.

Sana gönderdiğim sutyen ve külotu denedin mi?

Sonuncusu hariç, mesajları kısa konuşmalarla sonuçlandı. Birkaç kez ileri geri mesajlaştık. Sonra, saatler sonra ya da belki ertesi gün, başka bir şey yazıyordu. Çok fazla mesaj başarısızlığı bile yaşamamıştım. Telefonumda, görevi mesajlarımı utanç verici bir şekilde karıştırmak olan bir otomatik düzeltme şeytanının yaşadığına ikna olmuşum.

Mümkün. Ona Kane adını vermiştim. Ama Kane, Cox ile yaptığım konuşmalarda garip bir şekilde pasif kalmıştı.

Sütyen ve külotla ilgili sorusuna cevap vermemiştim. Ama evet, onları denemiştim.

Enfesti.

Belli ki onları Target'tan almamıştı. Pahalı hissettim. Lüks. Çökmüş. Ve sütyen mucizevi bir şekilde hem destekleyici hem de seksiydi ki bu nadir bulunan bir şeydi. Benimki gibi göğüslere uyan sütyenlerin çoğu bej ve sıkıcıydı, ikizlerin kendilerinin en iyi versiyonları olmalarını sağlayan sihirli yerçekimine meydan okuyan danteller değil.

Pazartesi günü kendimi şımarttım ve işe giderken yeni ipeksi, seksi iç çamaşırlarımı giydim.

Üzerlerinde bir elbiseyle tabii ki.

Dürüst olmak gerekirse, üzerimde *harika durdular*. Eğer işe gidip koridorda sütyenim ve külotumdan başka bir şeyle masama doğru yürüdüğüm kabus sahnesini oynayacak olsaydım, bu kıyafetlerle olurdu.

Görünüşe göre kocamın iç çamaşırı konusunda harika bir zevki varmış.

Ögle yemeğinden kısa bir süre sonra, Bay Calloway ofisinden çıktığında masamda oturuyor ve göğsüme hayranlıkla bakıyordum - bu sütyen bu elbiseye çok yakışmıştı -. Kalbim göğsümde küçük bir dans yaptı, ama çarpıntıya neden olan onun görünüşü değildi. Nereye gittiğini bildiğim içindi.

Cox ile bir görüşmesi vardı.

Bunun beni neden bu kadar gergin hissettirdiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama masamda durduğunda daha da kötüleşti.

"Benimle gelmene ihtiyacım var."

Sanki bilinçli seçimler yapmak yerine otomatik pilota hareket ediyormuşum gibi ayağa kalktım ve eşyalarımı topladım. Masamın yanında arkasına geçmem için yeterince bekledi ve başka bir şey söylemeden asansöre doğru yürümeye başladı.

Tamam. Bu iyiydi. Cox ve Bay Calloway ile Vegas'ta bir toplantı yapmış ve hayatta kalmıştım. Tabii ki bu biz evlenmeden önceydi ama bu şimdi her şeyin farklı olması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bunu yapabilirim.

Asansörle kapalı otoparka çıktık ve Bay Calloway'in arabasına bindik. Cox'un ofisi uzakta değildi. Güzel bir günde muhtemelen yürünebilirdi ama gri

Dışarıda çiseleyen yağmur saçlarım için iyi ki yapmamışız dedirtti. İki blok içinde kabarık bir kabusa dönüşebilirdi.

Bukleler hala bozulmamış, şal elbise ayarlanmış ve güçlendirici nefesler alınmış olarak Bay Calloway'i Camden Cox'un ofisine kadar takip ettim.

Asansör doğrudan lobiye açılıyordu. Resepsiyonun arkasındaki duvarı bir Cox Development logosu süslüyordu ve bekleyen konuklar için rahat görünümlü mobilyalar vardı. Renkler serin ve sakinleştiriciydi - koyu kahverengi deri kanepe ve sandalyelerle kontrast oluşturan kumsal mavileri ve griler.

Dikenli sarı saçlarını bir şekilde ezmeyen bir kulaklık takan bir adam bizi dostça bir gülümsemeyle karşıladı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Shepherd Calloway, Camden Cox'u görmeye geldi." "Elbette. Bir dakika lütfen."

Resepsiyon görevlisi kulaklıktan biriyle sessizce konuşarak Bay Cox'un saat ikideki randevusunun geldiğini bildirdi.

Oliver resepsiyonun sağındaki kapıdan içeri girer girmez o olduğunu anladım. O olmalıydı. Uzun boylu ve zayıftı; keskin elmacık kemikleri, kumral saçları, düzgün bir çenesi ve şık bir gözlüğü vardı. Düğmeli gömlek ve kravat üzerine tüvit yelek giymiş, pantolon ve kahverengi ayakkabılar giymişti.

"Bay Calloway, bu taraftan," dedi sevimli İngiliz aksanıyla. Gözleri üzerime dikildi ve ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sophie, sanırım?"

"Evet, merhaba. Sizinle şahsen tanışmak güzel." "Seninle de, sevgilim. Seni geri götüreceğim."

Rahat bir nefes aldım -iyi ki bana Sophie Cox ya da daha kötüsü Bayan Cox dememişti- ve onu ve Bay Calloway'i takip ettim.

İçeri girer girmez Cox ayağa kalktı. Yakası açık, kolları kelepçeli, düğmeli bir gömlek giymişti. Gözleri yumuşak bir okşayış gibi vücudumda aşağı yukarı kaydı ve ağzının köşesi kalktı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı hafifçe salladım. *Sakın bir şey söyleme, Cox. Sakın.*

Usulca Bay Calloway'e döndü ve elini uzattı. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Birbirlerine el sallayıp başlarını salladılar, sonra Bay Calloway ve ben oturduk.

Gördün mü? Tamamen iyi. Sadece iş.

Cox'un bakışları göğsüme kaydı ve yine neredeyse sırtıtmaya başladı.

Boğazımı temizledim.

Hiç vakit kaybetmeden önüne bir dosya koydu ve sanki az önce göğüslerime bakmıyormuş gibi dosyayı açtı.

"Size içecek bir şeyler getireyim mi? Kahve? Çay?" Oliver sordu. Bay Calloway başını kaldırmadan salladı. "Hayır."

"Hayır, teşekkür ederim," dedim.

"Teşekkürler Oliver," dedi Cox. "Biz iyiyiz."

Oliver bana ince bir göz kırptı, sonra kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Bir saniye sonra kapı açıldı. Platin sarısı saçları ensesinde toplanmış bir kadın içeri girdi, konuşmaya başlamıştı bile.

"İhtiyacımız olan-" Kısa bir süre durdu, dudakları aralandı. "Meşgul olduğumu fark etmemiştim."

Cox'tan düşük bir gerilim uğultusu yayılıyordu. Yüz ifadesi pek değişmedi ama sinirlendiğini hissedebiliyordum.

Nasıl söyleyebilirdim ki? Onu çok az tanıyordum.

Belki de sadece mantıktı. O her kimse, bir toplantıya dalmıştı.

Bay Calloway kesinlikle sinirlenmişti. Sert duruşu ve buz gibi bakışları tanıdık.

"Althea McLellan," dedi Cox, eliyle onu işaret ederek. "Bu Shepherd Calloway ve asistanı Sophie."

Yüz ifadesini bir şeylerin titreşimi -şaşkınlık belki de- gölgeledi. Ama geldiği gibi hızla kayboldu ve gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Geri geleceğim. Böldüğüm için özür dilerim."

Gözleri Cox'tan Bay Calloway'e, oradan da bana kaydı. Yüzümde oyalandılar, hafifçe daraldılar ve burnumda bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oldular. Elimi uzatıp tek parmağımla zarif bir dokunuş yaptım. Döndü ve gitti.

Bu garipti. Benim kim olduğumu biliyor muydu? "Bunun için üzgünüm," dedi Cox.

Bay Calloway başını eğerek özrünü kabul etti. "Sorun değil."

Sanki kısa bir kesinti yaşanmamış gibi sorunsuz bir şekilde proje hakkında konuşmaya başladılar. Güncellemeler, zaman çizelgeleri, zorluklar. Usulca notlar aldım, tarihleri kaydettim ve Bay Calloway'in daha sonra sorabileceği soruları not ettim.

Kısacası, ben işimi yaptım.

Ve Cox'un gezinen bakışlarını fark etmeyi de ihmal etmedi.

Her nasılsa Bay Calloway farkına varmadan bana gizlenmemiş bir sıcaklıkla bakma sanatında ustalaşmış görünüyordu. Cox'un bana attığı bakışları görmüş olamazdı. Birini asistanına böyle bakarken yakalarsa ne yapacağını biliyordum. Bir keresinde bir öğle yemeği toplantısında olmuştu. Masada birkaç kişiydik ve diğer adamlardan biri bana satılıkmışım gibi bakmış ve beni indirimli alabileceğini düşünmüştü. Bay Calloway'in sesi bir lav nehrini donduracak kadar soğuktu ve adamın kalbinin buzla kaplanıp orada durmamasına şaşırmıştım.

Ama patronumun Cox'un gözlerinin yüzümden göğsüme doğru kayışını, çenesindeki hafif kasılmayı ya da dudaklarının kıpırdanışını fark ettiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Neden bana öyle bakıp duruyordu?

Aklımdan puslu bir Vegas anısı geçti. Cox bana aynı bakışı atıyordu ama daha ateşli ve daha az incelikliydi. Kumarhanenin gürültüsü ve ışıkları, beni yırtıcı bir bakışla kendine kilitleyip çaresiz bir avmışım gibi yaklaştıırken sönüyordu.

İstemsiz bir gıcırtı boğazımı terk etti. Arkamı döndüm ve örtmek için öksürdüm ama yeni bir nefes aldığımında yanlılıkla kendi tükürüğümünden bir damlacık soludum. Boğazım kasıldı ve sanki boğulma tehlikesi geçiriyormuşum gibi kapandı.

Aşırı tepkiden bahsediyoruz.

Başım hâlâ dönükken öksürüğümü bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Aldığım kesik kesik nefes sıkışık hava yolumdan geçip ciğerlerime ulaşmaya çalışırken burun deliklerim alevlendi.

Bir öksürük daha, sonra nihayet gerçek bir nefes. Yutkundum, keşke-Cox yanımda durmuş, açık bir şişe su uzatıyordu. Vay be.

Dileğim kabul oldu.

Başımı salladım ve suyu aldım, boğazımın başka bir öksürük spazmına girmeden konuşmama izin vereceğine güvenmiyordum. Soğuk sıvı aşağıya doğru kayarken beni yatıştırdı ve bana çok fazla sorun çıkaran o küçük tahriş noktasını hafifletti.

Bay Calloway her zamanki soğukkanlı ifadesiyle beni izledi, sadece kaşını kaldırarak endişesini belli etti.

"Özür dilerim," dedim, sesim biraz sert çıkmıştı ve uzun bir yudum daha su aldım. "Boğazım gıdıklanıyor."

Cox yanımda duraksadı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Bu tam olarak bir telaş değildi, patronumun bana baktığı gibi hafif bir endişe de değildi. Bu farklıydı. Daha derindi. Ve bir an için, beni kollarının arasına alıp sarılmak istediğine dair garip bir hisse kapıldım.

Ki bu açıkça saçmaydı. Sadece benim neyim olduğunu merak etti ve sebepsiz yere öksürmeye başladı.

Artık yarısı boş olan su şişesini kaldırdım, yanaklarım utançtan ısınıyordu. "Teşekkür ederim. Çok daha iyi."

"Elbette." Durakladı, hâlâ tam olarak okuyamadığım o ifadeyle bana bakıyordu. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. Böldüğüm için özür dilerim."

"Her şey yolunda." Boğazını temizledi ve koltuğuna geri döndü.

Bay Calloway'ın telefonu çaldı ve kaşları çatılmış bir halde cebinden çıkardı. "Bana bir dakika izin verin. Buna bakmam gerekiyor."

Cox, "Sağ tarafta boş bir konferans odası var," dedi. Başını salladı ve telefon görüşmesini yapmak üzere ayrıldı.

Cox'un bakışları bana döndü, artık yalnız olduğumuz için ukala sırtışı tüm gücüyle ortaya çıkmıştı. "Dokunaklı öğürme refleksi mi? Bunu bildiğim iyi oldu."

Ona kaşlarımı çattım ama bir öksürük daha etkiyi yok etti. "Sana söyledim, boğazımda bir gıdıklanma var."

"Bunun olmasından nefret ediyorum." "Bu en kötüsü."

"Bugün çok güzel görünüyorsun." Gözleri tekrar göğsüme kaydı. "Bu elbise üzerinde muhteşem duruyor."

Yanaklarım tekrar ısındı. "Teşekkür ederim."

Ağzının köşesi kalktı. "Onları giyiyorsun, değil mi?"

Ne demek istediğini tam olarak *biliyordum* - ve onları giyiyordum - ama sorusu beni telaşlandırdı. Sanki neden bahsettiğini tahmin etmeye çalışıyormuşum gibi kendime baktım.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Elbette öylesin. Onları benim için giymene bayılıyorum."

"Onları senin için giymedim. Buraya geleceğimi bile bilmiyordum."

Sadece gülümsedi.

"Ben ciddiym. Seni bugün göreceğimi bilmiyordum."

"Birbirimizi görmekten bahsetmişken, çok uzun zaman oldu. Eğer bu evliliği yürütmek istiyorsak, gerçekten daha fazla çaba göstermeliyiz. Ben kendi payıma düşenden kendimi sorumlu tutacağım ama senin de benimle ortada buluşmana ihtiyacım var."

Gözlerimi devirdim.

"Ah, şekerim, böyle yapma. Bak ne diyeceğim: Bu gece benimle çıkarak bunu telafi edebilirsin."

"Ne? Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü seninle çıkmayacağım."

"Evli olmak seni takip etmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor. Büyüyü canlı tutmalıyız. Çalışmalıyız." Bana tekrar sırtıttı, gözleri muzip bir ateşle dans ediyordu.

Bacaklarımın arasında hissettiğim bir baskı neredeyse yerimde kıpırdanmama neden olacaktı. Fark etmeyeceğini umarak hızlıca kalçamı sıkılamakla yetindim. Beni etkilediğini düşünmesini istemiyordum. Zaten yeterince iflah olmaz biriydi. Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu.

"Bu gece olmaz."

"Bu hafta sonuna ne dersin?"

"Bence dışarı çıkmamalıyız."

"Neden çıkmayalım?"

"Geçen sefer ne olduğuna bak. Evlendik. Tekrar çıkarsak ne yapacağız? Bir-"

Durdum ve dudaklarımı birbirine bastırarak ağzımı hızla kapattım.

Sakın söyleme, Cox. Bebek yap deme.

Yüz hatlarında beliren şeytani sırıtış neredeyse ciğerlerimdeki havayı emiyor ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma dalgası gönderiyordu.

"Ne yapacaksın,
şekerim?" "Hiçbir şey.

Boş ver."

"Bak ne diyeceğim. Cumartesi günü benimle çık, ben de patronuna karım olduğunu söylemeyeyim."

Gözlerim açıldı ve omzumun üzerinden baktım, yarı yarıya Bay Calloway'in zaten orada durduğunu görmeyi bekliyordum. Arkamı döndüm ve sesim alçak bir tıslamaya dönüştü. "Yapamazsın."

"Kocanızı en yakınlarınızdan saklamak istiyor gibi görüldüğünüz için aşağılanmamaya çalışıyorum."

"İkimiz de gerçekten kocam olmadığını biliyoruz ve patronuma söylemediğim için aşağılanmadın. Ayrıca, bilseydi muhtemelen seni öldürürdü."

Kıkırdadı. "Denemesini görmek isterdim."

"Şu anda kimin alfa erkek olduğu konusuna girmeyelim lütfen." "O zaman Cumartesi günü benimle çık."

"İsteddiğini elde etmeye çok alışkınsın, değil mi?" "Şekerim, hiçbir fikrin yok."

"Ve ben kabul edene kadar beni yalnız bırakmayacaksın, değil mi?" "Şimdi anlıyorsun."

İçimi çektim. "Tamam, Cox. Seninle çıkacağım. Gerçi neden benimle çıkmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sırıttı. Yine. Arsız piç. "Sen benim karımsın. Bir nedene ihtiyacım var mı?"

Bu sefer onu düzeltmeye zahmet etmedim. Sadece yine gözlerimi devirdim. Ne tür bir oyun oynadığını bildiğime dair bir his vardı içimde. Ukalalık derecesinde kendinden emindi. İsteddiğini elde etmeye alışkındı. Hayatımda onun gibi erkekler tanımıştım - eski sevgilim bunun en iyi örneğiydi. Cazibesini kullanabilen erkekler. Yeteneklerini nasıl kullanacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Ve açıklanamaz bir nedenden dolayı, Cox cazibesini bana çeviriyordu.

Tabii ki, muhtemelen o gece ona istemeden gösterdiğim, iç çamaşırsız balkondan sarktığım şeyi istiyordu. Vegas'ta bir kez sahip olduğu ya da olamadığı şeyi -çünkü dürüst olmak gerekirse, hala emin değildim.

İşi başından aşkındı. Hayatımda bir kez olsun böyle bir felaketle karşılaşmayacaktım. O Camden Cox'tu, saç örgüsü çekicisi ve kalp kırıcısıydı.

Ve ben de onun benimkini kırmasına izin vermeyecektim.

COX

I

Sophie'yi tam istediğim yere getirmiştım.

Tabii ki çıplak değildi, yatağında altımda kısıtılmıştı ve ağzım o tatlı göğüslerini okşuyordu. İşte orada onu gerçekten istiyordu.

Ama çok yakında olacaktı.

Benim için olduğunu inkâr *etmişti* ama ona gönderdiğim sutyen ve külotu giymişti. Hem de ofisime kadar.

Bu gece, anlaşılmayı mühürleyecektim - bu sefer unutulmaz bir şekilde. Nasıl bir ziyafetin içinde olduğunu bilmiyordu.

Banyo aynasına baktım ve gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım, tıraş olmalı mıydım yoksa Sophie iyi kesilmiş kirli sakalımı mı tercih ederdi diye düşündüm. Hafta sonuydu ama günümün çoğunu evdeki ofisimde çalışarak geçirmiştım ve öğleden sonra spor yapmak için ara vermiştım. Görülmeye uygun hale gelmeden önce bir duş daha almam gerekmişti. Şimdi saçlarım nemliydi ve henüz pantolon giymemiştım.

Oliver, yarı giyinik olmamı hiç umursamıyormuş gibi büyük banyoma girdi. Genelde kusursuz davranışları olan bir adam için, mahremiyet konusunda son derece gevşekti.

"Bayi sizi bekliyor. Johnathan'ı sor. Sana mesaj attım çünkü muhtemelen hatırlamayacağını biliyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Çoğu zaman beni sadece yarım yamalak dinliyorsun." "Dinliyorum."

Omuz silkti. "Sana uygun olduğunda. Her halükarda Johnathan kırmızı halıyı sermek için hazır olacak."

Gömleğimin düğmelerini iliklemeyi bitirdim. "Güzel."

"Bir yerde yemek rezervasyonu yaptırmamı istemediğine emin misin?"

"Hayır, ben hallederim. Bu gece biraz farklı bir şey yapacağım."

Gözlüklerini düzeltti. "İlginç."

Parmaklarımın arasındaki pomat damlasını ovuştururken gözlerim kızgınlıkla ona kaydı. "Bu ikinci tahmin de neyin nesi? Bir kadınla nasıl çıkılacağını bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

"Aksine, bu konuda oldukça yeteneklisiniz."

"O zaman sorun ne?"

Tereddüt etti. "Neye bulaştığınızı biliyor musunuz merak ediyorum."

"Neyle?" Ellerimi saçlarımda gezdirip pomada masaj yaptım. "Karımla çıkmaya mı çalışıyorsun?"

Kıkırdadı. "Ona böyle seslenmeyi seviyorsun."

Ona ters ters baktım. "Ben sadece durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalışıyorum."

"Ya da bundan faydalanmak. Ama izin vererseniz bir ricam olacak. Malefiz'in yanında ona mümkün olduğuunca sık *karım* deyin."

Althea'ya yaptığı iğnelemeyi görmezden geldim. "Bütün bu olanlar yüzünden donuna kadar batmış durumda, değil mi?"

"Oldukça. Her ne kadar iç çamaşırlarının onun için bir yaşam biçimi olduğunu söylesem de."

Haksız değildi, ama işinde çok iyiydi. "Giyinmemi bitirmeme izin verecek misin yoksa planlarımı daha fazla sorgulamak ister misin?"

"Sadece... ona karşı nazik ol. Bunu sevdim."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Oh, *çok* iyi davranacağım. Bunun için endişelenme."

"Ve bir genç kız daha büyüleyici haydutun kurbanı oluyor." "Çok konuşuyorsun."

Gülümseme sırası ondaydı. "Touché."

"Lafı açılmışken, ona çıkma teklif ettin mi yoksa hala ayak mı sürüyorsun?"

Gözleri alaycı bir masumiyetle açıldı. "Kim?"

Gözlerimi devirdim. "Çekingen davranmaya çalışma; bu iyi bir görüntü değil. Çaycı kız."

Kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu ve başka tarafa baktı. "Hayır."

Bu garipti. Oliver her zaman kadınları tavlardı. Aksanına bayılırlardı. "Neden olmasın?"

"Görünüşe göre zaten biriyle çıkıyor. Geçen gün onu işten alırken gördüm."

"Yani? Eğer onu istiyorsan, içeri dal ve onu çal. Oyunda iyisin. Kenarda oturma. Çık ve oyna." Pantolonumu almak için gömme dolaba girdim.

Oliver da onu takip etti. "Biliyorum; basit olmalı. Şimdiye kadar onu avucumun içine almış olmalıydım ama onda bir şeyler... farklı."

"Nasıl farklı?"

"Bunu açıklayamam. Beni açıklanamaz bir şekilde sinirlendiriyor."

Pantolonumu bacaklarımdan yukarı çektim. "Ne hakkında gergin? Onunla ne zaman çay ısmarlamakla ilgili olmayan bir konuşma yaptın? Bu arada, ofisimdeki dolapta ne kadar çok sakladığını gördüm. Belki biraz yavaşlarsın yoksa rakip bir dükkan açıp onu işinden etmek zorunda kalacağım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Hey dostum, ondan her gün çay alan sensin."

"Biliyorum. Sanki bana büyü yapmış gibi. Uzak duramıyorum ama her zamanki taktiklerimin hiçbiri uygun görünmüyor."

Gömleğimin düğmelerini iliklemeği bitirdim ve pantolonumun düğmelerini ilikledim. "Fazla düşünüyorsun. O sadece bir kız."

Gözleri ani bir parlama ile parladı... bu öfke miydi? Ama geldiği gibi hızla kayboldu. "Öyle olmadığını söyleyebilirim ama bunu anlayacağını sanmıyorum. Her neyse, sen güzel Sophie'yle bir akşamın tadını çıkarırken ben iç karartıcı bekâr hayatıma çekilmeden önce başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Gecemin tadını çıkaracağımdan emin olabilirsin. Ve hayır, drama kraliçesi tavrını bu gece için eve götür." Yatak odama girmeden önce aynada kendime bir kez daha bakmak için durakladım. "Yarın beni rahatsız etme. En azından erken saatte."

Beni dışarı kadar takip etti. "Ona kahvaltı hazırlamayı mı planlıyorsun?" Sırıttım. "Ben bir centilmenim, değil mi?"

"Bu tartışılır."

"Görüşürüz Oliver," dedim o uzaklaşırken arkasından. "İyi geceler."

Kıkırdayarak kollarımı kelepçeledim. Karımı almaya gitme zamanı.

SOPHIE'NİN DAİRE BİNASI... şey, kabul edilemez bir şeydi. Kırmızı tuğlalı dış cephesi çatlamış ve yıpranmıştı, pencerelerden en az ikisinin camı kırık ve ön tarafa park edilmiş bir arabanın hemen hemen her şeyi kolayca çıkarılabilecek şekilde soyulmuştu. Babası için bir ev istiyordu ama *burada mı* yaşıyordu?

Bundan hoşlanmadım. Benim küçük tatlı şeker böceğim böyle bir mahallede nasıl hayatta kalabilmişti?

Belki ona yeni bir ev de almam gerekebilir. Ve Calloway ile maaşı hakkında konuşmalıyım.

Arabamdan indim ve burada olduğumu bildirmek için ona mesaj atarken kapıya yaslandım.

Sonra

bekledim.

Ve bekledim.

Ve biraz daha bekledim.

Muhtemelen sadece birkaç dakika olmuştu ama yanlış adrese mi geldim diye düşünmeye başladım. Tekrar kontrol ettim. Doğru görünüyordu.

Sonunda cevap mesajı telefonumu çaldırdı.

Özür dilerim. Bir dakikaya inerim.

Sözünde durdu ve yaklaşık altmış saniye sonra ön kapıdan çıktı.

Tüm o yumuşak sarı bukleler yukarıdaydı, boynunun etrafında aşağıya doğru sarkan birkaç parça bırakmıştı. Açık pembe gömleği belini kavırıyor ve kot pantolonu kıvrımlarını doğru yerlerden sarıyordu. Omzuna bir çanta asmış ve bir koluna palto geçirmişti.

Onu giyinik ve makyajlı görmüştüm. Onu sabahları dağınık gördüm. Onu iş kıyafetleri ve randevu kıyafetleri içinde gördüm ve lanet olsun, onu her şekilde sevdim. Onda bir şeyler vardı. Farklı bir şey.

Oliver'ın daha önceki sözleri aklına geldi -çaycı kız için de aynı şeyi söylemişti- ama Sophie'nin parlak gülümsemesi bu düşünceyi bir kenara itti.

"Selam şekerim. Çok güzel görünüyorsun."

Hafifçe kızarak beni memnun etti. "Teşekkür ederim. Beklettiğim için üzgünüm ama sol ayakkabımı bulamadım."

Onu hemen şimdi ve burada öpmek istiyordum. Aslında, içeri girme, onu belinden tutma ve cehenneme kadar öpme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, neredeyse yapıyordum.

Ama ben yapmadım.

Durakladım.

Bir şey bana çok güçlü olmamamı söyledi. En azından şimdilik.

İçgüdülerim genelde doğru çıkar, ben de dinledim. Ona bir gülümseme verdim ve yolcu kapısını açtım. "Gidelim mi?"

Tekrar gülümsedi ve arabama binmek için yanımdan geçti. Saçlarını koklamak için biraz eğildim. Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Etrafindan dolaştım ve arabaya bindim, sonra arabayı çalıştırdım ve sokağa çıktım.

"Peki, ne yapıyoruz?" diye sordu.

"Bir şeyler atıştıralım ama sonra biraz daha farklı bir şey yapalım diye düşündüm. Yeni bir araba arayışındayım. Her gün kullanacağım bir araba değil. Eğlenceli bir şey. Test sürüşü için bir tane alabiliriz diye düşündüm. Satın almadan önce karımın fikrini almak istiyorum."

Gözlerini devirdi ama ona karım dediğim için beni düzeltmedi. "Arabaları test etmeye mi gidiyoruz?"

"Sesin şüpheci geliyor."

"Beklediğim bu değildi."

"Biraz farklı bir şey yapmak istediğimi söyledim. Herhangi bir erkek seni kahve ya da akşam yemeği için dışarı çıkarabilir."

"Tamam," dedi, sanki planımdan hâlâ çok emin değilmiş gibi.

Onun önerdiği bir Yunan restoranında erken bir akşam yemeği yedik. Buraya hiç gitmemiştim ama yemekler harikaydı. Yemek yerken sohbet ettik ama o temkinli görünüyordu. Sanki aramızda görünmez bir bariyer varmış da fazla yaklaşmama izin vermiyormuş gibiydi.

Bunun üzerinde çalışmam gerekecek.

Yemekten sonra I-90 köprüsünden Bellevue'ye doğru yola çıktık. McLaren bayisine girdim ve park ettim.

Sophie gözlerini kocaman açarak pencereden dışarı baktı. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi."

"Dediğim gibi. Eğlenceli."

"Sadece gösteriş yapmadığına emin misin?"

Ona sırtıttım. "Şekerim, gösteriş yapmama gerek yok."

Dışarı çıktım ve kapısını açtım. Ayağa kalkarken elini tuttum ve bu iyi bir şeydi çünkü neredeyse ayağı altından kayıyordu. Diğer elimi beline koyarak onu sabitledim ve o yumuşak bukleler yanağımı okşadı. Elim sırtının küçük kısmına gitti ve onu içeri götürdüm. Parlak ışıklar, bembeyaz duvarlar ve beyaz fayans zemin üzerinde parlıyordu. Birkaç

modeller, parlak boyaları pırıl pırıl parlayarak showroomun etrafına park edilmişti.

Saçları arkaya taranmış, şık takım elbiseli bir adam bizi karşılamaya gelmişti. "Johnathan mı?" Ben sordum.

"Evet, efendim." Bana içten bir el sıkışma verdi. "Karım, Sophie."

Boğazından küçük bir ses çıkardı ama Johnathan'ın elini sıkmak için uzandı. "Merhaba."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Size içecek bir şeyler getireyim mi?" "Sadece bir dizi anahtar, dostum."

"İlgilendiğiniz belirli bir model var mı? 570GT-" "İkimize de biraz zaman kazandırsam ve satış konuşmasını atlamana izin versem nasıl olur?"

720S coupe'ye bakıyordum ve tüm özelliklerini biliyorum. Ancak eşimin tetiği çekmeme izin vermeden önce onu hissetmesi gerekiyor."

"Yeterince adil, Bay Cox. Tüm bilgileriniz zaten dosyamızda mevcut. Hemen döneceğim." Döndü ve arka tarafa doğru yürüdü.

"Gerçekten bunlardan bir tane alacak mısınız?" Sophie, sesi neredeyse fısıltıya dönüşerek sordu.

"Eğer beğenirsen. Senin için alıyorum."

Güldü. "Evet, doğru. Boşandıktan sonra bununla ne yapacaksın?"

"Neden şimdi bunun için endişeleneyim ki? Anı yaşamayı seviyorum." "Hediye'nin hediye olduğunu söylerler."

Ona baktım. Kahretsin, çok tatlıydı. "İşte bu, şekerim."

Johnathan elinde bir anahtarlıkla geri geldi ve bizi yan kapılardan birine götürdü. Araba olmasını istediğim her şeydi. Koyu mavi ve seksi siyah bir iç mekan. Şık, aerodinamik hatlar. Bir milyon dolar gibi görünüyordu ve bazı insanların tahminine göre, etiket fiyatı bunun yarısından daha az olan bir pazarlıktı.

Tamam, belki biraz hava atıyordum.

Ama bu arabaya gerçekten bakıyordum. Ve yolcu koltuğunda o varken sürmek eğlenceli olacaktı.

Johnathan anahtarlığı bana uzattı ve birkaç adım geri çekildi. Sophie'yi martı kanadı kapısından içeri soktum - dışarı açılmak yerine yukarı kalkıyorlardı. Ne kadar sıcak bir araba.

Sophie de çok seksi görünüyordu.

Diğer tarafa geçtim ve bindim, sonra ağırlığımı koltuğun üzerinde kaydurdum. Kendimi iyi hissettim.

Kapılar inerken, "Bu şey yarış arabası gibi," dedi. "Sanki bir kask ve şutulumlardan birini giymem gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Belki de sana bir tane almalıyız. Eminim bir yarış arabası sürücüsü gibi giyindiğinde çok seksi görünürsün."

Başını salladı ve güldü. "Gerçekten bununla gitmene izin verecekler mi?"

Motoru çalıştırdım ve sadece mırıldanmadı. Homurdandı. "Bu işte iyi olduğumu biliyorlar."

Yavaşça park yerinden çıktık. Bir adam bir süper arabayı öylece *kullanmazdı*. Bir adam onu kandırmak zorundaydı. Okşamak. Sürücü koltuğundan onunla sevişmeli ve gücüne saygılı olmalıydı.

Şehrin sıkışıklığından uzaklaşmak istedim, bu yüzden doğuya yöneldik. Otobanda gazı biraz açtım ve lanet olsun, tüm bu potansiyel hız cezbediciydi. Sophie'nin gözleri birkaç kez bana kayd ve bana bakışının daha *hızlı git* dediğine yemin ettim.

Otoyolda ilerledik ve çıkmadan önce banliyölerin çoğunu geçtik. Tarım arazilerinin arasından geçen iki şeritli bir otoyolda kuzeye döndüm.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Haklıymışsın. Çok eğlenceli." "Sana söylemiştim."

Gülümsedi ve ben de onun temkinliliğinin biraz olsun azaldığını hissettim. Gülümsemesi hafızamdaki bir şeyi gıdıkladı. Onu kovaladım, viski sisinin ardında kaybolmadan önce görüntüyü kavramaya çalışıyordu. Sophie Vegas'ta, mor elbisesini giymiş. Bir tabak-

"Creme brulée," dedim.

"Ne?"

"Creme brulée seviyorsun. Şimdi hatırladım. Vegas'ta yemiştik."

"Creme brulée'ye bayılırım." Durakladı. "Bu doğru. Bana en sevdiğim tatlıyı sormuştun ve ben de creme brulée demiştim. Sonra J.J.'e saat kaç olursa olsun bu tatlıyı servis eden bir yer bulmasını söyledin."

"J.J.?"

"Limuzin şoförüydü. Ertesi sabah beni otelime geri götürdü... bilirsiniz."

"İyi adam."

"İyi para verdiğinizi söyledi."

"Gerçekten de öyle. Biri benimle ilgilenirse, ben de onunla ilgilenirim. Ya da bu durumda, kız arkadaşım ile ilgilenir." Ona göz kırptım.

Benim kızım yorumu hakkında benimle tartışmadı. Sadece gülümsedi. İlerleme var.

Yoldaki virajları hissederek, dönüşleri kucaklayarak sürmeye devam ettim. Bu arabayı kullanmak bir rüyaydı ve Sophie'nin de bundan keyif alıyor olması hoşuma gitmişti. Açıkçası arabayı almadan önce onun fikrine ya da iznine ihtiyacım yoktu. Sadece onunla dalga geçmek hoşuma gidiyordu. Ama yanımda o varken bu seksi arabayla yolda süzülmenin hoş - hoş değil, *hoş*- bir yanı vardı.

"Burası çok güzel," dedi. "Şehre kıyasla çok açık." "Güzel, değil mi?"

"Taşındığınızda nereye gittiniz? Biz çocukken yani."

Genel olarak, hayatımda özellikle tekrar ziyaret etmek istediğim bir dönem değildi, ama sorusunu yanıtlamakta bir sakınca yoktu. "Teksas. Daha önce orada yaşamıştık ve annemin hala orada bir ailesi var."

"Aksanını nereden aldığını merak ediyordum."

"Çocuğu Teksas'tan çıkarabilirsiniz ama Teksas'ı çocuktan çıkaramazsınız."

"Buraya nasıl döndün?"

"Üniversiteden kısa bir süre sonra Seattle'da bir işe girdim. O zamandan beri buradayım.

Peki ya siz? Hep buralarda mı yaşadın?" Oturduğu yerde kıpırdandı. "Evet, doğma büyüme buralıyım."

Ona baktım. "Babana yakın duruyorsun."

"Öyleyim. İkimizin de sahip olduğu tek aile biziz." "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Evet... babam öyle... Bazı insanların ne kadar kaba saba olduğunu bilirsin."

"Elbette."

"Sadece kenarları değil. O resmen zımpara kağıdı."

"Ondan şimdiden hoşlandım. Ama zımpara kağıdı kadar sert bir adam nasıl oldu da senin gibi tatlı bir kız yarattı?"

Tekrar güldü ve sesi boğazımdan aşağı kayan viskinin yakıcılığı gibi göğsümün içine sızdı.

"Bilmiyorum. Sanırım ben daha çok anneme benziyorum." "Onu özleyiyor musun?"

"Evet, bir ebeveyni kaybetmek kolay değil ama babam ve ben iyi idare ettik gibi hissediyorum.

Babanı özlüyor musun?"

İstemsizce sırtım sertleşti ve direksiyonu daha sıkı kavradım. "Hayır, anladığımı söyleyemem."

"Özür dilerim. Ben istemedim..."

Nefes verirken rahatladım. "Her şey yolunda şekerim. Sanırım arabayı geri götürmeyi düşünmeliyiz."

"Bir süredir yoktuk. Sence endişelendiler mi?" "Hayır. Dediğim gibi, bu işte iyi olduğumu biliyorlar."

"Satın alacak mısınız?"

"Kesinlikle bir tane sahibi olmak isterdim, ama bunlarda genellikle size özel bir tane yapıyorlar. Yine de bu gece tüm bu işleri yapmayacağım. Çok uzun sürer."

Ve bu gece senin için başka planlarım var.

Bayiliğe geri dönmekten keyif aldım. Yolculuk sorunsuz, arkadaşlık hoştu. Ona dokunmak istedim ama bir kez daha içgüdülerim kendimi tutmamı söyledi. Kadınlara karşı saldırgan olmaktan hoşlanıyordum, ama kendisini kapana kısılmış hissetmesini de istemiyordum. Ben bir ikna ediciydim, tatlı dilli, baştan çıkarıcıydim, korkutucu değil.

McLaren'i bıraktık ve o tatlı araca veda ettiğim için ne kadar üzgün olsam da Sophie'yi Mercedes'ime geri götürdüğüm için mutluydum. Sırtında gezdirdiğim hafif bir el, temas için duyduğum özlemi biraz olsun dindirdi. Gözlerimin içine bakıp gülümsemesi, beni cesaretlendiren ince bir selam gibiydi.

Kesinlikle bana ısınıyordu. İşleri bir adım ileri götürme zamanı.

"Ne düşünüyorsun?" Yerleşip Seattle'a dönmek üzere yola çıktığımızda sordum. "Bana gelmek ister misin? Belki bir şeyler içer ve tatlı yeriz? Bize biraz creme brulée hazırlayabilirim."

"Teşekkürler, ama eve gitmeliyim."

Bekle, ne?

Eve mi gitmek istedi? Lanet olsun.

"Emin misin? Çok geç değil."

"Eminim."

Sesi tatlı ama kararlıydı. Şu anda fikrini değiştirmeye çalışmak sadece tartışmak olurdu. İşlerin böyle gitmesini istemezdim.

"Pekâlâ şekerim. Hadi seni eve götürelim."

Onu evine bıraktım ve inip binasının ön kapısına kadar yürümesi için ısrar ettim. O anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken ben de tekinsiz sokakta bir aşağı bir yukarı dikkatli bakışlar attım. Bu binayı geceleri, onu daha önce aldığım zamankinden daha az seviyordum.

"Teşekkürler, Cox.

Eğlenceliydi." "Benim için zevkti. Seni ararım."

Gözlerime baktı ve ben tam iyi geceler öpücüğü vermek için yaklaşıyordum ki ustalıkla elimden kurtuldu. "İyi geceler."

Ve bir anda içeride kayboldu. Bu ne lan?

Bir öpücük bile mi yok?

Cox, üstünlüğünü kaybediyorsun.

Doğrudum, boğazımı temizledim ve arabama geri döndüm. İşler düşündüğüm ya da istediğim gibi sonuçlanmamıştı ama ben kolay pes eden bir adam değildim. Bazen başka bir gün savaşabilmek için geri çekilmeniz gerekirdi.

Ve konu Sophie'ye geldiğinde, daha yeni başlıyordum.

SOPHIE

Dad patateslerini ve yumurtalarını dürttü, sanki kahvaltısının içine gizlenmiş bir parça lahana arıyormuş gibi tabağı karıştırdı. Anlaşılan restoran aşçılarına bana güvendiğinden daha fazla güvenmiyordu.

Jambonlu ve peynirli omletimden bir ısırık aldım. "Yemeğın iyi mi?"

Homurdandı ve biberi aldı, sonra birazını yemeğının üzerine salladı.

"Tamam."

Servis görevlisi masamızın önünden geçerken babamın kahvesini doldurmak için durakladı. Ona kıbarca başını salladı ve çakıllı bir teşekkür etti. Zımpara kağıdı gibi olabilirdi ama terbiyeli biriydi. En azından çoğu zaman.

Babamı Pazar kahvaltısı için favori restoranlarımızdan birine götürmüştüm. Çok kalabalıktı, bir iki masa hariç hepsi doluydu. Düzinelerce sohbetin uğultusu, tabakların, bardakların ve gümüş takımların şingirtisiyle birlikte havayı dolduruyordu. Genellikle çok pahalı olduğundan şikayet ederdi ama ben her zaman ödemekte ısrar ederdim. Para içinde yüzmüyordum ama ona arada bir güzel bir kahvaltı ısmarlayabilmek için bütçemi dikkatli ayarlıyordum.

"Ne olmuş ona?" Babam elindeki çatala sağını işaret ederek sordu. "Kim?"

"Şu," dedi, çatalıyla tekrar işaret ederek.

Tek başına oturmuş, telefonuna bakan adama hızlıca bir göz attım. Tabağı çoğunlukla boştu ve başparmağı ekranda gezinirken boş boş bir fincan kahve yudumluyordu.

"Ne olmuş ona?" "İyi görünümlü bir adam."

"Baba, hayır."

"Onun nesi var?" Biberli patateslerden bir ısırık alıp ağzına attı.

"Hiçbir şey. Sadece şu anda bana birini ayarlamaya çalışma. Lütfen?" "Neden olmasın?"

Çünkü teknik olarak evliyim.

Böyle ağzımdan kaçırırsam babamın ne yapacağını merak ettim. Öylece ortaya çıkıp söyleseydim. Özellikle kalabalık bir restoranın ortasında öğrenmek istemedim.

"Çünkü şu anda yeni biriyle çıkmıyorum. Biraz ara veriyorum."

"Zaman kaybı," dedi yemeğinin etrafında. "Hiç gençleşmiyorsun Soph."

"Baba." Yemeye devam ettim.

"Bu sadece gerçek. Palavracı olmadığımı biliyorsun. Ve gerçek şu ki, bir kadın sonsuza kadar çocuk sahibi olamaz. Bu konuda bana şikayet etme; kuralları ben koymadım. Bunu büyük adamla konuş." Çatalını yukarı doğru kaldırarak belli belirsiz gökyüzünü işaret etti.

"Yumurtalıklarımın büzüşmeye ne kadar yakın olduğunu gösterdiğin için teşekkürler."

Kıkırdadı. "Eminim yumurtalıkların gayet iyidir. Ama o yumurtaların bir erkeğe ihtiyacı var-"

"Tamam baba, anladım."

"Eskiden küçük bir pisliğin gelip sen hazır olmadan seni hamile bırakmasından endişe ederdim. Şimdi ise senin yaşındaki tüm erkeklerin iyi bir kadını önlerinde dururken göremeyecek kadar aptal olmalarından endişeleniyorum."

"Umarım eninde sonunda akıllı olanlardan birine rastlarım. Oh, sana bir şey getirdim."

Çantama uzanırken su bardağımı çarptım, ama babam dökülmeden önce onu sabitledi. Çok yakındı. Mavi kapaklı ince bir kitapçık çıkardım ve ona uzattım.

"Yeni bulmacalar."

Ön cebinden okuma gözlüğünü çıkarıp taktı ve sayfaları çevirmeye başladı. "Teşekkür ederim prenses."

"Bir şey değil."

O yemeye devam edip bulmacaları karıştırırken ben de telefonumu çıkarıp Nora'ya mesaj attım. Bugünkü koşumuz için ne zaman buluşacağımızı teyit etmek istiyordum.

Hey tatlım! Bugün saat kaçta?

Cevap neredeyse anında geldi. *Merhaba şekerim. Benim için her zaman iyidir, ama neden bahsediyoruz?*

Kahretsin, yanlışlıkla Nora yerine Cox'a mesaj atmıştım. Bunu nasıl başarmıştım? Kane'i suçladım. Aptal telefon şeytanı her zaman beni mahvediyordu.

Ben: *Oops, bunu arkadaşım Nora'ya gönderecektim.*

Kahretsin, beni çok umutlandırdın.

Özür dilerim. Daha sonra koşuya çıkacağız.

Cox: *Koşucu olduğumu bildiğimi sanmıyorum.*

Ben: *Evet, genelde arkadaşlarımla giderim. Daha sonra Brody's Brewhouse adında harika bir yerde bir şeyler içeriz.*

Bir ya da iki kez oldu. Ama koşmana geri dönelim. Seni ter içinde hayal ediyorum. Bu hoşuma gitti. Devam et.

Onu cesaretlendirmemeliydim. Cox büyük P harfine sahip bir oyuncuydu ve onunla evli olayım ya da olmayayım, ihtiyacım olan son şey onun bir sonraki fethi olmaktı.

Ama sadece küçük bir mesajlaşmaydı. Burada yüz yüze oturuyor gibi değildi.

Babama baktım. Bir kalem çıkarmış ve kahvaltılık lokmaları arasında mutlu bir şekilde bulmaca çözmeye çalışıyordu.

Belki Cox'la biraz eğlenmekten zarar gelmez.

Ben: *Oldukça terliyorum. Kıyafetlerimi çıkarmayı zorlaştırıyor.*

Soy onları, tatlım. Teker teker.

Ben: *Tamam. Gömleğim kolayca çıkıyor. Sadece nemli.*

Cox: *Eminim kafana geçirdiğinde saçını karıştırıyordur.*

Ben: *Öyle.*

Bunu sevdim. Devam et.

Ben: *Pantolonum üzerimden kaydırduğımda biraz yapışıyor... bekle, belki hala ayakkabılarım vardır.*

Endişelenme. Sadece oynuyoruz. Pantolonunu o tatlı kıcının üzerinden indir.

Doğru, özür dilerim.

Bana külot giymediğini söyle.

Ben: *Hayır. Külot yok.*

Bunu ben hallederim. Pantolonunu çıkarmak için eğiliyorsun ve ben tam arkadayım. Çömeliyorum, o tatlı kış yanaklarını tutuyorum ve dilimi tam ortana doğru kaydırıyorum. Tuzlu ve tatlı bir tadın var.

Çabucak tırmandı. Özellikle de babamla birlikte oturduğum için iş iyice kızışmaya başlamıştı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Ama o kahvaltısı ve bulmacasıyla meşguldü ve restoranda başka kimse benimle ilgilenmiyordu.

Ayrıca, heyecanın ve küçük bir uyarılma patlamasının zing'ini sevdim. Halkın içinde olmak bunu daha iyi yapıyordu. Daha yaramaz. Daha eğlenceli.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yatağa düştüm. Sanırım bir yatak var? Bu işte pek iyi değilim.

Gayet iyi gidiyorsun. Yataktasın ve ben seni yuvarlıyorum. O memeleri istiyorum.

Spor sütyenlerini çıkarmak seksi değildir. Fermuarı varmış gibi yapalım. Güzel, bunu sevdim. Dişlerimle indireceğim.

Ben: *Özgür olduklarında onlarla ne yapıyorsun?*

Oh, şekerim. Onlara iyi davranıyorum. Yala. Em. Sık. İyi geldi mi?

Ben: *Çok iyi.*

Cox: *İstersen devam edebilirim.*

Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu fantezinin gerçeğe dönüşmesini istememeliydim ama bedenim ne isteyip istememem gerektiğiyle ilgilenmiyordu. Meme uçlarım sertleşti ve içimde sıcak bir basınç oluştu.

İyi hissettirirdi. Çok iyi.

Uzun zaman olmuştu.

Belki Vegas hariç, ama onu saymıyordum çünkü gerçekte ne olduğundan emin değildim.

Derin bir nefes aldım. Hayır, bunu sakinleştirmem gerekiyordu.

Sadece oynadığımızı biliyorsun, Cox.

Biliyorum, şekerim. İyi koşular.

Telefonumu çantama bıraktım ve kahvaltıma geri döndüm. Nora'ya sonra mesaj atacaktım. Şu anda telefonuma güvenilemeyeceği açıktı.

Babam işini bitirdi ve onu böyle iyi bir ruh halinde görmek içimi rahatlattı. Hesabı ödedim ve o şikayet bile etmedi. Gözlüklerini ve kalemini gömleğinin cebine soktu ve ayağa kalktı. Sonra dışarı çıktık.

Restoran şehir merkezinin dışında, Seattle Center'dan çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Babamı arabama doğru takip ederken caddenin karşısındaki bir kadın gözüme çarptı. Bir eli kalçasında, diğerinde telefon vardı ve vücut dilindeki her şey *sinirlendiğimi haykırıyordu*.

Onu neden tanıdım? Benden daha yaşlıydı, belki kırklı yaşların sonundaydı, platin sarısı saçları ve şık kıyafetleri vardı. Çok güzeldi ama aynı zamanda biraz... sertti.

Babam için yolcu kapısını tutarken ona tekrar baktım. Doğru, Cox'un ofisindeydi. Bay Calloway'le görüşmesi sırasında odaya dalan kadın. Althea McLellan.

O zamanlar pek arkadaş canlısı görünmüyordu ve şimdi de gökyüzünü siyah yağmur bulutlarıyla karartmaya yetecek kadar olumsuz hisler yayıyordu evrene. Bu yüzden el sallamadım ya da merhaba demeye çalışmadım.

Babamı eve götürdüm, sonra üzerimi değiştirmek için daireme döndüm. Nora geldiğimden emin olmak için mesaj attı. Koşu kıyafetlerimi giydim ve külot giydiğime emin oldum. Ve spor sütyenimin fermuarı yoktu. Fermuarı olan bir sütyenim var mı diye çekmecemi karıştırdığımdan değil.

Tamam, baktım.

Ama bu sadece meraktan kaynaklanıyordu çünkü fermuarlı bir spor sütyenine girip çıkmak daha kolay olacaktı. Kısa mesaj oyunumuzu zihnimde yeniden canlandırmakla ve gerçekten gerçekleşirse nasıl olacağını merak etmekle hiçbir ilgisi yoktu.

Koşumuzun sonlarına doğru BULUTLAR GELMİŞTİ ama yağmur durdu. Çok hızlı gitmememize rağmen serinlemek için yürüyüşe geçtik. Son zamanlarda Everly'nin hamileliğine uyum sağlamak için hızımızı hafif bir koşu olarak tutuyorduk. Doktoru ona kendini iyi hissettiği sürece koşabileceğini ama çok zorlamamasını söylemişti.

Yavaş tempoya aldırış etmedim. Arkadaşlarımla birlikte bir yarı maraton için antrenman yapmış ve bitirmiştik. Harika bir deneyimdi ve belki bir gün bir tane daha yaparım. Ama şimdilik, biraz egzersiz yapmanın ve arkadaşlarımla vakit geçirmenin basitliğinin tadını çıkarıyordum.

Ve eskiden burada da koşan bir grup kötü kız olan Bedazzled Bitches'in yokluğu dikkat çekiciydi. Yarı maratonda kışkırlarını tekmelediğimizden beri onları görmemiştik.

Bunu düşünmek beni gülümsetti.

"İyi iş çıkardınız hanımlar," dedi Everly, alnındaki bir tutam sarı saçları fırçalayarak. Yanakları pembenin sağlıklı bir tonundaydı ve bebek yumruları

Gelmiş geçmiş en şirin şey.

"Anlaştık." Hazel gözlüklerini düzeltti. "Bu oldukça canlandırıcıydı."

"Gerçekten ne canlandırıcı olurdu biliyor musun?" Nora sordu. Koyu renk gözlüğü

Saçları kalın, kabarık bir at kuyruğuydu. "Klitorisimi on dakika boyunca uğraşmadan bulabilecek bir adam."

Güldüm. "Dün geceki randevu umduğun kadar iyi bitmedi mi?"

"Büyük bir hayal kırıklığıydı. Çok büyük bir potansiyeli olduğunu düşünmüştüm."

"Özür dilerim, tatlım," dedi Everly.

"En azından küçük bir şey öğrendi," dedi Nora. "Bir sonraki kız bana teşekkür edecek."

Arabalarımızın yanında birkaç dakika esnedik, sonra caddenin karşısındaki Brody's'e yürüdük ve barda bir masa seçtik. Günün bu saati sessizdi; öğle yemeği geçmişti ama akşam yemeği telaşı için çok erkendi. Sevimli barmen Jake her zamanki siparişlerimizi ezberden okudu, Everly'nin içkisini martiniden limonataya çevirmeyi hatırladığında parmaklarını şıklattı.

Kısa bir süre sonra yemeklerimiz geldi; sağlığımız için makul salatalar ve basit zevkler de sağlıklı olduğu için kirli martiniler. Everly hariç tabii, ama o limonatasının tadını çıkardı.

Atkuyruğumun sarktığını hissettim, sıkılaştırmak için buklelerimi çekiştirdim ve Cox'la geçirdiğim akşamı onlara anlatıp anlatmamayı düşündüm. Bu bir randevu muydu? Beni yatağa atmak için bir araç mıydı? İkisinden de biraz mı? Tehlikeyle flört ediyor, içimde küçük bir umut kıvılcımının yanmasına izin veriyordum. Belki de Cox'u çok sert yargıladığım umudunu. Belki de, sadece belki de, beni elbisemin altındakinden daha fazlası için seviyordu.

Ön kapı açıldı ve ağızım açık bir şekilde donakaldım. Çatalım artık işe yaramayan parmaklarımdan düşerek masaya çarptı.

Cox'tu.

Onun burada ne işi vardı?

Masamıza doğru yürürken ona bakarak çatalımı salatama geri soktum.

"Her şey yolunda mı?" Everly sordu.

"Aman Tanrım," dedi Nora, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Onu fark etmişti. "Bu eğlenceli olacak."

Tüm gözler Cox'a çevrildi.

Koyu renk bir gömlek ve kot pantolon giymişti, gündelik kıyafetler içinde de takım elbise içinde olduğu kadar seksi görünüyordu. Çenesindeki kirli sakal keskin iş adamlığını kesiyordu.

ve daha sert bir şeyi ima ediyordu.

Rahat bir gülümsemeyle durdu, gözleri beni ve arkadaşlarımı taradı. Masamızın üzerine peri tozu gibi cazibe serptiğini hissedebiliyordum. Nora'nın gözleri bile biraz parladı.

"İyi günler hanımlar," dedi o yumuşak Güneyli ağzıyla.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama tam olarak bir şey çıkaramadım. Ani yakınlığı ve haksız yere çekici gülümsemesi kadınlık organlarımı heyecanlandırdı.

Orada sakın ol. Sana yaklaşamaz.

"Merhaba, ben Everly." Garip sessizliği her zamanki samimiyetiyle yumuşak bir şekilde doldurdu. "Bunlar Hazel ve Nora."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kocanı tanıştırmak istemiyor musun?"

Büyü bozuldu. Başımı hafifçe salladım. "Bu Camden Cox ve teknik olarak hâlâ benim kocam."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum." Masamıza fazladan bir sandalye çekti ve oturdu. "Sanırım *teknik olarak kocanız* doğru, ancak dün gece çok iyi vakit geçirdik, değil mi aşk böceğim?"

Üç çift meraklı göz bana sabitlenmişti.

"Hayır, değildi... Biz... Bir randevu ya da başka bir şey değildi."

"Elbette öyleydi." Uzandı ve kulağımın arkasındaki gevşek bir kıvrımı hafifçe parmakladı. "Gerçi iyi geceler öpücüğü vermeden sıvışıp gittin. Bir dahaki sefere daha hızlı olmam gerekecek."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmeye geldim. Koşun nasıldı?"

"İyiymiş."

"Biraz terli görünüyorsun. Kıyafetlerini çıkarmak için yardıma ihtiyacın olacak mı?"

"Vay canına," dedi Nora. "Cesurca."

Everly kaşlarını kaldırdı. Hazel bana klinik bir ilgiyle baktı, sanki psikoloji deneylerinden birinde denekmişim gibi.

"Seni dışarıda görebilir miyim?" Ayağa kalktım, gömleğinin kolundan tuttum ve onu arkamdan çektim.

İtiraz etmeden beni bara kadar takip etti ve ön kapıdan çıktı. Dışarı çıktığımızda ona doğru döndüm. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece biraz eğleniyorum."

"İşlerin daha önce kızıştığını biliyorum, ama bu gelip arkadaşlarımın önünde böyle şeyler söylemem için bir davet değildi."

"Şekerim, sadece seninle oynuyorum."

Ona göz kırptım, içimi hüzünlü bir farkındalık kapladı. Sadece benimle oynuyordu. Tam olarak böyle hissettiriyordu. Sanki bir oyuncakmışım gibi. Bir eğlence. Geçici bir şey.

Birinin oyuncağı olmak istemedim. "Arkadaşlarımın yanına dönmeliyim."

Eğildi ve yüz hatlarından bir anlık şaşkınlık geçti. Bir saniye sonra, iyi uyguladığı cazibesi tarafından gizlenerek kayboldu.

Ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırarak bir adım geri çekildi. "Pekâlâ şekerim. Sonra görüşürüz."

Dönüp uzaklaşmasını izledim ve midemin bulandığını hissettim. Çok mu sert davranmıştım? Haksızlık mı ediyordum? Daha önce de yanlış bir adamla çıkmıştım ve bu bana beladan başka bir şey getirmemişti. Hâlâ içinden çıkmaya çalıştığım büyük bir bela. Peki akıllıca davranıp kalbimi kaçınılmaz kırılmalardan koruyor muydum?

Bilmiyordum.

COX

Sophie başımı on farklı yöne çevirdi. Bugün ev ofisimde çalışıyordum ya da öyle olmam gerekiyordu. Çoğunlukla gün boyunca olan her şeyi tekrar ediyordum.

hafta sonu ve takıntılı bir adam gibi onu parçalara ayırmak.

Ben böyle değildim.

Neden kafamı karıştırıyordu?

Ne istediğimi bilmek ve durmaksızın onun peşinden gitmek başka bir şeydi. Benim yaptığım buydu. Hayır, ben buydum. Çok çalıştım. Acele ettim. Bir şeyleri gerçekleştirdim. İstediğimi elde etmek ve hedeflerime ulaşmak için nasıl etkileyeceğimi, büyüleyeceğimi, büyüleyeceğimi ve büyüleyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bu kadar başarılı oldum. Annem neden artık tek genişlikte bir karavanda yaşamıyordu ve ofisimdeki büyük logonun üzerinde benim adım yazıyordu.

Ama yüzünüze birkaç kez çarpıldıktan sonra bir kapıyı çalmaya devam etmek bambaşka bir şeydi. Gerçek bir erkek, istese de istemese de bazen hayır cevabını kabul etmesi gerektiğini bilirdi.

Bu yüzden dün Sophie'den uzaklaşmışım.

Onun düşündüğünün aksine, mesajlarının bir davet olduğunu düşündüğüm için o bara gitmemiştim. Ona sürpriz yapacağımı biliyordum. Sadece bir fırsat görmüş ve değerlendirmiştim. Ve gerçekten, nasıl karşı koyabilirdim ki? Terli Sophie'nin üzerindeki giysileri soyamak istemişim.

Ama bu öneriyi düşündüğüm gibi kabul etmemişti.

Önü fermuarlı spor sütyenleri satan bir web sitesine tıkladım. Bunu unutmam gerekiyordu. Ona bir tane göndermek muhtemelen onu sadece kızdıırırdı.

Ve neden umurumdaydı ki? Neden burada oturmuş onunla ilgili ne yapacağımı düşünüyordum? Sadece birkaç kez becermek istediğim bir kız için çok fazla zihinsel enerji harcıyordum.

Belki hariç-

Hayır, o değildi. Duyguların geçerli olmasına gerek yok.

Althea içeri girdi, tepeden tırnağa siyah giyinmiş, saçlarını her zamanki gibi topuz yapmıştı. "İşte buradasın. Bugün ofise gelmiyor musun?"

"Sadece bazı şeylere yetismeye çalışıyorum."

Masama bir sandalye çekti ve oturdu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bunu duymak isteyeceksiniz."

"Dikkatimi çektin."

"Bu sabah Easton Development'tan Drew Easton ile görüştim. Skyline ile yaptıklarımızla çok ilgileniyorlar."

Easton Development tam olarak bir rakip değildi, ancak aynı alanda faaliyet gösteriyorlardı, büyük ölçekli ticari gayrimenkul geliştirme işi yapıyorlardı. "Nasıl ilginizi çeker?"

"Satın almak istiyorlar." "Bok yok mu?"

Kendinden memnun bir gülümsemeyle masama bir kâğıt parçası uzattı. "Evet. Aslında hiç düşünmeye gerek yok. Bu resmi değil, sadece telefonda konuştuğumuz şartlar."

Hazırladığı madde madde listeyi taradım.

"Bunu almalıyız," dedi. "Bu size inanılmaz miktarda para kazandıracak."

Kaşlarım çatıldı. Althea'ya da çok büyük miktarda para kazandıracaktı. Ama Easton bizi şimdi satın alırsa, diğer yatırımcılarımız projeyi planladığımız gibi tamamladığımızda elde edeceğimiz getirinin yakınına bile göremeyeceklerdi.

"Bu durum yatırımcılarımızla olan mevcut sözleşmelerimizi bozar mı?"

"Kabul ediyorum, bir çizgide yürüyor oluruz ama dava açılmasını riske atacak kadar da yaklaşmayız."

Onunla göz göze geldim. "Yani onlara kazık atacağız, ama sadece biraz, dava açacakları kadar değil."

Başını salladı. "Aynen öyle."

Parmaklarımı masamın üzerine vurup düşündüm. Cox Development projede çoğunluk hissesine sahipti. Bu benim kararımdı. Ama bu bana doğru gelmiyordu. Shepherd Calloway, parasını alıp birkaç ay sonra ona geri vermem için imza atmamıştı.

sorun. Yatırım yapmıştı çünkü özü ve değeri olan bir şey inşa etmek istiyordu. Doğru, eğer şimdi satsaydım, milyonlarla ayrılırdım, ama Calloway ve diğer yatırımcılarım bunu yapmazdı.

"Hayır." Kağıdı ona geri ittim. "Satmıyoruz." "Ne?"

"Sadece biz olsaydık, bunu düşünürdüm. Ancak yatırımcılarımız bu işten zararlı çıkıyor ve ben bu şekilde iş yapmak istemiyorum."

"Kimin umurunda? Bu anlaşmadan yeterince para kazanacağız ve artık dış yatırımcılara ihtiyacımız kalmayacak."

"Umurumda bile değil. Bu işi sonuna kadar götürürsek daha iyi olacaklar. Çok daha iyi."

"Bunun senin..." ile bir ilgisi var mı? Sözünü yarıda kesti.

"Karım mı?"

"Sözde evliliğiniz bir şaka olduğu için daha doğru bir terim bulmaya çalışıyordum. Ama evet. Bunun onunla bir ilgisi var mı?"

"Neden olsun ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü Calloway için çalışıyor. Sadece tekliflerini değerlendirmeye bile yanaşmamana şaşırdım."

"Bu Sophie'yle ilgili değil," dedim. "Bu bizim projemiz ve sonuna kadar götürmek istiyorum."

Durakladı, yüzü taştan bir maskeye dönüşmüştü. Benimle tartışacak mıydı? Onunla her iki şekilde de olabilirdi.

Sanki bir karara varmış gibi gazeteyi aldı ve ayağa kalktı. "Pekâlâ. Karar senin. Drew'a haber veririm. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu bir hata."

"Not edildi."

Oliver elinde gümüş bir çay tepsisiyle içeri girdi. O ve Althea birbirlerine hızlı bakışlar fırlattılar.

"Yarın görüşürüz," dedi ve ofisimden çıkıp gitti.

"Ne yazık ki çaya kalmıyor." Oliver tepsiyi yere bıraktı ve çay doldurdu. "Evet, eminim bu konuda çok üzgünsündür." Çay fincanını ve bir parmak sandviç kaptı.

Althea'nın boşalttığı sandalyeye oturdu ve telefonunun ekranını kaydirdi. "Yarın ofiste olacak mısın?"

"Bunu planlamıştım."

"Güzel. Saat 1'de finans toplantınız, saat 2'de de pazarlama toplantınız var."

"Anladım."

"Cuma günü akşam yemeği yiyeceğini de unutma."

Ne hakkında konuştuğunu görmek için takvimimi açtım. Skyline'da kalan yatırımcılarımdan biri olan Irene Prager ve kocası ev sahipliği yapıyordu. Bunu kesinlikle kaıramazdım.

"Tamam. Orada olacağım." ayımı yudumladım.

"Sophie'nin takviminde mi, yoksa onu aramamı mı istiyorsunuz?" "Neden Sophie'nin takviminde olması gerekiyor?"

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Bazen sana neden katlandığımı bilmiyorum."

"ünkü *sana katlanabilirim*," dedi. "O yemekteki diğer herkes eşleriyle birlikte orada olacak. Garip sorulardan kaçınmak istiyorsan onu da getirmelisin."

Sandalyemde arkama yaslanarak inledim. "şu anda benden pek memnun değil."

"Balayı bitti mi? Ne yaptın sen?" "Neden benim hatam olduğunu düşünüyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ve çay fincanını dudaklarına götürdü. "İyi.

Karar verirken bir hata yaptım. O da beni bu konuda uyardı." "Aferin ona."

"Kimin tarafındasın?"

"Sophie'nin tabii ki." "Lanet olası hain."

"Neye bulaştığını bilmediğini söyledim."

Parmaklarımdan uçlarını birbirine bastırdım. "Seni Sophie'm konusunda uzman yapan ne? Onunla neredeyse hiç konuşmamış birine göre, onu oldukça iyi tanıdığını düşünüyorsun."

"Sadece seni tanıdığımdan beri çıktığın hiçbir kadına benzemediğini biliyorum. Ve ben onun aptal olduğunu sanmıyorum..." Durakladı ve hepime eliyle işaret etti. "Bütün bunları."

"Kimseyi kandırmıyorum. Ben neyseem oyum."

"Senden etkilenmedi o zaman. Kolundan sarkan, sana hayran olan kadınlara alışkınsın. Oyle değil."

Bu konuda haklıydı. Kadınlar genellikle beni severdi ve çok uğraşmama gerek yoktu. Param olması yardımcı oluyordu ama külüstür bir kamyonet süren fakir bir çocukken bile kadınlarla başım hiç belaya girmemişti.

Bu yüzden mi beni bu kadar rahatsız ediyordu? Dışarı vurmayı sevmiyor muydum?

Ama Oliver bu akşam yemeği partisi konusunda haklıydı. Sophie'yi de getirmem gerekiyordu. Yatırımcılarımın yine tereddüt etmemesi için evli kalıyorduk. Eğer karımı getirmezsem, nedenini merak edeceklerdi. Şimdilik bu sorulardan kaçınmak en iyisiydi.

"Onu aramamı ister misin?" Oliver sordu. "Bana kızgın değil."

Bu cazip bir çözümdü. Oliver muhtemelen onu tatlı dille ikna edebilirdi. Benim için sorunu hallet.

Ama bu şekilde oynamak istemedim. Onunla konuşmak bana kalmıştı. "Hayır. O benim karım. Onu arayacağım."

Kıkırdadı. "Ona böyle seslenmeyi seviyorsun. Sevmiyormuş gibi davranma."

Kayıtsızca homurdandım. "Defol git buradan. Beni tekrar vurursa seyirci istemiyorum."

"Yeterince makul." Çay fincanını bırakıp gitti, böylece ben de aramayı yapabildim. Ofis numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım.

"Bay Calloway'in ofisi. Bu Sophie."

O tatlı, neşeli ses, sıcak bir günde içilen serin bir içecek gibi ferahlatıcı bir şekilde içime doldu. "Selam şekerim."

"Merhaba, Cox."

"Dinle, dünkü kaza için özür dilerim. Haddimi aştım."

Bir an durakladı ve sanki özrüm onu şaşırtmış gibi nefes aldığını duydum.

Bu beni şaşırttı. Ne söyleyeceğimi düşünmemiştim. Bir anda ağzımdan çıkıverdi.

"Teşekkürler. Sorun değil."

"Pekâlâ. Güzel." İçime şaşırtıcı bir rahatlama dalgası yayıldı. "Cuma akşamı benimle bir akşam yemeğine gelir misin diye merak ediyordum."

"Bu Cuma mı?"

"Evet. Yatırımcılarımdan biri ev sahipliği yapıyor. Yatırımcılarımdan biri ev sahipliği yapıyor ve açık konuşacağım, tek başıma gelirse biraz tuhaf görünürüm."

"Oh, anlıyorum. Yani rol yapmamı istiyorsun... Doğru, bu mantıklı." Tekrar durakladı ve hayır demek için bir bahane bulmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. "Tabii, seninle gelebilirim."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bu harika, şekerim. Teşekkür ederim." "Ne giymeliyim?"

"Sanırım şık olacak ama resmi değil. Eğer yardımı olacaksa kravat takacağım."

Bekle, ben kimdim? Külotu hakkında arsızca bir yorum yok mu?

"Tamam, mükemmel. Saat kaçta?" "Seni yedide alırım."

"Takvimimde var. Görüşürüz o zaman."

"Tekrar teşekkürler, şekerim. Cuma günü görüşürüz."

Kendimi çok daha iyi hissederek görüşmeyi sonlandırdım. Aramız iyiydi. Ve onu cuma günü görecektim.

Yine de onu daha erken görmek isterdim.

Irene'in akşam yemeği partisinden bir saat sonra, benim sevimli küçük şeker böceğim herkesi büyüdü altına almıştı.

Onu saat tam yedide almıştım ve onu görmek çok güzeldi. Sarı bukleleri omuzlarına dökülmüştü ve lacivert elbisesinin eteği biraz sallanıyordu. Bana balkondan indiğinde giydiği elbiseyi hatırlattı.

Her şeyi görmüştüm.

Cennetin küçük bir anıydı. Ama bu gece bununla ilgili değildi.

Dostça gülümsemesi Irene ve kocası Gary'yi anında büyüledi. Kapıdan ilk girdiğimizde neredeyse ayağının takılması onu daha da sevimli hale getirmişti. Belki de telaşlanmış ya da utanmış gibi davranmak yerine doğrulması ve hafif bir şaka yapmasıydı. Cesaretliydi Sophie'm. Bu hoşuma gitmişti.

Şimdi yemek masasında oturmuş sohbet ediyor ve hikâyeler anlatıyorduk. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Ve bunun nedeni gözümün ödülde olması değildi - ödül daha sonra onu elde etmektir. Sadece görünüşü hoşuma gidiyordu. Sesi hoşuma gidiyordu. Kokusunu. Gülümsemesi.

"İtiraf etmeliyim ki Cox, evlendiğini duyduğumda çok şaşırdım," dedi Gary. "Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Kolumu Sophie'nin sandalyesinin arkasına attım. "Evet, ama beni suçlayabilir misin?"

Sophie usulca güldü.

"Bence doğru olanı yapmışsın," dedi Irene. "Vegas'ta bir düğün muhteşem olurdu."

Gary karısına döndü. "Büyük bir düğün istediğini sanıyordum?"

"Gittim ve beni yanlış anlamayın: Çok güzeldi. Ama tüm bu aile dramını atlamak güzel olmaz mıydı?"

"Bu iyi olurdu," dedi.

"Küçük bir düğün çok saf görünüyor," dedi. "Bir sadeliği var. Önemli olan şeylere odaklanabilirsiniz."

"Dürüst olmak gerekirse, düğünüm için hayal ettiğim şey bu değildi," dedi Sophie. "Ama sanırım elbise provaları ya da masa atamaları ya da damadın tarafında gelininkinden daha fazla insanın oturup oturmayacağı ve her şeyin korkunç bir şekilde orantısız görünüp görünmeyeceği konusunda endişelenmek zorunda olmamak güzeldi."

Buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürdüm. Kendime engel olamadım. "Benim de büyük bir ailem yok, o yüzden eminim taraflarımız aşağı yukarı eşit olurdu."

"Yine de. Vegas'ta evlenmek eğlenceliydi." "İşte bu bir gerçek," dedim. "Harika vakit geçirdik."

Yemek devam etti, ardından tatlı geldi. Sohbetler azaldı ve sonunda gitme vakti geldi. Sophie kapıda hem Irene'e hem de Gary'ye sarıldı ve telefonunu iki kez düşürmesine ve çantasının askısına dolanmasına rağmen tek parça halinde arabama ulaştık.

Binasına dönerken çok sessizdi. Caddenin karşısında bir park yeri buldum ama arabadan inmeden önce tereddüt ettim.

"Bu gece geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "Bir şey değil."

Sesinde bir şey vardı, bir parça hüznün. "Bir sorun mu var?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece ne söylediğimi düşünüyordum. Biraz önce yalan söyledim."

"Ne hakkında?"

"Vegas'taki düğünümüzden bahsederken, bundan mutluymuşum gibi konuştum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Sadece sohbet ettiğinizi biliyorum. Gerçekmiş gibi konuşuyordun."

"Evet. Ama bunu söylemek yanlış geldi. Demek istediğim, bunun basitliği bir umut ışığı olabilirdi. Düğünler çok zahmetlidir. Ama gerçek düğünüm için bunu istemezdim. Babam orada değildi, arkadaşlarım da. Konuşurken, elbise provaları ve masa atamalarıyla uğraşacağımı ve özel günümde yanımin neredeyse boş olacağı gerçeğini düşünüp durdum."

Ona baktım, ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Sesinde onu kollarımın arasına alıp her şeyi unutturmak istememe neden olan bir parça acı vardı. Bana karşı rahatlayana kadar ona sarılmak. Başının tepesini öpmek ve kulağına ona istediği düğünü yapacağımı fısıldamak. Onu mutlu etmek için her şeyi yapardım.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı başka yöne çevirdim, az önce aklımdan geçen düşüncelerin etkisindeydim.

Ona istediği düğünü yapmak mı?

Onu mutlu etmek için her şeyi yapmak?

Ben de kimdim?

O zaman Vegas'taki düğünümüzün gerçek olmaması iyi olmuş diyecektim. Ama durdum. Nedeninden emin olmasam da tam olarak söyleyemedim.

"Her neyse, sanırım o kadar da büyük bir mesele değil," dedi.

Elimi uzattım ve buklelerinden birini parmağıma doladım. Bıraktığımda zıpladı. "Şekerim, eminim ki özel günün geldiğinde sevdiğin herkes seninle birlikte kutlama yapmak için orada olacak."

Gülümsedi. Ruhumun soğuk yerlerini ısıtan büyük, parlak, içten bir gülümseme.

İyi iş, Cox. Söylenecek en doğru şey buydu.

Dışarı çıktım ve kapısını açtım, sonra onu binanın ön kapısına kadar geçirdim.

Durakladı, dudaklarını birbirine bastırdı ve iyi geceler öpücüğü için bir şansım daha olup olmadığını merak ettim.

"Cox, sana bir şey sormam gerek."

Evet, yukarı geleceğim ve seni anlamsızca *becereceğim.* "Vur." "Gelip babamla tanışacak mısınız?"

Babasıyla tanışmak mı? Vay anasını.

Son zamanlarda beni allak bullak eden şeyler listesine bunu da eklemeye fırsat bulamadan, "Onur duyuyum" diye cevap verdim.

Başını salladı, çenesini kararlı bir şekilde aşağı yukarı indirdi. "Güzel. Yarın nasıl?"

"Yarın benim için uygun. Seni alayım mı?" "Evet, bu iyi olur. Öğlen civarı?"

"Bunu yapabilirim."

"Tamam." Tekrar gülümsedi. "Teşekkürler. Yarın görüşürüz." "İyi geceler, şekerim."

İçeri girdi ve kapı arkasından kapandı, beni bir kez daha binanın kapısında dikilmiş, az önce ne olduğunu merak eder halde bıraktı.

COX

W

Öğlen Sophie'yi aldığımda üzerinde bir tişört ve kot pantolonla çıkageldi. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve ben de saçlarını elime dolayarak kısa bir fantezi kurdum.

Ben onu dizlerinin üzerine çöktürürken. Çıplaktı tabii ki.

"Merhaba," dedi bana neşeli bir gülümsemeyle. "Babamla tanışmaya hazır mısın?" Gözlerimi kırıştırdım. "Olabileceğim kadar hazırım."

Arabama bindik ve bana adresi verdi. Babası, bakımlı evleri ve düzgünce kesilmiş bahçeleri olan sakin bir sokakta yaşıyordu. Ön tarafa park ettim ve Sophie'ye kapıyı açmak için etrafından dolaşım.

"Teşekkür ederim," dedi inerken. "Bu arada, gerçekten evliymişiz gibi davranmak zorunda değiliz. Ona tüm hikayeyi anlatacağım. *Ona bir ev alacağın* kısmı hariç. Ondan henüz bahsetme. Bunun üzerinde çalışmam lazım."

"Bekle, evlendiğimizi biliyor, değil mi?" Gözlerini kaçırdı. "Hayır. Henüz ona söylemedim."

"Babanla ilk kez tanışmak için içeri girmek üzereyim ve bu arada komik bir hikaye, Vegas'ta yanlışlıkla kızınla evlendim. Ama merak etme, evlendiğimizde yüzümüz bok gibiydi."

"Bu *senin* hatan değil. İkimiz de oradaydık."

"Evet, eminim baban da böyle düşünecektir." "Bunu ona açıklayacağım. Anlayacaktır."

Kaşlarını kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun? *Zımpara kağıdı gibi bir* kişiliğe sahip olduğunu söylediğin adam anlayacak mı?"

"Babam yıllardır beni evlendirmeye çalışıyor. Eminim çok heyecanlanacaktır."

"Baban silah sahibi mi Sophie?"

Sadece güldü ve ön kapıya doğru yürüdü.

Yetişmek için birkaç adım koştum. "Şekerim, soruma cevap vermedin."

"Hayır," dedi omzunun üzerinden, eli kapıyı çalmak için havadaydı bile.

"Ve endişelenme. Çok hızlı değil. Ondan kolayca kaçabilirsin."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun."

Kapıyı çaldı ama cevap beklemedi. Kapının kilidini açtı ve kafasını içeri soktu. "Baba? Benim. İyi misin?" Tekrar bana baktı. "Bir keresinde arkadaşlarımla geldiğimizde üzerinde boxer'dan başka bir şey yoktu. O yüzden artık emin olmak istiyorum."

Cevap veren ses derin ve çakıl kadar sertti. "Evet. Gel bakalım. içeri."

Sophie bana cesaret verici bir baş hareketiyle yol gösterdi. İstifa etmiş bir halde

Nefes nefese, onu içeri kadar takip ettim.

Babası yıpranmış bir koltuğa oturmuştu. Başını gazetesinden kaldırmış, burnuna bir okuma gözlüğü takmıştı. Derin çizgilerle kaplı yüzü, hayatının çoğunu dışarıda çalışarak geçirmiş gibi yıpranmış bir görünüm veriyordu. Gri kirli sakalları cildini pürüzlendiriyordu ve üzerinde ekose bir fanila ve kot pantolon vardı.

Şaşırtıcı bir şekilde bana ters ters bakmadı. Hatta kaşları kalktı ve ağzının kenarları sanki gülümseyecekmiş gibi seğirdi.

İlginç.

"Merhaba prenses." Gözleri ikimizin arasında gezindi. "Bu iyi görünüyor. Nereden buldun onu?"

Güldü. "Baba, bu Camden Cox. Babam, Melvin Abbott." "Bay Abbott." Uzandım ve elini sıktım.

"Cox, ha?" Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir geliştiriciyim. Çoğunlukla ticari gayrimenkul, ancak birkaç başka girişimde de elim var."

"Takım elbise," dedi, çenesi kelimeyi çiğneyip tükürmeye hazırlanıyormuş gibi çalışıyordu. "Bozuk bir tuvaletin nasıl tamir edileceğini biliyor musun?"

Muhtemelen bana sorabileceği en beklenmedik soru buydu, ama sorunsuzca cevapladım. "Uzun zaman oldu ama bir yolunu bulabilirim."

"Baba, tuvaletin mi bozuldu?" Sophie sordu.

"Hayır."

"O zaman neden-"

"Peki ya alçıpan? Duvardaki bir deliği yamalayabilir misin?" "Tabii ki."

Sophie etrafına bakındı. "Duvarlarınızda hiç delik olduğunu sanmıyorum."

"Lastik değiştirebilir misin?" Melvin sordu. "Yoksa servis çağırıp yol kenarında çaresizce bekleyen bebek adamlardan mısınız?"

Gülümsedim. Bu adam harikaydı. "Lastik değiştirebilirim. On yaşındayken öğrendim."

"Düz vites kullanabilir misin?" Sanki zayıf noktayı bulmaya çalışıyormuş gibi bu soruyu bana yöneltti.

"Efendim, çocukluğumun büyük bir kısmı Teksas'ın kırsal kesimlerinde geçti. On dört yaşına geldiğimde bir pikap, bir traktör, annemin Nova'sı ve komşum Bay Hinkley'in 72 model Ford kamyonetini kullanabiliyordum. Düz vites kullanabilirim."

Yavaşça başını salladı, sonra okuma gözlüklerini çıkarıp yanındaki sehpa koydu. "Tamam o zaman."

"Baba, ne yapıyorsun?"

"Sadece emin oluyorum."

"Neyden emin oluyorsun?"

"Seninle ilgilenebileceğini. Bu lanet takım elbiselerle asla bilemezsin."

Sophie iç çekti.

"Prenses, şuradaki not defterini bana uzatabilir misiniz?" diye sordu.

"Bu mu?" Sarı bir kâğıt aldı ve ona uzattı.

Yan masasındaki birkaç kalemden birini aldı ve kararlı bir şekilde bir şeylerin üzerini çizdikten sonra yere bıraktı. "Sanırım buna ihtiyacım olmayacak."

"Oh, baba. Lütfen bana bunun bir telefon numarası olduğunu söyleme."

"Elektrik şirketi için çalışıyor. Şu direklere tırmanıp bir şeyleri tamir ediyor. Birkaç gün önce buradaydı ve bir süreliğine elektriği kesmesi gerektiğini söylemek için kapımı çaldı."

"Sen yapmadın," dedi.

"İyi bir genç adam. Dişleri düzgün. Ama eğer sende bu varsa-" Bana doğru işaret etti.

"Sana söyledim, artık yok," dedi, sesini neredeyse bir fısıltıya indirerek.

"Biliyorsun, bana çoktan biriyle birlikte olduğunu söyleyebilirdin.

Ara verme saçmalığı yerine. Neden endişelendin ki? O iyi."

Sophie'nin avuç içi alına çarptı, ama ben öylece durdum, artan bir eğlenceyle izledim.

"Şimdi, eğer bir çit direğini düzgün bir şekilde batırabiliyorsa, onunla hemen evlenebilirsin."

"Biz çoktan evlendik," diye ağzından kaçırdı, hızlı hızlı konuşuyordu. "Vegas'tayken. Ama düşündüğün gibi değil. Birbirimizi çok az tanıyorduk ve ikimiz de çok sarhoştuk ve bunu yapmak istememiştik. Ve tabii ki evli kalamayız, ama evliliğimizi de feshedemeyiz çünkü bu o kadar kolay değil, ki sen öyle sanıyorsun, çünkü hadi ama, Vegas'ta pek çok insan sarhoşken evleniyor olmalı. Kendini böyle bir karmaşanın içine sokan tek kişi ben olamam. Ama hayır, boşanma davası açmak zorundayız, ancak Cox'un kötü halkla ilişkilerle uğraşmaması için biraz bekleyeceğiz."

Aniden durdu ve derin bir nefes aldı.

Melvin birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Sen neden bahsediyorsun Soph?"

Ona biraz yardım edebileceğimi düşündüm. "Las Vegas'ta evlendik. Evlendirme dairesindeki memuru o sırada ikimizin de akli dengesinin yerinde olduğuna ikna etmek şaşırtıcı derecede kolay oldu."

Sophie bana baktı ama gözleri odaklanmamıştı. "Bu doğru. Şampanya içtiğimizi söylemiştin ama ona viskiden bahsettiğini sanmıyorum."

"Hayır, yaptığımı sanmıyorum."

Onun yorumuyla ilgili bir şey benim hatıralarımı canlandırdı. El ele koridorda koşarken, tezgâhtara birkaç dakika daha açık kalması için bağırırken. Tam zamanında yetişmek. Yorgun tezgahtarın gülümsemesini sağlamak. Sophie koluma asılmıştı. Muhtemelen bana vurulmuş gibi görünüyordu ama onu ayakta tutan tek şey bendim.

"Kızıma ne yaptın?" Melvin sordu, yüzündeki tüm samimiyet ifadesi kaybolmuştu.

"Hayır, o bana hiçbir şey *yapmadı*. Çok fazla içtik ve sonunda evlendik. Çünkü, bilirsin, Vegas. Ama ona kızmaya gerek yok. Birlikte yattığımızı bile sanmıyorum, dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. Ama yatmış olsak bile sorun değil, hamile kalmadığımı biliyorum çünkü bu sabah regl olmaya başladım, tam zamanında."

Boğazım spazm geçirdi. Öksürerek yan tarafa döndüm. Az önce ağzından çok fazla bilgi kaçırmıştı, özellikle de babasının önünde.

Bekle. Birlikte yatıp yatmadığımızı bilmiyor muydu? O da mı hatırlamıyordu?

Lanet olsun.

"Madem onunla yatmak bile istemiyordun, neden kızım ile evlendin?"

Melvin sordu.

"Baba!"

Neredeyse tekrar öksürecektim ama boğazımın kapanmasını engellemeyi başardım. Buna ne demem gerekiyordu ki? *Aslında efendim, kızınızı yüzlerce farklı şekilde sıklamayı çok isterdim ama şu ana kadar beni reddetti.*

Hayır.

"Evlenmemiz büyük ölçüde viski sayesinde oldu," dedim. "Ama her şeyin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Ve bu durumdan yara almadan kurtulması için elimden geleni yapacağım."

"Sorumluluğu üstlenmek zorunda değilsin," dedi.

"Hayır, sorun değil. Ben alıyorum."

İçini çekti. "Hayır, bilmiyorsun. Sanırım bu ilk benim fikrimdi." Dönüp ona baktım. "Bu da ne şimdi?"

"Evlenmemizi önerenin ben olduğuma eminim. Drake ve Marika'nın düğünlerinden hemen sonraydı. Hey, evlenmeliyiz ve ben senin karın olacağım gibi bir şey söylediğime dair belirsiz bir anım var."

Şimdi o söyleyince hatırladım. Ama daha acil sorunlarım vardı. Babasının beni öldürdükten sonra cesedimi ne yapacağını düşünüyor gibi görünmesi gibi.

"Bakalım bu lanet şeyi doğru anlamış mıyım?" dedi Melvin. "İkiniz evlendiniz ama bu sadece büyük, sarhoş bir hata mıydı?"

Sophie dik durdu, ellerini kavuşturdu ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Evet." Yüzü bir gülümsemeye dönüştü ve bir kahkaha krizine girdi,

Omuzları titrerken kalçasını tokatlıyordu. "Lanet olsun, Soph. Neden şaşırdığımı bile bilmiyorum."

Güldü. "Biliyorum. Sadece ben, değil mi?"

Bunun hepimizin iyi olduğu anlamına geldiğini düşündüm ve ben de gülmeye başladım. Ta ki Melvin'in gözleri yüzüme dikilip gülümsemesi hızla kara bir bakışa dönüşene kadar. "Bunu düzeltsen iyi olur Cox."

"Evet efendim. Yapacağım."

"Elektrik şirketinden gelen adam mı?" Melvin not defterini eline alarak sordu. "Hâlâ hayır mı diyor? Sanırım onun-"

"Hâlâ hayır baba. Ama yine de teşekkürler."

Bana tekrar ters ters baktı. "Onu fazla tutmasan iyi edersin. Kızımın kendisi için doğru olan erkeği bulma şansı olsun istiyorum."

Bunda çenemi zorlayan bir şey vardı. Onun için doğru kişi değil miydim? Neden böyle şeyler düşünüyordum ki? Tabii ki onun için doğru kişi değildim.

Evlenecek bir tip değildim.

"Anlaşıldı," dedim başımı sallayarak.

Başını sallayarak uzun bir iç geçirdi. "Seninle ne yapacağım ben prenses?"

"İyi olacağım, baba."

"Evet. Her zaman öylesin, Tanrı seni korusun."

Sophie önce babasına, sonra bana gülümsedi. Lanet olsun, çok sevimliydi.

Onu tanıdıkça, ondan daha çok hoşlandım. Babasından da hoşlanmıştım. Ona bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitti ve ben de emlakçıma mesaj atmak için telefonumu çıkardım. Bay Melvin Abbott için doğru evi bulduğumuzdan emin olmak istiyordum. O bunu hak ediyordu.

SOPHIE

CÖküz arabayı sakın bir sokaktaki şirin, küçük, çiftlik tarzı bir evin önüne çekti. Garaj yolunun sonunda bir *satılık* tabelası duruyordu. Bahçe düzenliydi ve boyası yeni görünüyordu. Sonuç olarak fena değildi. Görebilir miyim

Babam burada mı yaşıyor? Muhtemelen. Kesinlikle potansiyeli vardı.

"Merdiven yok," dedi Cox. "Güzel bir mahalle. Şimdiye kadar ikide iki yaptık." "Dışarıdan kesinlikle güzel görünüyor."

"Hadi gidip bir bakalım."

Boşanma davası açana kadar muhtemelen en az birkaç ay daha geçecek olmasına rağmen, Cox babam için bir ev aramaya şimdiden başlamamızı önermişti. Bana mantıklı gelmişti, bu yüzden Cumartesi öğleden sonrası için birkaç ev gösterimi ayarlamıştı.

Cox'un emlakçısı Cynthia Drummond önümüze park etmişti.

Dışarı çıktı ve biz de onu ön kapıya kadar takip ettik.

Cynthia kapının kilidini açıp bizi içeri götürürken, "Sadece iki yatak odalı ama banyosu çok geniş," dedi. "Merdiven yok tabii ki. Çitle çevrili bir arka bahçesi var, içi ve dışı yeni boyanmış. Genel olarak oldukça büyüleyici."

Yavaş adımlarla ön odaya girdim, evin görüntüsü kadar hissiyatını da inceledim. Dışarıda güzel bir gün vardı ama burası loş görünüyordu. Yine de bir şans vermek istedim.

Cynthia küçük evin içinde dolaşmamız için bizi yalnız bıraktı. Cox ve ben yatak odalarına ve banyoya göz attık. Mutfak küçüktü, hatta sıkışık ama kahvaltılık köşesi güzeldi.

"Sen ne düşünüyorsun?" Cox sordu.

Tereddüt ettim, etrafıma bakındım. Burada iyi bir izlenim edinmemiştim. Aşırı seçici görünmek istemiyordum ama babamın sevmeyeceği bir yere gitmesini de istemiyordum.

"Banyo güzel. Yatak odaları da yeterince büyük." "Ama?"

"Ama demedim."

"Söyleyebilirim. Bir ama var."

"Fazla doğal ışık yok. Mutfak da çok küçük." Bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Daha iyisini yapabiliriz."

"Başınızı ağrıtmak istemem ama-"

"Başka bir şey söyleme şekerim. Doğru yeri bulana kadar aramaya devam edeceğiz."

Cynthia, bir sonrakine geçelim."

Gülümsedi. "Elbette."

Bir sonraki evin araba yolu yoktu ve her iki yöndeki iki blok boyunca sokaktaki tüm park yerleri doluydu. Cox daha içeri bile girmeden, onu ziyarete geldiğimde park edebileceğim makul bir yer olması gerektiğini söyleyerek evi reddetti. Her ne kadar *babamın gelecekteki evinin* sağlam titreşimlerini alamasam da, üç numaralı ev bir yarışmacıydı. Yine de güzeldi.

Cynthia'nın listesindeki dördüncü ve son evin önüne geldik. Dışarıdan büyüleyici görünüyordu. Beyaz süslemeli ten rengindeydi ve idare edilebilir küçük bir bahçesi, ayrıca iki arabanın rahatlıkla sığabileceği bir araba yolu vardı.

İçerisi güzeldi; üç yatak odası, bir buçuk banyo ve küçük bir ev için geniş bir mutfak vardı. Bol ışık alıyordu. Sonuç olarak, kötü bir seçim değil.

Cox kaşlarını bana doğru

kaldırdı. "Hoşuma gitti."

"Ama seviyor musun?"

Ellerimi kalçalarıma koyarak tekrar etrafıma bakındım. "Sevip sevmediğimi bilmiyorum ama kesinlikle potansiyeli var."

Cynthia izin isteyip bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktı. Evin içinde tekrar dolaşmaya karar verdim. Babamın burada yaşadığını hayal edip edemeyeceğimi görmek için.

İkinci katını kullanamadığını düşünürsek, şu anda sahip olduğundan daha fazla alan vardı. Ve benim dairemden çok daha büyüktü.

Bir eve girip onu satın alabileceğinizi bilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Kendin için bile değil.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor?" Cox sordu. "Hiçbir şey.

Tuhaflaştırmak istemiyorum."

"Şimdi gerçekten bilmem gerekiyor," dedi sırtarak.

"Birine bir ev alabilmeniz ve bunun büyük bir olaymış gibi görünmemesi bana şaşırtıcı geliyor. Bay Calloway için yeterince uzun süre çalıştım, zengin birinin yanında olmaya alışkın olmalıydım. Ama hala çok yabancı geliyor."

Ellerini ceplerine soktu ve odanın içine doğru birkaç adım daha attı. "Bazen bana da hâlâ yabancı geliyor."

"Gerçekten mi?"

"Ben parayla büyümedim. Hayatımın büyük bölümünde fakirliğin en alt sınırında, yoksulluktan biraz uzak bir yerdeydik."

"Sanırım aileniz para içinde yüzüyor olsaydı o zamanlar Ashford Caddesi'nde yaşıyor olmazdınız."

"Hayır, gerçekten. Ve orası yaşadığımız en güzel yerlerden biriydi."

Ona baktım. Ashford Caddesi pek hoş bir yer değildi. Küçük, yorgun evler, sarkık verandalar ve bahçelerdeki yabancı otlar. Çocukluğumun en kötü dönemlerinden biriydi. Babamın bir süre işsiz kaldığı ve işlerin zorlaştığı bir dönemdi. Beni bunun en kötü yanlarından korumuş, geçim sıkıntısının ne kadar zor olduğunu asla belli etmemişti. Ama burası insanların başarılı oldukları zamanlarda yaşadıkları bir mahalle değildi.

"O zamandan beri çok yol kat ettin."

"Evet, öyle. On sekiz yaşıma bastığım gün anneme, ona bakabilmek için kendime bir şeyler yapacağıma dair söz verdim. Ve ben de tam olarak bunu yaptım."

Annesinden bahsederken sesinde bir şeyler vardı. Gerçek bir duygunun, bir şefkatin ipucu. Kabadayılığın ardındaki adama bir göz atmak gibiydi.

"Yani her şey süslü arabalar sürmekle ilgili değil miydi?" Alay ettim. Sırıttı. "Hayır, süslü arabalar sadece bir bonus."

"Bu ev kesinlikle iyi bir seçenek. Bir sonraki adımımız ne olacak?"

"Aramaya devam edelim ama bunu aklımızda tutalım derim."

"Kulağa hoş geliyor."

Dışarı çıktık ve Cynthia kapıyı kilitledi. Cox onunla birkaç dakika konuştu, sonra veda edip gitti.

Cox'un arabasına doğru ilerlemeye başladım ama ayak parmağım bir şeye takıldı - ya da belki de hiçbir şeye takılmadı - ve öne doğru savruldu. Yüzüstü düşmemek için Cox'un koluna tutundum, tam o beni sabitlemek için uzanırken. Bu da kolunun düşündüğüm yerde olmadığı anlamına geliyordu.

Iskaladım, sonra aşağı inerken aşırı düzelttim ve elimin tersiyle yüzüne vurdum. Önce dizlerim, sonra da sol dirseğim yere çarparak betonu sıyırdı.

En son çenem vuruldu. Sıyrık.

Normalde düştüğümde, çevredekilere iyi olduğuma dair güvence verir ve hemen ayağa fırlardım. Bu sefer, yüzüstü kaldırımda kaldım ve batan her yerimden irkildim.

Bir nefes daha alamadan Cox yanıma çömeldi. "Şekerim, iyi misin?"

"Evet," dedim ama bunu gerçekten kastetmemiştim. Dirseğim acıyordu ve çenemi çizdiğimi hissediyordum, bu da belli olacaktı. "Yaralı değilim."

"Cehennem gibi değilsin." Nazikçe kalkmama yardım etti, sonra elimi tuttu ve beni arabasına götürdü. "Bir bakayım."

Yolcu kapısını açtı ve ben de kendimi koltuğa bıraktım, yüzüm hâlâ ona dönüktü. Göz hizasına gelecek şekilde tekrar eğildi ve saçlarımı geriye doğru tarayarak kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Sana vurdum mu?" diye sordum.

"Beni aşağı inerken yakaladın ama iyiyim." Çeneme dokundu ve yüzümü eğdi. "Oh, tatlım."

"Kanıyor mu?"

"Burada değil." Sağ kolumu kontrol etti, sorun yoktu, sonra sol kolumu. "Bu dirsek biraz sıyrılmış ama kanaman yok. Başka neren ağrıyor?"

Bacaklarıma baktım. Kot pantolonumda daha önce olmayan bir yırtık vardı. "Sanırım dizlerimi biraz sıyırdım."

Yırtık kumaşın altına dikkatle baktı. "Ben de burada hiç kan görmüyorum."

Kendime rağmen, gözlerimin kenarında birkaç damla yaş birikti ve yanaklarımdan aşağı akmak için serbest kaldı. Kendimi çok aptal hissediyordum. Kim otuzlu yaşlarına geldiğinde hâlâ dirseklerini, dizlerini ve çenesini sıyıırırdı ki? Babam bana hep sakarlığımın geçeceğini söylerdi ama ben hiç geçmemişti.

Cox başparmağıyla gözyaşlarını sildi. Yüz ifadesi sempatikti ama acıımıyordu. Neredeyse şefkatliydi. Kolumu tuttu ve dirseğimi öpmek için eğildi, sıyrığın hemen üstünden. "Daha iyi misin?"

Başımı salladım. Bunu yaptığında çok sevimli oluyordu.

Tekrar öptü ve dudaklarının tenimdeki hissi acıyı bastırdı. Kolumu çevirip yumuşak bir öpücük kondururken gözleri benimkilerle buluştu.

Dirseğimin iç tarafına. Sonra bileğimin iç kısmına bir tane daha.

Parmaklarımı onun saçlarında gezdirmek için duyduğum ani dürtü parmaklarımın seğirmesine neden oldu.

Daha yakına eğildi ve çeneme tekrar dokundu. Nefesim boğazımda düğümlendi. O kadar yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. Koku, kollarının beni sardığı, yüzümün boynuna gömüldüğü bir anıyı tetikledi. Vegas'tan bir şey mi? Muhtemelen, ama zaman olarak yerleştiremiyordum. Somut bir anıdan çok bir his gibiydi.

Onun kollarında olma hissi.

Dudakları çeneme, kendimi yaraladığım yerin biraz soluna dokundu. Sonra yüzümü eğdi ve beni diğer tarafımdan tekrar öptü. Nazikçe, çok nazikçe. Sadece dudaklarının tenime yumuşak bir fırçası.

"Daha iyi misin?" diye tekrar sordu, sesi sakın, gözleri benimkilerdeydi. "Evet, teşekkürler. Ben iyiyim.

Çoğunlukla gururum yüzünden."

Ağzının bir köşesi sırtarak kalktı ve çenemi kavradı. Dudakları benimkilere sert ama oldukça iffetli bir öpücükle dokundu. Sanki bana hızlıca bir öpücük kondurmayı planlıyormuş gibiydi.

Ama oraya vardığında geri çekilmedi. Ağzı yumuşadı ve başını eğdi. Derin nefes alışını hissettim, sanki ciğerlerini benimle dolduruyormuş gibiydi ve parmakları nazikçe saçlarımın arasında gezindi.

Kapattığımı hatırlamasam da gözlerim kapalıydı ve sırtımdaki ve omuzlarımdaki gerginlik eriyip gitmişti. Sıyrıklarımın acısı unutulmuştu, tek hissedebildiğim Cox'un dudaklarıydı. Ağzı hareket ediyor, okşuyordu. Dilinin yavaş hareketleri. Eli kalçamda duruyordu, kavrayışı sıkılaşıyordu.

Dudaklarımı ayırdım ve dili dudaklarıma değdi. Karıncalanmalar omurgamdan aşağıya doğru ilerledi ve içim sıvıya dönüştü. Bu işte tehlikeli derecede iyiydi. Öpücüğü daha da derinleştirip dilini ağzımın içine soktuğunda bacaklarımın arasında bir sıcaklık oluştu.

Bu daha iyi öpüşmek değildi. Bu sadece öpüşmektir. Derin, tutkulu bir öpüşme.

Ve tanrım, iyi hissettirdi.

Yavaşça ayrıldık ve gözlerim irkilerek açıldı. Sersemlemiştim, hatta başım dönüyordu. İyi ki ayakta değildim çünkü muhtemelen yine yüzüstü düşecektim.

Cox dudaklarını yaladı ve bunu yapış şekliyle ilgili bir şey, sanki benim tadımın tadını çıkarıyormuş gibi, o ana kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

Tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamaktı. Cox'un öpücüğü beni aptallaştırmıştı.

Ağzının kenarı tekrar kalktı ve birkaç saniye boyunca bana baktı, belki de bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Onu okumak çok zor olduğu için emin olamadım.

"Kahretsin şekerim, keşke Vegas'ta olanları daha fazla hatırlayabilseydim. Çünkü sana söylüyorum, seni öptüğümü ve bunun özel bir şey olduğunu hissediyorum."

Dudaklarımı yalama sırası bendeydi. Hâlâ onunkini hissedebiliyordum - ağızlarımızın birbirine karıştığını. Vegas'tan kalan anılar bugünkü öpücüğüne karışmıştı ama haklı olduğunu biliyordum. Beni Vegas'ta da böyle öpmüştü ve bu çok özel bir şeydi.

Harika bir şey.

"Bence yaptın. Ve öyleydi."

"O zaman bunu tekrar yapabildiğim için mutluyum.

Bu sefer ayıkken." Gülümsemekten kendimi alamadım. "Ben de öyle."

Buklelerimden birini parmakladı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Çenem ne kadar kötü görünüyor?"

Cevap vermesine bile gerek yoktu. Yüzüstü düştüğümü saklamaya çalıştığı hafif irkilmesinden anlayabiliyordum. Gerçekten. "Çok kötü değil."

Koltuğumda döndüm ve aynadan kontrol etmek için siperliği indirdim. Evet, çenemin tam ucunda belirgin kırmızı bir sıyrık vardı. Oyun parkında üç yaşındaki bir çocukta görebileceğiniz türden bir şey. İnledim.

"Biliyor musunuz? Bir fikrim var." Kapımı kapattı, sonra sürücü tarafına geçip arabaya bindi.

"Senin fikrin ne?"

Telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı, sonra göz kırparak bana baktı. "Göreceksin."

Görecek misin? Cox'un ne sakladığından emin değildim, ama acıyan çeneme rağmen bunu öğreneceğim için heyecanlıydım.

SOPHIE

C Ox mesajlaşmayı bitirip telefonunu bıraktıktan sonra arabayı çalıştırdı ve caddeye çıktı. "Oliver'a biraz zaman kazandırmak için manzaralı yoldan gideceğiz."

"Ne için zaman?"

Cevap vermedi. Sadece bana sırıttı.

"Bekle, bugün cumartesi. Zavallı Oliver'ı hafta sonu mu çalıştırıyorsun?" "Ona *çok* iyi bakıyorum. O aldırmaz."

Bu Cox'la ilgili bir tema gibi görünüyordu. Annesine bakabilmek için kendi başına bir şeyler yapmak istiyordu. Limuzin şoförü J.J. Cox'un çok iyi para verdiğini, bütün gece orada beklemeyi umursamadığını söylemişti. Görünüşe göre asistanına da cömertçe ödeme yapıyordu. Bu kesinlikle takdire şayan bir özellikti.

Dudağımın içini çiğneyerek göz ucuyla ona baktım. Çocukluk saç örgüsünü bir kenara bırakırsak, ondan hoşlanmaya başlamıştım. Gerçekten hoşlanmaya.

Ve bu beni endişelendiriyordu. Sonradan pişman olacağım bir şeyin içine çekilmek istemiyordum.

Gerçi belki de artık çok geçti.

Bir süre arabayla dolaştık ve sonunda şehir merkezinde Cox'un binasına vardık.

"Ofisine mi gidiyoruz?" diye sordum.

"Pek sayılmaz. Güven bana."

Garaja park etti ve asansörle onun katına çıktık. Oliver lobide kucağında büyük bir bohça ve iki büyük kahverengi ayakkabı ile bekliyordu.

ayaklarının dibindeki torbalar.

Cox asansörden inerken, "İyi adam," dedi. Onu takip ettim ve gülümsedim. "Merhaba Oliver."

"Seni gördüğüme sevindim, sevgilim." Cox'a bohçayı uzattı. "İhtiyacın olduğunu söylediğin her şeyi aldım. Kaplar en altta."

"Mükemmel."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Ben sordum.

Cox kahverengi çantalardan birini sapından tutup kaldırdı. "Neden diğerini almıyorsun?"

Oliver çantayı bana uzattı. Lezzetli bir şey kokuyordu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Oliver sordu.

"Hayır, sanırım hazırız," dedi Cox. "Çaycı kızla randevuna hazırlanman için seni yalnız bırakayım."

Oliver'in gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sen bir otuzbircisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ona hâlâ sormadın mı? Kaderinde senin karın olmak olduğunu sanıyordum."

"Kaderinde kimin karın olması var?" Ben sordum.

"Çay dükkanında çalışan bir kız, adını bilmiyorum ve Cox'un bu konuda çenesini kapatması gerekiyor."

Cox, "Kendine gelmeli ve ona çıkma teklif etmeli," dedi. "Ama ben ne bilirim ki; ben sadece evli bir adamım."

Güldüm.

Oliver ona ters ters baktı. "Ben artık gidiyorum." "Hoşça kal Oliver," dedim.

"Teşekkür ederim." "İyi akşamlar

Sophie."

Cox'u asansöre kadar takip ettim, Oliver'in çenemdeki sıyrıktan bahsetmediğine şükrediyordum. Birkaç kat daha çıkıp en tepeye ulaştık ve kapılar bir koridora açıldı. Nereye gidiyorduk?

"Merdivenler şurada." Başıyla sağ tarafı işaret etti. "Merdivenler mi?"

"Çatıya."

Aman Tanrım. Akşam yemeğini onun binasının çatısında yiyecektik, böylece bir restorana girip çenemden utanmak zorunda kalmayacaktım.

Oh adamım. Bu o kadar sevimliydi ki, içim yine eridi. Başım çok büyük beladaydı.

Çatıya çıkış olduğunu söyleyen bir dizi merdivenden çıktık, sonra kalın bir kapıdan geçtik ve sonunda akşam havasına çıktık.

Şehrin ışıkları her yönde parıldıyordu. Gökdelenler, sokak lambaları, inşaat vinçleri. Trafiğin uğultusu yukarıya doğru süzülüyor, soluk ve uzak geliyordu.

Cox, "Biraz daha zamanım olsaydı, buraya bir masa ve sandalyeler getirirdim," dedi. "Piknik yaparak idare etmek zorundayız."

"Piknik harika olur."

Çatının kendisi düzdü ve çevresinde güvenli hissettiren yarım bir duvar vardı. Havalandırma delikleri ve mekanik ekipmanlar etrafa dağılmıştı. Cox merdiven boşluğundan uzak olmayan açık bir alan seçti ve bohçasını yere koydu.

Büyük bir battaniye sermesine yardım ettim. Sonra akşam yemeği pikniğimizi hazırladık.

İkimizin yiyebileceğinden daha fazla yemek vardı ama Cox seveceğim bir şeyler olduğundan emin olmak istediğini, bu yüzden Oliver'a çeşitli siparişler verdirdiğini söyledi. Makarna ve limon tereyağlı ızgara karides. Fırında marinara ve mozzarellalı köfte. Kavrulmuş sebzeli tavuk. Ve patates ve kuşkonmazlı dana bonfile.

Oliver ayrıca tabaklar, mutfak eşyaları, peçeteler, sapsız şarap kadehleri ve iki şişe şarap (Pino noir ve bir chardonnay) hazırlamıştı.

Yemeğimizi alıp yerleştik. Ben karides seçtim, en sevdiklerimden biriydi. Cox biftek seçti.

"Yemeğiniz nasıl?" diye sordu.

"Bu inanılmaz. Bu gerçekten çok güzel. Teşekkür ederim."

"Sorun değil şekerim. Bu şekilde sadece yemeğinin tadını çıkarabilirsin ve kimsenin çeneni fark edip etmediği konusunda endişelenmezsin diye düşündüm. Bu arada o kadar da kötü görünmüyor. Zorlukla söyleyebilirim."

"Karanlık olduğu içindir." "Belki

de. Ama kısa sürede iyileşir."

Çeneme dokundum ama düşündüğüm sıyrık değildi. Cox'un dudakları tenimdeydi. Küçük bir kıpırtı beni ürpertti.

"Çok mu soğuk?" diye sordu, çoktan ceketini çıkarmıştı.

İyi olduğumu söylemeye başladım ama cevap vermemi beklemedi. Ceketini omuzlarıma doladı.

"İşte."

"Teşekkürler."

Gerçekten bu kadar tatlı olmayı bırakması gerekiyordu. Başım yeterince beladaydı zaten.

"Şekerim, sanırım bir şeyi açığa çıkarmamız gerekiyor."

Kaşlarım kalktı. "Tamam mı?"

"Açıkçası ikimiz de Vegas'ta olan her şeyi hatırlamıyoruz.

Ama özellikle üzerinde durduğum bir konu var. Biz..." "Evliliğimizi tamamlamak mı?"

Muhtemelen benim kelime seçimimden dolayı sırtıttı. "Sana karşı dürüst olmalıyım. Hatırlamıyor olmak beni öldürüyor."

Böylece ikimiz olduk. Belki biraz eski kafalıydım ama seks benim için bir anlam ifade ediyordu. Biriyle yatmış olabileceğim ve bu deneyimin bir anda yok olup gideceği fikri hoşuma gitmiyordu.

"Beni de rahatsız ediyordu. Ama otel odanızda olanların çoğunu hatırlamıyorum."

"Benim odam
değildi." "Bekle,
ne?"

"Şey, parasını ödediğim için öyleydi. Ama benim orijinal odam değildi. Four Seasons'da kalıyordum."

Ağzım açık kaldı. "Yani sen de yabancı bir otel odasında mı uyandın?"

"Eminim öyledir."

Güldüm. "Aman Tanrım. Orada kaldığınızı sanıyordum. İkimizin de zaten bir otel odası varken neden başka bir oda tutmaya karar verdik acaba?"

"Muhtemelen balayı süiti olmasıyla bir ilgisi vardır." "Öyle miydi?"

Başını salladı. "Beyaz balonları fark etmedin mi?"

"Hayır, sanırım striptiz direği dikkatimi çok dağıttı. Ve sütyenimi bulamadığım gerçeği."

"İkimizin de kafası biraz
karışmıştı." "Bu yetersiz bir
ifade."

"Sana söylemeliyim ki, geçen hafta sonu babana her şeyi ağzından kaçırman beni çok şaşırttı. Ve şeyle ilgili şey... dönem."

Şarabımdan bir yudum aldım. "Fark etmediysen söyleyeyim, babam çok açık sözlüdür. Kendisinin de dediği gibi, saçmalıklara hiç tahammülü yoktur. O yetiştirdi

Bu yüzden tüm kızsal şeylerle o ilgilenmek zorunda kaldı. Ve bunu utanmış gibi davranmadan yaptı."

"Bana çok pragmatik bir adam gibi geliyor."

"Evet, öyle. Her zaman her konuda çok açıktı. Ergenlik, seks, her konuda. Bana gözünü kırpmadan tampon alırdı ve her zaman yanında çikolata alırdı."

"Yürümekte zorlandığını söylemişsiniz. Ona ne oldu?"

"Çoğunlukla bir ömür boyu sıkı çalışma. Yapmaması gerekse bile bir işi yapmak için her şeyi göze alan bir tipti. Bu yüzden bazen sakatken çalışırdı ya da sakatlıktan sonra çok erken dönerdi. Sadece başımızın üstünde bir çatı ve masada yemek tutmaya çalışıyordu. Ama şimdi bunun bedelini ödüyor."

"Ailesine bakmak için bu şekilde fedakârlık yapan bir adama büyük saygı duyuyorum."

"Ben de."

"Eğlenmek için ne yapıyor?"

Sorusunu düşünerek karidesten bir ısırık daha aldım. "Şimdi mi? Sürekli bulmaca çözer. Ve spor izlemeyi çok sever. Ne olduğu önemli değil; rekabet varsa izler. Ama ben küçükken sanırım en sevdiği şey balık tutmaktı."

"Balıkçılık benim ilk tahminim olurdu. Balıkçıya benziyor."

"Çok sık gittiğini sanmıyorum. Çok fazla çalışırdı. Ama babam bir günlüğüne balığa çıkabilsin diye bazen bir komşuda kaldığımı hatırlıyorum."

Cox bunu anlamış gibi yavaşça başını salladı.

"Peki ya annen?" diye sordum. "O nasıl biri?"

"Bazı yönlerden biraz babana benziyor. Kolay bir hayatı yoktu. Oğluna bakmak için canını dişine takarak çalışmak zorundaydı."

"Ama şimdi onunla ilgileniyorsun?" "Elbette bakıyorum."

Gülümsedim. "Onun için bunu yapabilmen çok hoş. Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanır?"

"Golf oynuyor."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Eline geçen her fırsatta. Ona golf sahasında bir ev aldım, sanırsın masallardaki bir şato.

Heyecanlıydı. Artık her yere golf arabasıyla gidiyor. Hatta onu markete ve haftalık güzellik salonu gezisine bile götürüyor."

"Bu gerçekten çok tatlı."

Onunla tanışabilir miyim diye sormayı düşündüm. Ama... annesiyle tanışmayı beklemeli miydim? Onu babamla tanıştırmıştım ama bu farklıydı. Babam henüz bilmese de, Vegas'taki bu evlilik olayında onun da bir rolü vardı. Cox'un ona yeni bir ev alacağı haberini vermeden önce Cox'u biraz tanımasını istedim. Ama Cox'un annesiyle tanışmam için gerçek bir neden yoktu. Bu evlilik gerçek değildi. Birkaç ay içinde, çok fazla viski içtikten sonra yaptığı bir hata olacaktım.

Bu iç karartıcı bir düşünceydi.

"Yemeğinizi bitirdiyseniz, Oliver'a bize başka bir şey getirmesini söyledim."

İğrenç duyguyu bir kenara ittim. "Öyle mi?"

Son kutuyu açtı ve en sevdiğim tatlılardan birini ortaya çıkardı. Nefesim kesildi. "Creme brulée."

Gülümseyerek bana bir kaşık uzattı.

Çatıdaki pikniğimizi tatlıyla birlikte bitirdik, sonra her şeyi tekrar paketleyip ofisine geri getirdik. Yenmemiş yiyecekleri ziyan olmasın diye paylaştık ve battaniye ile tabakları orada bıraktık. Onlarla daha sonra ilgileneceğini söyledi. Elimde yemek artıklarıyla onu arabasına kadar takip ettim.

Daireme giderken kalbim küt küt atıyordu. Onunla çok güzel vakit geçirmiştım. Ve o öpücük. Ve çatıdaki piknik. Kendimi çok baygın hissediyordum, kalbimi koruma kararlılığım hızla parçalanıyordu.

Belki bunu riske atabilirim. Belki Cox ve ben... daha fazlası olabiliriz.

Tekrar evine gelmemi isterse ne yapardım? Evet der miydim?

Bir parçam bunu istedi. Hem de çok. Dudaklarının yumuşak baskısını hâlâ hissedebiliyordum. Dilinin benimkine karşı çökmekte olan süzülüşünü. Hiç böyle öpülmüş müydüm? Hatırladığım kadarıyla hayır.

Ama küçük bir ses bir aşağı bir yukarı zıplayarak dikkatimi çekmeye çalıştı.

Seni nasıl sevebilir ki Sophie? Sadece ortalığı karıştıracaksın.

Birkaç tur daha attıktan sonra evime doğru gittiğimizi anladım.

Ve bana evine gelmemi söylememişti.

Muhtemelen en iyisi de buydu. Çünkü gerçekten, Cox gibi bir adam benim gibi ateşli bir pisliği nasıl sevebilirdi ki? Ve eğer beni asla sevemezse, ama yine de beni isterse, bu tam da kaçınmaya çalıştığım şey olurdu. Kısa süreli bir dikkat dağıtıcı olurdum. Onun pürüzsüz, sofistike hayatında bir kırpıntı.

Bir oyuncak. Geçici.

Bu gece birinin olmak istemedim. Onun bile. Yarın birinin olmak istiyordum.

Binamın önünde durduğunda çok da hayal kırıklığına uğramadım. Utanç verici bir şekilde çenemi sıyırmış olsam da harika bir gün geçirmiştım. Ve Cox'un farklı bir yönünü görmüş gibi hissettim. Belki de kabadayılığın ardındaki gerçek adamı biraz daha görmüştüm.

Bu da onu daha çok sevmeme neden oldu.

"Bekle, seni yukarı çıkarayım," dedi.

Dışarı çıktı ve acaba içeri gelmesini istesem mi diye düşündüm, her ne kadar dairem küçük ve etkileyici olmasa da. Görmesini isteyip istemediğimden emin değildim.

Kapıyı açtı ve dışarı çıkmama yardım etti, sokağın aşağısına ve yukarısına dikkatli bakışlar fırlattı. Ön tarafa doğru yürürken kendimi sorguladım. Belki de onu yanlış anlıyordum. Belki de benimle sadece oynadığını söylediğinde şaka yaptığını kastetmişti. Gerçekten de terli kıyafetlerimi çıkarmak ya da o gün mesaj attığı şeylerden herhangi birini yapmak istemiyordu. Belki de onu tamamen yanlış anlıyordum.

Ama o öpücük.

Aniden telaşlandığımı hissederek anahtarlarımı ararken çantamı elimden kaçırdım. Cox neredeyse ellerimden ayrılmadan önce onu yakaladı.

"Anladın mı?"

"Evet. Aldım. Teşekkürler." Sonunda anahtarlarımı çıkardım. "Bugün güzel vakit geçirdim."

"Ben de öyle. Cynthia'ya kontrol etmemiz için birkaç ev daha bulmasını söyleyeceğim."

Doğru. Evler. İşimize dönelim. "Kulağa harika geliyor." "Pekala, şekerim. İyi geceler."

Gözlerim kısılmıştı. Kendimi yukarı bakmaya zorlayamadım. Göreceğim şeyden çok korkuyordum. Dostluk mu? Yoksa sıcaklık mı?

Peki ben hangisinin olmasını istiyordum?

Bilmiyordum. Ya da biliyordum ama itiraf edemeyecek kadar korkaktım. Ve Cox'un benim boktan daireme girme düşüncesi.

göl kenarındaki malikâne, aniden çok bunaltıcı bir düşünce oldu.

Ben de kapıyı açıp içeri girdim. Lanet olsun.

Koridordan aşağı indim ve üçüncü kata çıkan merdivenleri kafa karışıklığı içinde çıktım. Neden bu kadar üzgündüm? Cox'la bir şeyler olmasını istesem bile, bu gece tek şansım değildi. Babam için daha fazla ev aramak için bile olsa yine de görüşecektik.

Ama huzursuzdum. Belirsiz.

Ve dikkatim o kadar dağılmıştı ki, kapının kilitli olmadığını fark edene kadar dairemdeydim.

Uh-oh.

Kapıyı arkamdan kapatmadan olduğum yerde durdum, kalbim aniden çarpmaya başladı. Bütün gün kapıyı açık mı bırakmışım? Hayatta gaf yapmaya meyilli olsam da kapıları kilitleme konusunda *çok* dikkatliydim. Burası pek de iyi bir mahalle sayılmazdı.

Sonra yatak odasında bir şey duydum. Kısmen açık olan kapıdan bir gölge geçti.

Dairemde biri vardı.

COX

F

Kahretsin. Onu öpmeliydim.

Neden onu öpmedim? Öpebilirdim. Öpebileceğimi biliyordum. Ve bunun bir *hadi gidelim*'e dönüşüp dönüşmediğine bakılmaksızın

Yukarıya bir öpücük ya da *iyi geceler ve yakında görüşürüz* öpücüğü, bunu yapmalıydim.

Sikeyim.

Arabama geri döndüm ve bindim. Direksiyona vurdum. Burada boyumdan büyük işlere kalkışmışım. Körlemesine uçuyordum. Bütün günü Sophie'yi yatağa atmaya çalışarak geçirmemiştim. Günü, babası için evlere bakmak dışında özel bir şey yapmaya çalışarak geçirmemiştim. Gerisi kendiliğinden gelmişti. Çatıdaki piknik bile çok romantik olmasına rağmen onu yatağa atma çabası değildi. Bu fikir için kendime biraz kredi vermeliydim.

Net bir hedefin olmaması ne yapacağımı bilmemi zorlaştırıyordu. Onu o evin dışında öpmek istememiştim ama öpmüştüm ve çok iyi hissettirmişti. O zaman öpücüğü seks önermek için kullanmaya çalışmamıştım. Bu kesinlikle bana göre değildi. Ama Sophie'de kafamı karıştıran bir şeyler vardı. Büyümü bozuyordu.

Kahretsin.

Yolcu tarafındaki zeminde bir şey gözüme çarptı. Onun artıkları. Onları yanına almayı unutmuştu.

Belki bir şansım daha vardı. En azından ona o çok istediğim iyi geceler öpücüğünü verebilirdim.

Neden bir kadını öpme düşüncesi kanımı kaynatıyordu, hiçbir fikrim yoktu ama bu düşünceyle daha fazla zaman kaybetmeyecektim. Çantayı aldım ve onun binasına geri döndüm.

Ön kapı kilitliydi. Bir çağrı düğmesi vardı ama ben basamadan biri dışarı çıktı. Durdular ve kapıyı benim için tuttular.

"Teşekkürler," dedim başımı öne eğerek.

Asansör görmedim ama dar bir koridorun sonunda merdivenler vardı.

Üçüncü kattaki salon boştu. Havada hafif bir küf kokusu vardı ve halı neredeyse tanınmayacak kadar solmuştu.

Boğuk bir çarpma sesi duydum, ardından bir kadın çığlığı başladı. Ses aniden kesildi ama damarlarımda adrenalin patladı.

Sophie.

Bir kaza daha. *Kahretsin şekerim, kendi mobilyalarına takılıp düşmedin, değil mi?* 311 numaralı daireye koştum, kapı hafif aralıktı. İtip açtım. Sophie'nin ayağı takılmamıştı. Donmuş gibi duruyordu, sırtı kapıya dönüktü, eliyle ağzını kapatmıştı.

Lanet olsun.

"Neredesin?" diye bağırdı yatak odasından bir erkek sesi. "Brenda? Neredesin lan sen?"

Elimdeki yemek torbasını bıraktım ve Sophie'nin önüne geçmek için acele ettim. Onu kapıdan koridora doğru geri itmek üzereydim ki adam hızla odadan çıktı.

"Brenda, burada olduğunu biliyorum. Nerede o? O orospu çocuğunu öldüreceğim."

Sakalı kırlaşmış ve bira göbeği gömleğini zorluyordu. Tıknaz, iri yarı ve ciddi anlamda sinirliydi. Kan çanağına dönmüş gözleri bana kilitlenmişti ve elleri yumruk olmuştu.

"Sen!"

Sophie'yi arkamda tutarak ellerimi havaya kaldırdım. "Vay canına, dostum. Yanlış yerdesin."

"Nerede o?" diye bağırdı. "Brenda nerede? Burada olduğunu biliyorum." "O burada değil. Yanlış daireye gelmişsin."

Kafası abartılı bir kavis çizerek döndü. Adam zil zurna sarhoştı.

"Brenda!"

"Dostum, o burada değil," dedim sesimi sakın ve eşit tutarak. "Sen misin? Karımı beceren sen misin?"

Ellerimi yukarıda tuttum. "Hayır, dostum. B u r a s ı benim dairem değil. Etrafına bir bak. Burada bir erkek yaşamıyor."

Tekrar etrafına bakındı. Sophie arkamda kaldı, elleri sırtımda duruyordu.

"Ben burada yaşıyorum," dedi etrafına bakarak. "Benim adım Sophie ve burası da benim dairem. Ve kesinlikle karınla yatmıyorum."

Nedense bu onu daha da sinirlendirmiş gibiydi. Kükredi ve bir kitap rafını iterek içindekileri yere düşürdü.

Sophie küçük bir çığlık attı ve tekrar arkama saklandı.

Sikeyim bu adamı.

Elim çoktan yumruk olmuştu, ona doğru yürüdüm ve suratının ortasına vurdum. Sertçe.

Parmak eklemlerimde acı patladı ama umurumda bile değildi. Başı çılginca döndü ve dengesini korumak için kollarını savurdu. Onu gömleğinden yakaladım ve duvara yapıştırdım.

"Belki de kavgacı, sarhoş bir pislik olduğun için karın evde değildir. Ayıl amına koyayım. Bir daha kızıma yaklaşırsan, ağzını burnunu dağıtırım. Anladın mı?"

Bulanık gözleri ilk kez odaklanır gibi oldu ve bana göz kırptı. "Oh, kahretsin."

"Evet, kahretsin. Sevgilimin dairesini mahvettiğin için seni dövmediğim için şanslısın."

Duvara yaslandı, neredeyse gevşeyecekti. Bıraktım.

Süveter ve pantolon giymiş orta yaşlı bir adam, yanında bir polisle kapıda belirdi. "Bayan Abbott? Bir karışıklık duyduk. Her şey yolunda mı? _"

Durdu ve manzarayı inceledi.

Sophie sarhoş adamı göstererek, "Daireme zorla girdi," dedi. "Sanırım sarhoş ve karısını arıyor. Belli ki burada değil." Bana doğru işaret etti. "O benimle birlikte."

"Gidelim dostum." Polis içeri girdi ve sarhoş adamı yakaladı, sonra Sophie'ye döndü. "Onu buradan çıkaracağım, sonra iletişim bilgilerinizi almak için geri gelmem gerekecek."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Polis onu dışarı çıkarırken adam, "Lanet olası Brenda," diye mırıldandı. "İyi misiniz Bayan Abbott?" diye sordu diğer adam.

"Evet, teşekkürler Bay Miller. Bana zarar vermedi."

Kapı çerçevesindeki çatlak ahşabı inceledi. Adam kapıyı tekmelemiş gibi görünüyordu. "Bunu tamir etmesi için Ed'i çağıracağım. Dağınıklık için yardım ister misin?"

Etrafına baktı ve yüzündeki çaresiz ifade tüm adrenalini kesti. Göğsümdeki bir şeyi çekiştirdi.

"Onu yakaladım," dedim. "Yardımanız için teşekkürler."

Bay Miller -müdür gibi görünüyordu- başını salladı ve gitti.

Kapı hâlâ açıktı ve koridorun karşısındaki daireden bir kadın dışarı bakıyordu. Yüzündeki suçlu ifadeyle ilgili bir şey dikkatimi çekti. Koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, sonra döndü ve arkasındaki birine fısıldadı. "*Sanırım gitti.*" dediğine yemin edebilirim.

Koridora çıktı, saçlarını düzeltti ve dar elbisesini düzeltti. Gözleri Sophie'nin açık kapısına kaydđ ama hemen gözlerini kaçırdı ve aceleyle ters yöne doğru ilerledi.

"Sanırım az önce Brenda'yı gördüm," dedim.

Sophie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Kahretsin, Brian. Kızgın bir koca ikinci kez karısını aramak için buraya geliyor. Görünüşe göre ahmak komşumun evli kadınlara karşı bir ilgisi var."

Brian, Brenda ya da o sarhoş pislik için endişelenmiyordum. Sophie için endişeleniyordum. Yaklaştım ve ellerimi beline doladım. "Şekerim, iyi misin?"

"Sanırım öyle." Bakışları yana kaydđ ve gözleri büyüdü. "Olamaz." "Ne oldu?"

Elimden kurtuldu ve devrilmiş rafın yanına çömeldi. "Oh hayır, lütfen hayır."

"Ne arıyorsun?"

Yere diz çökerek bir şey aldı ve hıçkırıklara boğuldu. Eski bir müzik kutusuna benziyordu. Koyu renkli ahşabı solmuş ve matlaşmıştı ama yere düşmeden önce kapağının kırılmadığını hissediyordum. Dağınıklığı karıştırdı ve küçük bir metal kulp çıkardı.

"Bu annemindi."

Yanına çömelip hafifçe sırtını okşadım. İçimde bir kasırğa gibi kopan duygular, en çok da bunu yapan aptala duyduğum öfke. "Ah, tatlım."

Burnunu çekti ve gözlerinin altını sildi, sonra ayağa kalktı, hala kırık müzik kutusunu ve kulpunu tutuyordu. Onu kollarıma alıp daha iyi hissetmesi için bir şeyler yapmak istedim ama polis iletişim bilgilerini almak için geri geldi. Ona birkaç soru sordu -her şey oldukça açıktı- ve başka bir şeye ihtiyaçları olursa iletişime geçeceğini söyledi.

Polis gittikten sonra "Yatak odasına bakmak bile istemiyorum," dedi.

"B a k m a y a l ı m , " dedim. "Şimdilik bırak ve gel benim evimde kal. bu gece."

Bunu bir soru olarak ifade etmedim çünkü öyle değildi. Bu gece ya da belki de hiçbir zaman burada kalmasına imkân yoktu ama o köprüyü daha sonra geçecektim. Ona bir otel bulmam gerekse bile, bu lanet daireden başka bir yerde güvende olduğundan emin oluyordum.

Ama onun benimle eve gelmesini gerçekten istiyordum.

Buklelerini yüzünden uzaklaştırdım. "Ya da istersen sana bir otel odası ayarlayabilirim."

"Hayır. Bu gece yalnız kalmak istediğimi sanmıyorum." Müzik kutusunu göğsüne bastırdı ve tekrar etrafına bakındı.

"Şu anda tüm bunlar için endişelenmeyin."

"Oh Cox, elin." Sağ elimi kaldırdı ve başparmağıyla parmaklarımı okşadı. Parmak eklemlerim kızarmış ve biraz şişmişti. "Kırık mı?"

Parmaklarımı büktüm ve yumruk yaptım. Acıyordu ama fazla değil. "Hayır. Sadece biraz morardı. Keşke ona iki kere vursaydım."

Elimi tekrar tuttu ve dudaklarına götürdü, ardından parmak eklemlerime tüy kadar hafif öpücükler kondurdu. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Daha iyi misin?"

Kalbim garip bir sekme yaptı ve bir sonraki nefesimi almamı zorlaştırdı. "Evet, şekerim. Her şey daha iyi."

Bay Miller bakım görevlisiyle birlikte geri geldi ve işleri bittiğinde kapıyı kilitleyeceğini söyledi. Sophie müzik kutusunu yanında taşıdı ve ben de daha sonra temizlenmesi gereken başka bir şey olmasın diye yemek artığı torbasını aldım. Sonra onu aşağıya, arabama götürdüm.

Evime giderken ikimiz de sessizdik. Oraya gitmemiş olsaydım ona ne olacağını düşünmeden edemiyordum. O deli herif ona zarar verir miydi? Bay Miller ve polis onu korumak için zamanında oraya varabilir miydi?

Bittiğinde ilk kimi arayacaktı? Muhtemelen beni değil. Babası ve arkadaşları vardı.

Bu bana pek iyi gelmedi ve nedeninden emin değildim. Sophie'den etkilenmiştim, onu ilk gördüğüm andan beri etkilenmiştim. En başından beri, onu yatağa atmaya niyetliydim. Ona asla unutamayacağı bir ya da birkaç gece yaşatacaktım.

Ama öyleydim. Kadınlar için buydum. Hayatımda yerim olan tek ciddi ilişki annemin oğlu olmaktı. Sevdim

bekar olmak. Özgürlüğümü seviyordum. Sarhoşken bile evlenmiş olmam karakterime o kadar aykırıydı ki, komikti. Şaka gibi.

Gerçek değildi.

Ama şu anda içimde çok gerçek şeyler oluyordu ve bununla başa çıkabilecek donanıma sahip olup olmadığımdan emin değildim.

Belki de sadece adrenalinin etkisi altındaydım.

Evime vardığımızda garaja park ettim ve Sophie'yi içeri götürdüm. Neyse ki burada kimse yoktu. Pazartesiye kadar bekleyebilecek bir konuyu tartışmak için bekleyen Althea yoktu ve Oliver'ın da bu gece gelmek için bir nedeni yoktu.

Müzik kutusunu aldım ve yavaşça mutfak tezgahının üzerine koydum. "Eminim tamir edecek birini bulabiliriz."

"Umarım öyledir. Bu benim için çok şey ifade ediyor."

"Tabii ki öyle." Saçlarına tekrar dokundum - o güzel, yumuşak saçlarına. "Sana bir şey getireyim mi? Bir içki?"

"Hayır, ama teşekkür ederim. Kendimi..." Sesi kesildi ve omuzları çöktü. "Tuhaf bir şekilde bitkin."

"Tamam. Misafir odası bu tarafta. Misafir odası bu tarafta."

Başıyla onayladı ve beni misafir odasına kadar takip etti. Benimkinin hemen alt katındaydı ve onu bu gece yatağıma davet edip etmemek konusunda kararsızdım. Hatta yalnız kalmasın diye yanımda uyumasını bile isteyebilirdim. Ama daha yeni bir korku yaşamıştı. Ne zaman avantajımı kullanacağımı ve bunu yapmanın ne zaman aptalca bir hareket olacağını biliyordum.

Şimdi olsa aptalca bir hareket olurdu.

"Şurada kendi banyosu var," dedim elimle odayı işaret ederek. Sophie yavaş adımlarla içeri girdi. "Bu harika bir şey. Teşekkür ederim."

"Sana uyuman için bir şeyler getireyim." Onu orada bırakıp odama daldım ve temiz bir tişört alıp ona getirdim.

"Bu mükemmel olacak," dedi ve onu benden aldı. "Tekrar teşekkürler." "Elbette. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver yeter."

"Tamam." Gömleğini göğsüne bastırdı. "İyi geceler, Cox." "İyi geceler şekerim. Biraz dinlen."

Vücudumdaki her molekül protesto için öfkelenmesine rağmen çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kapısının önünde durup ellerimi saçlarımda gezdirdim. Bu gece uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu.

COX

Itavana baktı, sinirliydi. Çok geç olmuştu. Sadece uyumak istiyordum.

Sophie yattıktan sonra bir süre uyumadım. Biraz emzirdim. bir bardak viski içtim ve her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Sophie'nin tişörtümden başka bir şey giymeden yatağa yayılmış olduğu düşüncesinin beni çok ısrarlı bir şekilde sertleştirmeye yetmesi dışında herhangi bir sonuca varmamıştım.

Çocukluğumuzdaki gibiydi ve o sarı buklelerin görüntüsü beni anlayamadığım bir şekilde heyecanlandırmıştı. Ya da başa çıkamadığım.

Şimdi ağrıyan bir penisle yatakta tamamen uyanıktım ve fantezilerimin nesnesi - o zamandan ve şimdi - bir oda ötedeydi. Mışıl mışıl uyuyordu, şüphesiz, ama yine de. O oradaydı. Ve onun varlığı beni rahatsız ediyordu.

Sikerim böyle işi.

O adamın çenesine yumruk attığım için elim acıyordu ama işimi halledemeyecek kadar değil. Yorganı yırttım ve derin bir nefes aldım.

Sonra sertleşmiş ereksiyonumu yakaladım ve işe koyuldum.

Gözlerimi tavandan ayırmadım ama gördüğüm şey bu değildi. Hayır. Kıvrıcık sarı saçlar. Tatlı kıvrımlar. Pürüzsüz bir ten. Şu anda burada olsaydı o kıza ne yapardım?

Ne isterse.

Elim sert uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket etti. Bu uzun sürmeyecekti. Sophie üstümde, kalçalarıma biniyordu. Sikime gömülüyordu ve ben de o bana binerken onu izliyordum. Göğüsleri zıplarken, kalçaları yuvarlanıyordu,

Saçları omuzlarına dökülüyordu. O kıvrımları okşar, içine doğru sokulur, ıslaklığında kayardım.

Sikeyim. Daha hızlı okşadım. Tanrım, onu istiyordum. Onu o kadar çok istiyordum ki tadını şimdiden alabiliyordum. Bir inilti yutarak dudaklarımı yaladım, tadını hayal ettim. Durmam için yalvarana kadar onu yaladım. Sonra üstüne tırmandım ve-

Kapım gıcırdadı ve küçük bir ışık huzmesi karanlığı yardı.

Sophie kapımın önünde duruyordu, üzerinde benim tişörtümden başka bir şey yoktu, göğüs uçları ince kumaşa batıyordu.

Ve işte sikim elimdeydi, boşalmama bir dakika kalmıştı.

Lanet olsun.

Gözlerimden ereksiyonumu saran elime kadar her şeyimi içine çekti. Karanlıktı ama o kadar da değil. Tam olarak ne yaptığımı görebiliyordu.

Sıra sende, şekerim.

Ağızından bir özür kaçıracağını ve muhtemelen misafir odasına geri dönmeye çalışırken kendi ayağına takılacağını düşündüm. Ama öyle olmadı.

Gözleri sikimde oyalandı, sonra benimkilerle buluşmak için yukarı çıktı. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet," dedim, sesim sertti. Bunun nereye gittiğinden emin değildim, sikimi tutmaya devam ettim.

Dudaklarını yalayarak tekrar baktı, sonra yavaş adımlarla odaya girdi. "Uyuyamıyorum."

"Ben de öyle."

"Muhtemelen burada

olmamalıyım." "Evet, olmalısın."

Kaşları kalktı, ifadesi umut doluydu. "Öyle mi?"

"Şekerim, sadece seni düşünerek kendimi boşaltmak üzereydim." Kendimi yavaşça aşağı yukarı okşarken bir inilti çıkardım. Artık kendimi tutmak yoktu. Oyun başlamıştı. "Şimdi şu lanet külotu çıkar."

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Ben giymiyorum."

"Lanet olsun. Kaldır kıçını da buraya gel." Bileğinden tuttum ve onu daha yakına çektim. Yatağa uzandı ve ben de onu üstüme çektim, bacakları göbeğimin üzerindeydi. "Buraya tırmanıp bana bir tat vermeye ne dersin?"

Gözlerindeki heyecan parıltısına bayıldım. Bunu istiyordu.

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle evet."

Ellerini başımın iki yanına koyarak kendini destekledi ve bacaklarını kaydırđı. Elimi bacaklarının arasına kaydırđım ve birkaç yumuşak vuruş yaptım. Nefesi kesildi ve ben ona dokunurken durakladı.

"Lanet olsun şekerim, bu amcığı şimdiden sevdim."

Parmaklarımı onun ıslaklığıyla kapladım, sonra uzanıp ereksiyonuma sürdüm. Vücuduma tırmandı, dizleri başımın iki yanında, elleri yatak başlığında olacak şekilde yerleşti.

Tatlı kıcından iki avuç tutarak onu aşağı çektim, böylece dilimle çalışmaya başlayabilecektim.

İlk başta gergindi, kalçaları sıkıydı, vücudu kaskatı kesilmişti. Bunu Cox'a bırak. Birkaç uzun, yavaş yalamadan sonra rahatlamaya başladı.

"Nefes alamayacağından endişeleniyorum," dedi aniden. "Ben küçük değilim."

Yukarı baktığımda -bu arada manzara inanılmazdı- gözleriyle karşılaştım. "Hiçbir şey için endişelenme. Sen boşaldıktan sonra nefes alacağım."

Titreyerek nefesini verdi. Onu tekrar yaladım, yavaşça tadını çıkardım. Tadı harikaydı, hayal ettiğimden çok daha iyiydi. Hayal edebileceğimden bile daha *iyiydi*.

Yaladıkça yaladı, vurdukça vurdu, benim için eridi. Ben klitorisine ilgi gösterirken kalçalarını oynattı. Dilimi içeri ve dışarı kaydırđım, onu kızdırdım. Tadına baktım. Onun tadını çıkarıyordum.

İnledi, başını arkaya yasladı, elleriyle yatak başlığını kavradı. Bir elimle kıcını tuttum ve diğer elimle sert uzunluğumu yakalamak için etrafına uzandım.

Amını yalarken sikimi ovuşturmak inanılmazdı. Homurdandım, dilim acımasızdı ve kendimi okşadım, ihtiyacım olan sürtünmeyi ve baskıyı elde ettim. Boşalmama izin vermeyecektim -henüz değil- ama lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu.

İnlemeleri çılgınca sızlanmalara dönüştü ve kalçaları ağzıma doğru sarsıldı. "Aman Tanrım, Cox."

Onu çılgına çeviren bir ritimle yalamayı ve emmeyi bırakmadım. Lanet olsun, boşalmak istiyordum. Aletim çelik gibi sertleşmişti, gerilim hızla artıyordu. Daha sert vurdum ve onu daha hızlı yaladım, onun kendini bırakma hissinden zevk aldım. Benimle birlikte çekingenliğini kaybediyordu.

Lezzetli ve tatmin edici bir iniltiyle, amı kasılırken başını geriye attı. O boşalırken kıcını sıktım ve klitorisini yaladım, hızını onun belirlemesine izin verdim. Tadının yoğunlaşmasının keyfini çıkarıyordum.

Bu onu daha çok sikmek istememe neden oldu.

"Tanrım," dedi, neredeyse nefesi kesilmişti. "Özür dilerim, nefes alabiliyor musun?" "Mm, şekerim, tadın inanılmaz."

Üzerimden kalktı ve ben de onu sırt üstü çevirerek kollarını başının üzerinde sabitledim.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok iyi."

Tişörtünü çıkarmasına yardım ettim, sonra eğilip dudaklarım ve dişlerimle boynunu sıyırdım. "Seni nasıl becermek istiyorum?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

Bir meme ucuna sokuldum ve hızlıca yaladım. "Eğer seni böyle tutarsam, bu memeleri sevebilirim. Ve gerçekten biraz sevgiye ihtiyaçları var." Diğer tarafa geçtim ve meme ucunu ağzıma aldım.

Nefesi kesildi.

"Ama seni ters çevirirsem, o kıçtan biraz alırım." Vücudundan yukarı, dolgun göğüslerinin arasından boynuna doğru öptüm. "Kahretsin şekerim, sevecek o kadar çok şeyin var ki. Karar veremiyorum."

"Belki de hepsini almalısın."

"Bütün geceyi seni her yönden sikerek geçirebilirim. Ama sanırım yakında içine boşalmazsam aklımlı kaçırabilirim."

Komodinin çekmeceme uzandım ve bir prezervatif çıkardım. Ben paketi yırtıp açarken o bekledi.

"Ne tarafa gitmemi istiyorsun?" diye sordu.

Ona baktım, hayrete düşmüştüm. Saçları yastığının üzerine yayılmıştı. Dolgun dudaklarına ve yumuşak tenine. Bir tanrıçanın kıvrımlarına sahip muhteşem vücudu, benim için ortaya serilmiş, istekli ve savunmasız.

"Aynen böyle," dedim, sesim biraz soluksuz çıkmıştı. "Kahretsin, çok iyi görünüyorsun. Bu gece nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Beni dairemdeki deli bir adamdan kurtardın. Ve az önce bana akıllara durgunluk veren bir orgazm yaşattın."

"Geldiği yerde daha çok var." Üstüne tırmandım ve bacaklarının arasına yerleştim, sikim onun için ağrıyordu. "Benim için hazır mısın?"

"Evet."

Hafif bir iniltiyle içine girdim. Etrafımda sıcak ve sıkıydı, ağzıma gelmekten kayganlaşmıştı. Kendimi kontrol etme yetimi neredeyse kaybetmiştim, kalçalarımı pompaladım, o sırtıma yapışırken ben de derinlere girdim.

Kendimi onun üzerinde tutarak, ağzımla meme ucunu buldum. Dilimi onun sert tepesinde gezdirdim. Bir tarafını dikkatle yaladım ve emdim. Sonra diğerine geçtim. Kahretsin, bu memeler inanılmazdı. Dolgun ve yumuşaktı, uyarılmışlığının sıcaklığıyla kızarmıştı.

O bir tanrıçaydı.

Vücudu benimkiyle birlikte hareket etti, kalçaları yuvarlandı, göğüsleri zıpladı. Ben sikimi sokup çıkarırken basınç artıyordu. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu istiyordum. Şimdi bunu elde ediyordum, o inanılmazdı. İnanılmaz derecede iyi hissediyordu. Sanki içine mükemmel bir şekilde sığmıştım.

Kaslar esneyerek, onu daha sert becerdim. Daha hızlı. Doyamıyordum. Duramıyordum. Nefes nefese inlemeleri havayı dolduruyor, benim sert homurtularımla yumuşak bir tezat oluşturuyordu.

"Siktir, Sophie. Çok sert boşalacağım."

"Evet. Yap hadi."

Bacakları daha da açıldı ve daha fazla kaldıraç için yatak başlığını tuttum. Nefesim hızlanana ve kasıklarındaki sıcaklık ve gerginlik bir kırılma noktasına ulaşana kadar onu acımasızca dövdüm. Birkaç hamle daha yaptıktan sonra patlamaya hazırdım.

Derin bir inilti ile çözüldüm.

Kalçalarım sarsılarak zonklayan sikimi onun derinliklerine doğru itti. Amcığı etrafımda titreşiyor, tekrar boşalırken sıkıyor ve spazm yapıyordu. Evet. Onun ikinci orgazmı benimkini yeni zirvelere taşıdı, bir hayvandan başka bir şey olmayana kadar çekip çıkardı, çılgınca itti ve inledi.

Sonunda diğer taraftan aşağı indim. Nefes nefese, ağzına yumuşak öpücükler kondurmak için eğildim. Yanaklarına. Boynuna. Ben saçlarını okşayıp kokusunu içime çekerken o da ellerini sırtımda ve omuzlarımda gezdirdi.

Vay anasını.

Nefes almak için bir an durduktan sonra onu tekrar öptüm, sonra prezervatifle uğraşmak için üstünden indim. Banyoyu kullanmak için kalktı, sonra geri geldi ve benimle birlikte yatağa girdi.

Hayatımın en iyi orgazmını yaşadığım için hâlâ sersemlemiş hissederken kollarımı ona doladım. Ve iki şeyi şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum.

Birincisi, Sophie'yi Vegas'ta becermemiştim. Ne kadar viski içmiş olursam olayım, bu kadını unutmuş olmamın hiçbir yolu yoktu. Bu imkansızdı.

İki, başım büyük beladaydı. Çünkü Sophie'yi sadece birkaç kez sikip sistemimden atmak istemiyordum. Sophie'den kurtulmanın

Sophie sistemimden çıktı.

Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

SOPHIE

Lelektrikli aydanlığı su ısıtırken Cox'un mutfağında dolaşıp bir fincan ve biraz çay aradı. Her ikisinden de oldukça iyi bir koleksiyonu olduğu ortaya ıktı. Kilerde bir raf dolusu eşıitli çaylar - gevşek yapraklı ve poşetli. Bir dolapta da hem kahve fincanları hem de tabaklı küçük şirin çay fincanları vardı.

Oliver olmalı.

Duşun hafif sesi ana yatak odasından geliyordu. Dün gece Cox'la yatmıştım. Hayır, bu doğru ifade değildi. Cox dün gece beni unutana kadar sikmişti. Onun  zerine oturmuştum... ve sonra biz... Yanaklarım kızardı ve bacaklarımın arasındaki karıncalanma durmama ve kalçalarımı birbirine sıkıştırmama neden oldu.

Uzun bir nefes aldım. Dün gece benim eserimdi. Düştükten sonraki  p c ğ nden çatıdaki pikniğe ve beni misafir odasına yerleştirmesine kadar m kemmел bir beyefendiydi. Yatağa gittim ve uyumaya çalıştım. Gerçekten denedim.

Ama bir oda ötedeydi ve ben karşı koyamadım.

Bir şeyden emindim. Vegas'ta kesinlikle birlikte yatmamıştık. Onu sabah da hissedecektim, tıpkı şimdi hissettiğim gibi. Bacaklarımın arasındaki hoş ve sıcak sızı, Cox'la ilgili her şeyin içgüdüsel bir anısıydı. Bellagio'da uyandığımda kesinlikle böyle hissetmemiştim.

Sonunda emin olmak rahatlatıcıydı.

D ş kapandı. Bir poşet çayın üzerine sıcak su döktüm, şimdi ne olacağını merak ediyordum. Evime dönmekle ilgili o kadar çok şey hissediyordum ki

daire. Artık orada kendimi güvende hissetmiyordum. Ama Cox kalmamı sorun eder miydi? Ve eğer kalırsam, nerede uyuyacaktım? Dün gece tekrar olur muydu?

Tüm bu geçici evlilik olayı karmaşık bir hal almıştı.

Cox dışarı çıktı, saçları duştan dolayı hâlâ nemliydi, havlusu kalçalarına kadar inmişti. Dudaklarındaki küçük gülümseme kalbimi hoplattı.

"İhtiyacın olan her şeyi buldun mu?" diye sordu. "Evet, sadece biraz çay yapıyorum."

"Ondan bende bolca var. Oliver çaycı kızını görebilmek için sürekli daha fazla alıyor."

Çay poşetimi birkaç kez daldırarak usulca güldüm. "Bu çok şirin." "Sen de çok tatlısın, şeker böceği." Daha da yaklaştı ve benimkilerden birini parmakladı.

buklelerimi okşarken diğer eli belime dolandı. "Bugün annemle golf randevum var, sonra da yetişmem gereken bir uçak var. Bütün hafta Houston'da olmam gerekiyor. Ama önce dairene gidip birkaç şey almalıyız. Tişörtümün içindeki görüntün her ne kadar hoşuma gitse de, muhtemelen bir şeyler giymek istersin."

"Yani beni eve bırakmayı planlamıyorsun, öyle mi?" Yarı şaka yapıyordum ama kalbim umut dolu küçük bir dans yaptı. *Lütfen kalmamı istediğini söyle.*

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa o dairede kalmayacaksın." Buklelerimden birini bıraktı ve boynuma çarptı. "Eğer istediğin buysa otel odası teklifim geçerli. Ama burada olmanı tercih ederim."

Gülümsedim. "O zaman kalmak isterim. Ama sen yokken burada olmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Tabii ki hayır. Kendini evinde hisset. Cuma günü döneceğim ve bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa Oliver'ı arayın. Sana hemen bir şeyler ayarlayacaktır."

"Teşekkürler. İyi olacağıma eminim. Bugün arkadaşım Nora ile brunch yapacağım, o yüzden muhtemelen evimden doğruca oraya gideceğim."

Eğildi ve kulağımın etrafına ve boynuma birkaç öpücük kondurdu. "Kulağa hoş geliyor şekerim. Giyineyim ve oraya gidelim."

"Teşekkür ederim. Gerçekten. Her şey için."

Gözlerime baktı ve ağzının kenarı kalktı. "Benim için zevkti."

İkimiz de giyindik, sonra daireme gittik. Dağınıklık korktuğum kadar kötü değildi. En kötüsü devrilmiş kitaplıktı ve antika müzik kutusu tamirinin şu anda bütçemde olmadığını düşünmemeye çalıştım. Yatak odasındaki lamba kırılmıştı ama ucuz bir lambaydı.

Bir bahçe satışından aldım, değiştirmesi kolay. Başka hiçbir şey zarar görmedi, sadece dağınıktı.

Cox eşyalarımı toplamama yardım etti ve ben de onun evine götürmek üzere bazı eşyalarımı topladım. Ne kadar kalacağımdan emin değildim, bu yüzden çantalarım her şeyden biraz doldurdum. İş kıyafetlerim, gündelik kıyafetlerim, koşu ayakkabılarım. Öğleden sonra bir iş gezisine çıkmak zorunda olduğu için bunları benim için eve getirmesi konusunda ısrar etti. Yardımını minnetle kabul ettim.

Birazdan Nora'yla buluşacağım için temiz kıyafetlerimi giydim ve doğruca evimden çıktım. Restorana vardım ve park yerini tam zamanında değil, erken buldum, çok teşekkür ederim. Duraksayarak yan dükkânın camındaki yansıma bir beşlik çaktım. Bir saniye sonra, camın hemen diğer tarafında, dükkânın içinde bir kadının durduğunu fark ettim. Kafası karışmış görünüyordu ama elini küçük bir el sallama hareketiyle kaldırdı, sanki ona el salladığımı düşünmüş ama nedenini bilmiyormuş gibiydi.

Yüzümü buruşturarak ona parmaklarımı salladım ve yoluma devam ettim. Oops. Bu çok garipti.

Telefonum bir mesajla çaldı, ben de kontrol etmek için çıkardım.

Cox: *Pişmanlıklarım var.*

Hızlı bir nefes aldım, kalbim aniden hızlandı. Pişmanlıkları mı vardı? Dün gece hakkında mı? Onunla kalmam hakkında mı?

Ben: *Ne hakkında?*

Bu sabah seni bir daha sikmeyeceğim.

Kahretsin Cox, beni korkuttun. Dün gece olanları kastettiğini sanmıştım.

Karımı siktiğime nasıl pişman olabilirim?

Ona bana karım demeyi bırakmasını söylemek istedim ama... Söyleyemedim. Bunu söylerken çok tatlıydı. Sadece şaka yaptığını hatırlamam gerekiyordu.

Neden ona karşılık vermiyorsun?

Benimle evlendiğine memnun değil misin?

Evet, öyleyim.

Ben: *Dün gece beni yatağa attığın için böyle söylüyorsun.*

Cox: *Hatırladığım kadarıyla odama gelmişsiniz.*

Ben: *Sadece sarılmak istedim.*

İç çamaşırsız mı?

Ben: *Tamam, peki, tek istediğim bu değildi.*

Cox: *İhtiyacınız olan her şeyi aldınız mı?*

Ben: *Evet. Ve sonra biraz.*

Cox: *Bunu duyduğuma sevindim. Umarım döndüğümde daha fazlası için hazır olursunuz çünkü sizinle işim henüz bitmedi.*

Henüz seninle işim bitmedi. Seçtiği kelimelerin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım. Sadece flörtleşıyorduk. Ama benimle işi bittiğinde ne olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Artık çok geçti. Camden Cox'a biraz vurulmuştum. Ve kim bilir, belki de bu yüzüme patlamazdı.

Ama bu bendim. Ve işler hep yüzüme patlardı. Ama ben şaşmaz bir iyimserdim. Belki bu sefer şansım yaver giderdi.

Telefonumdan başımı kaldırıp baktım. Platin sarısı saçlarını ensesinde topuz yapmış, takım elbiseli bir kadın caddenin karşısındaki restoranın önünde duruyordu. Kollarını kavuşturmuş, sabırsız olduğu her halinden belli olan ince topuklarına vuruyordu.

Althea McLellan'dı. Tekrar. Bu çok garipti.

Ve sonra daha da garipleşti.

Gömlek ve pantolon giymiş bir adam yaklaştı. İlk başta onun kocası olabileceğini, brunch için buluştuklarını düşündüm - evli olup olmadığını bilmesem de. Ve eğer kocasıysa, ona karşı pek sevecen davranmıyordu. Aslında, sanki adam onu bekletmiş gibi sinirli görünüyordu.

Onunla konuşmaya başladı ve ben de yüzünü gördüm. Onu bir yerden tanıyordum. Onu neden tanıdım?

Bekle, bu...

Google'da arattım ve kesinlikle oydu. Cox'un eski iş ortağı, Dominic Coates. Bir fahişenin kışından kokain çekerken yakalanan kişi.

Restorana girdiler ve beni merakta bıraktılar, Althea neden onunla birlikteydi?

"Sophie, geç kaldığım için çok özür dilerim."

Göğsümü tutarak sıçradım ve neredeyse telefonumu düşürüyordum. Nora ellerimi tuttu ve onu tutmama yardım etti.

"İyi misin?"

"Evet, ben sadece..." Tekrar caddenin karşısına baktım. "Bir şey düşünüyordum."

Nora, bir tişört ve yıpranmış kot pantolon üzerine en şirin bordo hırkayı giymişti. Her zaman harika görünürdü.

"Tatlım, ne oldu orada?" diye sordu çenesine vurarak.

Sıyrığa dokundum. Düşündüğüm kadar kötü görünmüyordu ama yine de fark ediliyordu. "Dün düştüm ama bir şeyim yok."

"Zavallı şey. Dinle, geç kaldığım için özür dilerim ve..." Gözleri arkasına kaydı.

İşte o zaman yaklaştığını gördüm. Nora'nın üvey kardeşi, Jensen Lakes.

Hayatımda Jensen gibi bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Onunla birkaç kez karşılaşmıştım ve her seferinde kendimi kirpiklerini kırıştırıp bakmaktan başka bir şey yapamayan, hüngür hüngür ağlayan bir aptal surat olarak bulmuştum. Bazen de salyalarım akardı.

Beni yargılama. O kadar muhteşemdi.

Bugün koyu renk düğmeli gömleğinin üzerine deri bir ceket giymiş ve üzerine o kadar mükemmel oturan bir pantolon giymişti ki özel yapım olmalıydı. Güneş gözlüklerini çıkardı ve o inanılmaz seksi sırtışını bana doğru çevirdi.

"Merhaba, tatlı Sophie'm," diye mırıldandı yumuşak bir İngiliz aksanıyla.

"Merhaba Jensen," dedim, sonra şaşkınlıkla göz kırptım. Bekle, az önce ona normal bir selam mı vermişim, sanki o şimdiye kadar sahip olduğum ve asla itiraf etmeyeceğim tüm karanlık cinsel fantezilerin kişileştirilmesi değil miydi?

Neden evet, evet vardı.

O da benim kadar şaşırmış görünüyordu ama sadece bir saniyeliğine.

"Her zamanki gibi Jensen davet kavramını anlamıyor ve brunch'a gelmeye karar verdi," dedi Nora, kardeşine ters ters bakarak.

"Ben geldiğimde planların olması benim suçum değil,"

dedi. "Sorun değil. Benim için sorun değil" dedim.

Tekrar gülümsedi, dudaklarının kenarları şeytani bir sırıtışla yukarı kalktı. "Tabii ki bilmiyorsun."

Bazı nedenlerden dolayı, gözlerindeki müstehcen bakış beni saçmalayan, salyaları akan bir karmaşa haline getirmedi. Burada aptal surat yok. Hadi, ben.

Restorana girdik ve ev sahibi bizi pencerenin yanındaki yuvarlak bir masaya oturttu. Jensen sandalyesini benimkine yaklaştırdı ama Nora gözlerini devirerek sandalyesini geri çekti.

"Terbiyeli ol," dedi. "Eğlenmeme hiç izin vermiyorsun."

Sadece güldüm. Çok komiktiler. Birlikte büyümemişlerdi - Jensen İngiltere'de annesiyle yaşarken Nora burada, Amerika'da annesiyle yaşıyordu - ama çocukluktan beri didişiyormuş gibi davranıyorlardı.

Sunucu gelip siparişlerimizi almadan önce birkaç dakika menüyü inceledik. Caddenin karşısına bakan ön pencereden dışarı birkaç bakış attım. Althea ve Dominic'i birlikte görmek içime sinmemişti.

Jensen uzandı ve parmaklarını elimin arkasında gezdirdi. "Yüzük yok. Vegas hakkında söylenenler doğru mu?"

Dokunuşu karşısında kıkırdamamaya çalışarak elimi hareket ettirdim. "Evlendiğimi mi? Evet, doğru."

"Tanrım, buna bayıldım," dedi. "Sadece ben olmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

Muhteşem bir çift olurduk, sence de öyle değil mi?" Tekrar güldüm.

"Nasıl gidiyor?" Nora sordu. "Evrakları doldururken herhangi bir sorunla karşılaştın mı?"

Cevap vermeden önce bir an dudaklarımı birbirine bastırdım. "Bu konuda.

Aslında henüz boşanma davası açmadık."

Servis görevlisi içeceklerimizi getirdi ama Nora'nın bakışları Ben.

"Vegas bir ay önceydi," dedi Nora gözlerini kısarak. "Neden boşanma davası açmak için bekledin mi?"

"Cox, özellikle de eski iş ortağıyla yaşadığı olaydan sonra, hızlıca boşanıyor gibi görünürse halkla ilişkilerinin kötü olacağından endişe ediyordu. Bu yüzden bir süre daha evli kalmayı kabul ettim."

Nora mimozasını görmezden gelerek hâlâ bana bakıyordu. "Ve?"

İçkimden bir yudum aldım. Jensen dudaklarında eğlenen bir gülümsemeyle ikimizi izliyordu.

"Ve bazı şeyler oldu," dedim omuz silkerek, masum görünmeye çalışarak ve muhtemelen bunu başaramayarak.

"Bu işin gidişatı hoşuma gidiyor," dedi Jensen. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Onun koluna bir şaplak attı.

"Birlikte vakit geçiriyorduk ve dün gece işler... yakınlaştı."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Bir yanım sana aletin egosu kadar büyük olup olmadığını sormak istiyor, çünkü eğer öyleyse senin adına çok mutluyum. Ama daha önce

O noktaya geldiğimizde, bunun iyi olduğunu, senin iyi olduğunu ve teknik olarak evli olduğunuz için sana zorbalık yapmadığını bilmem gerekiyor."

"Benim için endişelendiğin için seni seviyorum ama gecenin bir yarısı onun yatak odasına iç çamaşırsız girdim."

"Ooh," dedi Jensen. "Çok kıskandım."

Nora'nın ağzının kenarları kalktı. "Aferin sana Soph. İstedğin şeyin peşinden gidiyorsun. Bayıldım buna. Tamam, peki aleti?"

"Harika," dedim iç çekerek. "Bütün bunların yüzüme patlayabileceğini biliyorum. Ve muhtemelen patlayacak da -burada söz konusu olan benim. Ama gerçek şu ki, ondan hoşlanıyorum."

"Bunun olacağını hissediyordum," dedi Nora. "O gün koşumuzdan sonra Brody's'e girdiğinde, yavru bir ceylanı takip eden bir aslan gibiydi."

"O gün ona çok sinirlenmişim," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Dürüst olacağım. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değilim. Gerçekten ciddi olduğunu düşünmemiştim. Neden onun gibi bir adam-"

"Dur." Nora elini kaldırdı. "Orada dur, Sophie Abbott. Sakın onun gibi bir adamın senin gibi bir kıza neden ilgi duyduğunu bilmediğini söyleme. En iyi arkadaşım hakkında bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

Dudaklarımı tekrar birbirine bastırdım. "Sadece beklenmedik bir şey. Ama o beklenmedik biri."

"Uh-oh," dedi Jensen.

"Ne?"

"Vegas'taki kocana aşık oluyorsun."

Tartışmaya başladım ama kendimi durdurdum. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Cox'a aşık oluyordum. En azından biraz.

"Bundan kaçınmak biraz zordu. Özellikle de çatıdaki piknikten sonra." Nora içkisini yudumladı. "Kulağa romantik geliyor."

"Öyleydi." Onlara bir gün öncesini anlattım. Düşüp çenemi nasıl sıyırdığımı ve Cox'un insanlarla dolu bir restoranda utanmayayım diye bana çatı katında spontane bir piknik ısmarladığını. Ve sonra dairemde olanları, aldatan karısını arayan korkunç sarhoş adamı.

"Aman Tanrım, Cox'un orada olmasına çok sevindim," dedi Nora. "Dairen ne kadar kötü?"

"Bu sabah geri döndük ve düşündüğüm kadar kötü değilmiş. Çoğunlukla sadece dağınıktı."

"Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi. "Peki taşınmayı düşündünüz mü? Binanız oldukça kötü durumda."

"Şimdi düşünüyorum da. O adam içeri çok kolay girdi. Çok kötü biri olduğumu biliyorum ama kapımı her zaman kilitlerim."

"Kız kardeşime katılıyorum," dedi Jensen. "Yaşamak için yeni bir yer aramaya başlamanın zamanı geldi. Benimkini önerirdim ama sen çok cazipsin ve artık evli bir kadınsın."

"*Evlilik gerçek değil ki.*" diyecektim. Ama durdum. Gerçekten söylemek istemedim.

Onun yerine "Bir yolunu bulurum," dedim.

Kahvaltımız geldi ve sohbet başka şeylere döndü. Nora patronuyla bazı anlaşmazlıklar yaşıyordu. Jensen Londra'ya bir iş gezisi planlıyordu ama iptal edilmişti. Nora onun şehirde kalmasından pek memnun görünmüyordu.

Benedict yumurtamdan bir ısırık aldım ve pencereden dışarı baktım. Althea ve Dominic yine restoranın dışındaydılar. Bir şeyler söylediler, sonra birbirlerine sırtlarını döndüler ve zıt yönlerde doğru ilerleyerek ayrıldılar.

"Açıklayamadığınız halde bir şey hakkında bir şeyler hissettiğiniz oldu mu hiç?" diye sordum.

"Kesinlikle," dedi Nora. "Neden?"

"Cox için çalışan bir kadın var; adı Althea McLellan. Geçen hafta sonu babamla buradayken onu caddenin karşısındaki restorana girerken görmüştüm. Ve az önce onu tekrar gördüm, ama bu sefer yanında Cox'un eski iş ortağı vardı, o da pek iyi koşullarda ayrılmamıştı. Bu bana garip bir his veriyor."

"Eski iş ortağı kim?" Jensen sordu. "Dominic Coates."

Sanki isim onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatı. "Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Sadece laf arasında," dedi. "O çekilmez bir klişe. Adam zenginleşiyor, her şeyin yanına kâr kalacağını sanıyor. Sonra yakalandığında şok olur ve gerçekten sonuçlarına katlanmak zorunda kalır."

Nora, "Bu senden gelen çok olgun bir açıklamaydı," dedi.

"Benim de bazı anlarım oluyor," dedi. "Görünüşe göre bir ayını rehabilitasyonda geçirmiş ve geri dönüş hikayesini sahnelemesi için bir halkla ilişkiler firması tutmuş."

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

"Şirkette çalışan bir bayan arkadaşım var," dedi kaşlarını oynatarak.

Parmağımı çatalıma vurdum. "Yani fahişeler ve esrarla yakalanıyor ve işini kaybediyor. Rehabilitasyona gidiyor, sonra da itibarını düzeltmesi için bir halkla ilişkiler şirketi tutuyor. Şimdi de Cox'un avukatıyla görüşüyor."

"Şüpheli bir durum," dedi Nora. "Ona söyleyecek misin?"

"Cuma günü döndüğünde bundan bahsedebilirim. Gerçi bu beni ilgilendirmez gibi geliyor."

Jensen, "Sen onun karısısın," dedi.

"Dur," dedim gözlerimi devirerek. "O söylediğinde yeterince kötü oluyor." Dramatik bir şekilde iç çekti. "Şanslı piç. Umarım seni takdir ediyordur."

"Bu kesin," dedi Nora. "Ve artık at kuyruğunu çekmek yok. Sen istemediğin sürece."

Yumuşak bir kahkaha atarak dalgınca saçlarımı okşadım. Cox'la ilgili tüm bu konuşmalar onu özlememe neden oluyordu ve o henüz kasabadan ayrılmamıştı bile. Onu bütün hafta göremeyecek olma düşüncesi çok hayal kırıklığı yaratıyordu.

Aklımı başıma toplamam gerekiyordu yoksa kalbimin başı büyük belaya girecekti.

COX

A Sophie'yi evinden uğurladıktan sonra eşyalarını evime götürüp boşalttım. Bu hafta şehir dışına çıkmak zorunda olduğum için pek memnun değildim ama en azından Sophie'nin evimde güvenli ve rahat.

Annemle golf randevumdan hemen sonra uçağıma yetişmek üzere yola çıkacağım için çantamı hazırladım ve arabama koydum. Sonra golf sahasına gittim.

Kulüp binasında beni bekliyordu, üzerinde bir polo ve bermuda şort vardı. Georgia Cox, kısa tuttuğı gümüş rengi saçları, keskin zekâsı ve ömür boyu süren golf takıntısıyla ufak tefek bir fişek. Çok mutlu bir şekilde bekar ve golf oynarken, en sevdiği güzellik salonunda ve yerel yaşlılar merkezinde tanıştığı arkadaşlarıyla aktif bir sosyal hayatın tadını çıkarıyor.

Arabadan indim ve kapıyı kapattım. "Hey, anne."

"İşte buradasın. Acele edin; başlama saatini kaçırmak istemeyiz." "Tam zamanında geldim." Sopalarımı bagajdan çıkardım ve golf arabasına götürdü.

"Öyle bile olsa."

Alnına hızlı bir öpücük kondurdum, sonra arabasına bindik. O sürdü. Onun değerli golf arabasının direksiyonuna geçmeme hâlâ izin yoktu.

İlk yeşil alana gidip oyunumuza başlarken bana sosyal çevresindeki tüm dedikoduları anlattı. Komşuları yeni bir peyzaj düzenlemesi yapıyorlarmış ve ev sahipleri seçtikleri ağaç türleri yüzünden tepkiliymiş. Arkadaşı Charlene Lafferty kendi saçını boyamaya çalışmış ve saç mor çıkmıştı. Ve yaşlılar merkezindeki erkeklerin hepsi

yeni dans sınıfına akın etti, eğitmen ve onun cimri kıyafetleri yüzünden.

Dördüncü yeşile gelindiğinde, anlatacak hikâyesi kalmamış gibiydi. "Çok sessizsin," dedi. "Aklında ne var?" Bunun ne kadar büyük bir soru olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ben çocukken Seattle'da yaşadığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Kızın kaşları merakla kalktı. "Hatırlıyorum."

"Sokağımızın aşağısında yaşayan bir kız vardı. Okulda benim sınıfımdaydı ve-"

"Sophie Abbott?"

Onu tarif etmeye devam edecektim ama görünüşe göre buna gerek yoktu. "Evet, bu o. Sophie'yi hatırlıyor musun?"

"Elbette biliyorum. O zavallı kızı yalnız bırakmazdın. Yarım düzine kez müdürle görüşmeye çağırılmış olmalıyım."

Yüzümü buruşturdum. "O kadar kötü müydüm?"

"Ona sürekli sataşılıyor ve saçını çekiyordun. Bazıları *erkek adam erkek adamdır* demeye çalıştı, ama ben hiçbirini yapmadım. Bunun için seni pataklardım ama ikimiz de bunu yapmadığımızı biliyoruz. Video oyunlarını elinden aldım ve seni arkadaşlarıyla sık sık görüşmekten men ettim. Ama o da çok zor bir dönemdi."

"Anne, bu konuda konuşmak zorunda değiliz."

"Belki de konuşmalıyız."

Konuyu değiştirmeyi umarak, "Sophie'ye yine rastladım," dedim çabucak. "Öyle mi?"

"Bir ortağım için çalışıyor."

"Umarım uslu durmuşsundur," dedi. "Bu sefer saçını çekmek yok."

Bir kahkaha attım. *Sadece o isterse anne*. "Uslu durdum. Çoğunlukla."

"Nasıl biri?" "Vişneli turta kadar tatlı."

"Yani tüm bu sataşmalarınız kalıcı bir hasar yaratmadı mı?"

Derin bir nefes aldım. "Umarım öyle değildir. Gerçi şimdi ona bir özür borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Öyle olduğunu söyleyebilirim. Peki onu ne zaman getireceksin?" "Ne?"

"Beni duydun."

Ona yan gözle baktım. "Neden onu getireceğimi düşündün ki?" "Yoksa neden ondan bahsettin?"

"Anne, düşündüğün gibi değil."

Öfkelendi. "Bunu ertelemeye devam edersen, beni asla büyükanne yapamayacaksın."

"Yavaş ol. Yirmi yıl önce tanıdığım bir kızı hatırlayıp hatırlamadığını soruyorum ve sen torunlara mı atlıyorsun?"

"Hayır, ama sanırım bana Bayan Sophie Abbott hakkında önemli bir şey söyleyeceksin. Ben de artık büyüüp yuva kurman için duyduğum sabırsızlığı dile getiriyorum."

"Ebeveynlerin çocuklarını evlendirmekle ilgili takıntıları nedir? Strateji tartıştığınız toplantılar mı yapıyorsunuz?"

"Aslına bakarsanız, öyle. Geçen ayın teması, bir kızı eve getirip annesiyle tanıştıracak kadar uzun süre bir kızla çıkmayan yetişkin erkeklerdi. Bir sürü not aldım."

Yüksek sesle güldüm çünkü başka ne yapabilirdim ki? Gerçek o kadar saçmaydı ki bana inanmayacaktı. "Anne, ben evlendim."

"Benimle oynama, Camden. Bu hiç hoş değil."

"Ben oyun oynamıyorum." Boğazımı temizledim. Aksanımın kalınlaştığını duyabiliyordum. Annemin yanındayken ya da bir şeye sinirlendiğimde bunu yapma eğilimindeydim. Ve şu anda her ikisini de yaşıyordum. "Bu yüzden Sophie Abbott'tan bahsettim. Vegas'ta karşılaştık ve şu yirmi dört saat açık şapellerden birinde evlendik."

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. "Ne zaman?"

Kahretsin, bu onu çok kızdıracaktı. "Yaklaşık bir ay önce."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bir ay önce evlendiniz ve ben bunu yeni mi duyuyorum?"

"Sana söyledim, düşündüğün gibi değil." "Umalım da öyle olmasın."

"Bu bir hataydı ve evli kalmayacağız. Bu yüzden sana hemen söylemedim."

Kollarını kavuşturdu ve bana sert bir bakış fırlattı. İçimdeki küçük çocuk kaçmak istedi ama kendimi tuttum.

"Peki neden bana şimdi söylüyorsun?"

Cevap vermek için ağızımı açtım ama durdum. Çünkü bu soruya verecek bir cevabım olduğundan emin değildim.

"Bilmiyorum."

Yavaşça başını salladı. "Pekala o zaman." "Kızgın değil misin?"

"Hayır, çok kızgınım. Bu işi çözdüğünde, bir düğün daha yapmanı ve bu sefer doğru düzgün yapmanı bekliyorum."

"Anlayacak bir şey yok. Sarhoş olduk ve evlendik. Boşanma davası açmamamızın tek nedeni, bu olayla ilgili kötü reklamdan kaçınmak."

Bana bir bakış fırlattı. "Annene yalan söyleme." "Yalan söylemiyorum."

"Boşanma davası açmamanın tek sebebi bu mu? İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz, bu yüzden belki de açık konuşalım ve o kıza karşı bir şeyler hissettiğini kabul edelim."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bunu saklamaya çalışıyorsun, belki kendinden bile. Ama görebiliyorum. Vurulmuşsun. O zaman da öyleydin, şimdi de öylesin."

Onunla tartışmaya devam etmek istiyordum ama o haklı mıydı? Bu yüzden mi onu bir haftalığına terk etme düşüncesi göğsümde garip bir ağrıya neden oluyordu?

"Ayrıca, evlilik korkunu aşacak kadar büyüdün," dedi.

"Evlilikten korkmuyorum."

"Öylesin ve bunun için kısmen ben suçluyum. Ama sadece kısmen. Çoğunlukla babanın hatası. Hiçbir zaman iyi bir örnek olmadın."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Onun böyle olması benim suçum değil. Ama onunla bu kadar uzun süre kaldığım için pişmanım. Bunun ikimize de bir faydası olmadı."

"İkimiz de iyi olduk," dedim sırtarak.

"Ben gayet iyiyim, ama senin için jüri hâlâ kararını vermedi." Bana göz kırptı. "Ve hala soruma cevap vermedin."

"Hangisi?"

"Gelinimle ne zaman tanışacağım?"

Başımı salladım. Sophie'nin gerçekten gelini olmadığını savunmak -ya da uzun sürmeyecekti- anlamsız olurdu.

Ve onları tanıştırmak çok mu kötü olurdu? Sophie tatlıydı ama yine de sertti, annemin seveceği türden bir kadındı.

Bekle. Annemin seveceği türden bir kadındı. Kahretsin.

"Bilmiyorum anne. Göreceğiz."

Bana memnun olmadığını belirten bir bakış attı ama şimdilik bunu görmezden geldi.

Annemi hiç bir kadınla tanıştırmamıştım. Asla. Neden tanıştırayım ki? Haklıydı: Kimseyle o kadar ileri gidecek kadar uzun süre çıkmamıştım. Ama Sophie farklıydı, sadece onunla evlendiğim için değil.

Annemi arabaya kadar takip ettim ve bindim. Belki de bu iş gezisi tam da ihtiyacım olan şeydi. Kafamı toparlamak için bir hafta uzak kalmak. Sophie'den hoşlandığımdan emindim ve onunla sevişmeye bayılıyordum. Ama bu *onu annemle tanıştırma* durumu muydu? Bu biraz abartılı görünüyordu. Ne de olsa evli kalmayacaktık.

Dışında-

Hayır. Bunu düşünmeyecektim bile. Sophie ve ben bir anlaşma yapmıştık. Bu arada birbirimizin tadını çıkarabilirdik ama ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk. Ve evlilik bana göre değildi.

SOPHIE

I Garaj kapısı açıcısına bastım ve açılmasını bekledim, sonra da Cox'un garajına girdim. Arabalarından birini dışarıya park etmişti, böylece o yokken ben de orayı kullanabilecektim. Garajı büyüktü,

açık ve düzenli. Bana çok fazla alet edevatı olan bir adam gibi gelmemiştii ama üzerinde aletler olan büyük bir çalışma tezgahı ve benden daha uzun kırmızı bir alet kutusu vardı. Daha küçük olmasına rağmen bana çocukluğumdaki garajımızı hatırlattı.

Son bir haftadır onun evinde kalıyordum ve burada bu kadar rahat olmam şaşırtıcıydı. Houston'da bir iş gezisinde olduğu için çok garip olabilirdi. Bir keresinde babamın komşularından birinin evinde iki hafta kalmıştım ve bir şeyleri kırıp dökmekten ve onarılamaz hasarlar vermekten korktuğum için hep diken üstünde yürümüştüm. Ama her nasılsa Cox'un büyük evi bana evim gibi gelmişti.

Ve hiçbir şeyi kırmamış ya da dökmemiştım. Yaşasın, ben!

Seyahatinde çok meşguldü ama toplantılar arasında ve akşamları mesajlaşıyorduk. Her gece iyi geceler dilemek için mesaj atıyordu. Erkek arkadaşı gibi davranıyordu, ki bu hoşuma gidiyordu. Ama aynı zamanda beni meraklandırıyordu. Tesadüfi kocamla çıkmaya mı başlamıştım? Bu iş nereye varacaktı? Kalbimi koruma kararlılığım parçalanmıştı ve şimdi burada, onun evinde kalıyordum, onun tatlı mesajlarıyla karnım zil çalıyordu.

Ayaklarım topuklu ayakkabılarımdan yorulmuştu, bu yüzden içeri girer girmez onları çıkardım. Uzun bir hafta olmuştu. Kötü anlamda değil, sadece *bugün Cuma ve sütyenimi çıkarmaya hazırım* anlamında. Burada kimse yoktu, bu yüzden çantamı yere bıraktıktan sonra kopçayı açtım ve sütyenimi gömleğimden çıkardım.

Ah. Bu daha iyiydi.

İşten sonra evime gelen postaları kontrol etmek için durmuştum, sütyenimi mutfak tezgahının üzerine koydum ve zarfları karıştırdım. Bill. Fatura. Bir fatura daha. Gözlerimi devirerek iç çektim. Her zamanki gibi. Postadan hiç iyi bir şey çıkmazdı. Hep daha fazla fatura. Sanki posta kutumda çoğalıyorlardı, o sinir bozucu bildirimler tavşanlar gibi üst üste biniyor ve tonlarca küçük fatura bebeği yapıyordu.

Aslında bu kadar çok faturam olmasının nedeni bu değildi. Ama gerçeğinden daha şirin bir nedendi.

Kilerden biri çıktı ve ben çığlık atarak elimdeki zarf yığınına havaya fırlattım.

"Sorun yok. Sadece benim," dedi Oliver.

Elimi göğsüme koydum ve derin bir nefes aldım. "Beni korkuttun. Burada olduğunu fark etmemiştim."

"Bunun için üzgünüm. Cox eve gelmeden önce birkaç şey bırakacaktım."

Zarfları aldım ve gelişigüzel bir yığın haline getirdim. "Araban orada mı?"

"Diğer tarafına park ettim, o yüzden muhtemelen görmediniz."

Oliver'ın gözleri tezgâha kaydı ve sütyenimin orada öylece durduğunu fark ettim. Onu kaptığım gibi arkama koydum ve gözden uzak tutmaya çalıştım.

Ama... Tanrım, tişörtümden meme uçlarımı görebilir miydi? Burası biraz soğuktu ve bu bluz vücuda oturuyordu ve biraz inceydi, bu yüzden muhtemelen-

Aşağıya baktım. Farlar kesinlikle yanıyordu.

"Biliyor musun, ben gidip üstümü değiştireceğim."

O başka bir şey söyleyemeden yatak odasına koştum, sütyenim elimde sallanıyordu.

Birkaç dakika sonra üzerimde bir tişört ve tozluk, altımda da düzgünce astarlanmış hafta sonu sütyenimle dışarı çıktım. Saçlarım bugün özellikle asi davranıyordu, bu yüzden elimden geldiğince kalın bir at kuyruğu şeklinde topladım.

Oliver hâlâ mutfaktaydı. "Korkuttuğum için üzgünüm, canım." "Önemli değil. Biraz daha çay getirdin mi?"

"Sanırım bunu yapsaydım Cox kafamı koparırdı. Ofiste saklamaya başladığımı bildiğini sanmıyordum ama belli ki sandığım kadar kurnaz değilmişim."

"Yani, orada çalışan kızdan hoşlanıyor musun?"

"Hayatımda gördüğüm en güzel yaratık." "Ona çıkma teklif ettin mi?"

Başını sallayarak tezgâha yaslandı. "Henüz değil." "Neden henüz değil?"

"Tanrım, bilmiyorum. Genelde inanılmaz derecede çekiciyimdir." Gözlerini kısarak durakladı. "Dürüst olabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Sanırım ondan biraz korkuyorum." "Neden korkuyorsun?"

"Açıklaması zor. O dükkana her gittiğimde, ne söyleyeceğimi çok iyi hesaplamış oluyorum. Ama sonra tezgâhın başına geçip çay aromaları hakkında saçma sapan bir soru soruyorum ve sanki uğramamın tek nedeni buymuş gibi daha fazlasını satın alıyorum."

"Belki de ne söyleyeceğini önceden düşünmeyi bırakmalısın. Sadece oradayken aklına ne gelirse onu söyle."

"O zaman muhtemelen *sırf senin gülümsemeni görebilmek için buraya çay almaya geliyorum* gibi aptalca bir şey söyleyeceğim."

"Bunun nesi yanlış? Çok sevimli."

"Bu çok saçma. Ayrıca, sanırım bir erkek arkadaşı var." "Nereden biliyorsun?"

"Bir gün işten sonra onu aldığını gördüm."

"Erkek arkadaşı olduğuna emin misin? Kardeşi, kuzeni ya da sadece arkadaşı olan bir adam olabilir."

"Pekala, dürüst olmak gerekirse, onun erkek arkadaşı olduğunu kanıtlayacak bir şey yaptığını görmedim. Ve bu bir süre önceydi."

"Bence bunu bir bahane olarak kullanıyorsun çünkü o seni geriyor. Ve şimdi bütün bunları kafanda kuruyorsun, oysa aslında çok basit. Sadece kendin ol. Belki aptalca gelebilir ama sırf onunla konuşabilmek için çay almaya geldiğini söyle. Güven bana: Bunun sevimli olduğunu düşünecektir. Ve eğer bir erkek arkadaşı varsa, en azından denediğini bilerek bu işin peşini bırakabilirsin."

"Bu... şey, bu çok akıllıca bir tavsiye. Her zaman bu kadar anlayışlı mısın?"

Gülümsedim. "Benim de bazı anlarım oluyor." "Cox sana sahip olduğu için çok şanslı." "Onu bilmem ama teşekkürler."

"Evet, öyle. Etrafında daha fazla iyi insana ihtiyacı var."

Nedense bu bana Althea'yı düşündürdü. Cox'a geçen hafta sonu onu Dominic'le gördüğümü söylememiştim. Eğer bu konuyu açacaksam -ki açmam gerektiğinden tam olarak emin değildim- bunu yüz yüze yapmak istiyordum.

"Oliver, sana bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Althea hakkında ne düşünüyorsun?"

Dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Malefiz'i mi kastediyorsun? O kötülüğün vücut bulmuş hali."

Bu beklenmedik bir şeydi. "Gerçekten mi?"

"Şirket avukatı olduğu için diyeceğim ama son derece düzgün insanlar olan avukatlarla tanıştım. Althea iyi bir insan gibi görünüyor ama platin sarısı saçları siyah bir ruhu saklıyor."

"O zaman Cox neden onunla çalışıyor?"

"Acımasız ve gaddar biri ama bu hep onun lehine işliyor, değil mi? Onu yanında tutuyor çünkü işinde çok iyi."

"Ama etik değil mi?"

"Gördüğüm kadarıyla, çizgide yürümekte usta. Pek etik dışı sayılmaz ama işine geldiğinde kuralları esnetmekten mutluluk duyuyor."

"Dominic Coates ile görüşmek için bir nedeni olup olmadığını biliyor musunuz?" Kaşları kalktı. "Bildiğim kadarıyla yok. Neden?"

"Onları geçen hafta sonu birlikte gördüğüme eminim. Bir restoranda buluştular ve içeri girdiler. Ben caddenin karşısındaydım ama onlar olduğuna neredeyse eminim."

"Cox biliyor mu?"

"Hayır, onu o zamandan beri görmedim ve bir mesajda bahsedilecek türden bir şey gibi görünmüyordu. Sence bundan bahsetmeli miyim?"

"Kesinlikle. Althea bir şeylerin peşindeyse bunu bilmesi gerekir."

"Tamam, o zaman ona söylerim."

"Güzel. Sadece onunla konuşurken çekip gitmesine izin verme. Biri ona duymak istemediği bir şey söylediğinde bunu yapar."

Bu beni pek şaşırtmadı. "İyi tüyo. Teşekkürler."

"Ne zaman istersen, hayatım. Uçağı zamanında indi, yani yakında evde olur. Akşam yemeği sipariş ettim bile. Birazdan teslim edilir..." Saatini kontrol etmek için durakladı. "On dakika."

"Vay canına, teşekkürler."

"Bu benim hem işim hem de zevkim." Yanıma geldi ve elimi kaldırdı, sonra parmak eklemlerimi hafifçe öptü. "Kocana benden selam söyle. Görüşürüz."

Sonra görüşürüz."

Kocası hakkında söylediklerine gözlerimi devirmiştim. "Hoşça kal Oliver." Yürüdü ve ön kapıdan çıktı.

Akşam yemeği tam on dakika sonra geldi -işinde gerçekten iyiydi- ve Cox'tan birazdan evde olacağını söyleyen bir mesaj aldım. Yemeği mutfakta bıraktım ve saçıma bir şey yapıp yapamayacağımı görmek için banyoya gittim. Cox saçımı açık bırakmamdan hoşlanıyor gibiydi, ben de atkuyruğumu çıkardım ve kabarıklığı yatıştırmak için biraz ürün sürdüm.

Karnım beklentiyle karıncalandı. Onu bütün hafta görmemiştim ve özlemiştim. Hem de çok. Aslında, onu kesinlikle olması gerekenden daha fazla özlemiştim, ama kalbimi -ya da bedenimi- buna ikna etmekte çok zorlanıyordum.

Bütün hafta onun yatağında yatmış olmamı umursayacak mıydı? Onun gibi koktuğu için onun yastığını kullanmamı? Hiç bu kadar mışıl mışıl uyumamıştım. Onun yatağında olmak, pamuksu bir erkek cenneti bulutuna gömülmek gibiydi.

Eğer gerçekten evlenirse, o çok şanslı bir kız olacaktı. İçeri girdiğini duydum ve kalbim küt küt atmaya başladı.

"Tatlım, ben geldim," diye seslendi mutfaktan.

Çok gülünçtü.

Ama onun sesini duymak gerçekten çok güzeldi.

"Merhaba." Dışarı çıktım, aniden bu sıkıcı tişört ve siyah tayttan daha seksi bir şeyler giymiş olmayı diledim. Sütyenim bile güzel değildi, külotum da uymuyordu.

Başarısızlık yolu, Soph.

Artık çok geç.

"Ne kadar da güzel görünüyorsun." Bakışları bir aşağı bir yukarı gezindi ve ağzının kenarları kalktı.

"Seni bir haftadır görmediğim için daha seksi bir şeyler giyebileceğim aklıma geldi ama..." Omuz silktim.

"Gerek yok, şekerim. Sen bu halinle mükemmelsin." Ellerini belime doladı ve bir öpücük için eğildi.

Ağzı ağzıma değdiği anda vücudum alev aldı. Kollarımı omuzlarına doladım ve öpücüğünün içinde eridim. Dudakları yumuşak ama sıkıydı, dili kadifemsiydi. Bir hafta ayrı kalmak hiçbir şeyi değiştirmemişti. Bu adama fena halde aşık oluyordum.

Dudaklarımız ayrıldı ve kaşları çatılmış bir halde geri çekildi. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır," dedi ama hâlâ kafası karışmış görünüyordu. Ya da belki şaşkın. "Hayır, her şey yolunda. Evde olmak güzel."

"Geri dönmene sevindim. Oliver yemek gönderdi. Yiyelim mi?"

Saçımı okşadı, gözleri yüzümde geziniyordu. "Elbette. Hadi yiyelim. Tatlıyı sonra yerim."

Gözlerindeki bakış, tatlı olarak ne istediğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. Ben de. Bu konuda hiçbir şikayetim yoktu.

Yemeğimizi masaya götürdük. Cox tabakları ve çatal bıçak takımlarını çıkardı ve bir şişe şarap açtı. En sevdiklerimden biriydi, Salishan Cellars'ın Cookie adlı kırmızı karışımıydı. Çok lezzetliydi.

"Yolculuğunuz nasıldı?" Yemeğimizi yiyip yerleştikten sonra sordum.

"Çok uzun. Ama onun dışında iyiydi. Verimli. İşler nasıldı Burada mı?"

"İyiydi. Evim yerine burada kalmam dışında benim için oldukça normal bir haftaydı."

"Baban nasıl?"

"Durumu iyi. Her zamanki gibi tuzlu." Bir ısırık almak için durakladım. Şimdi Althea'dan söz etmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. "Geçen hafta sonu bir şey gördüm ve bundan bahsetmeli miyim emin olamadım ama aklıma takıldı."

"O da ne?"

"Bay Calloway ile ofisinize geldiğimde Althea McLellan ile tanıştım. Kendisi avukatınız mı?"

"Öyle."

"Onu geçen Pazar günü bir restoranın dışında gördüm ama tuhaf olan bu değildi. Eski iş ortağınız Dominic Coates ile birlikte olduğundan oldukça eminim."

"Olmuş olamaz."

"Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum."

Başını salladı ve yemeye devam etti. "Hayır. Althea Dominic'e katlanamıyor."

Onun gittiğini görmekten çok mutlu oldu."

"Tamam, ama sana söylüyorum, gerçekten onlar olduğunu düşünüyorum. Althea'yı daha önce orada görmüştüm ve emin olmak için Dominic'i Google'da arattım."

"Onunla görüşmek için hiçbir nedeni yok."

"Demek istediğim de bu zaten. Avukatınızın eski ortağınızla görüşmesi garip olmaz mıydı? Özellikle de bundan haberiniz yoksa?"

"Şekerim, bu konuda endişelenmene gerek yok."

Küçümseyici ses tonu karşısında sırtım sertleşti. Arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Yani... bana inanmıyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Öyle de olabilirdi."

"Tek söylediğim endişelenecek bir şey olmadığı. Althea uzun zamandır benim için çalışıyor."

Belki de konuyu kapatmalıydım. Cox onu tanıyordu, ben tanımıyordum. Ama bir şeyler döndüğü hissinden kurtulamıyordum. Ve beni başından savmaya çalışması hiç hoşuma gitmemişti.

"Oliver onun şeytanın vücut bulmuş hali olduğunu düşünüyor."

"Oliver ve Althea yağ ve su gibidir. Birbirlerinden hiç hoşlanmadılar." "Ama-"

Ayağa kalktı, tabağını aldı ve mutfığa götürdü.

Onunla konuşurken yanınızdan uzaklaşmasına izin vermeyin. Biri ona duymak istemediği bir şey söylediğinde bunu yapar.

Yarısı yenmiş yemeğimi masaya bırakarak ayağa kalktım ve onu takip ettim. "Cox."

Durdu ve yüzünü bana döndü. Çenesi gergindi, gözleri kızgınlıkla parlıyordu. Ama ben de ona sinirlenmiştim. "Ne?"

"Belki de ona körü körüne güvenmemelisin. Oliver'ın ondan hoşlanmadığını biliyorum ama acımasız olduğunu ve işine geldiğinde kuralları esnetmeye hazır olduğunu söyledi. Ve bence etrafınızda ne tür insanlar olduğu gerçekten önemli. Bu yüzden Bay Calloway kimlerle iş yaptığı konusunda çok dikkatli."

"Şimdi öyle mi? Aferin ona. Sanırım bu, onu hizada tutacak gerçek bir eşe sahip olmanın bir sonucu."

Gerçek bir eş. Duygularım kuru bir dal gibi kırıldı ve gözlerim yaşardı. "Ben sadece sana göz kulak olmaya çalışıyordum. En azından dinleyebilirdin."

Başka bir şey söylemeden ya da söyleyeceklerini duymayı beklemeden döndüm ve uzaklaştım.

COX

W

Kahretsin.

Gidip son derece aptalca bir şey söyledim, değil mi? Evet. Söylemiştim. Söylemiştim.

Sikeyim.

İçki dolabına gittim ve kendime iki parmak viski doldurdum. Bir parçam onu takip etmek istiyordu. Onu kollarıma almak ve daha iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa yapmak.

Ama özür dileme konusunda hiç iyi değildim.

Viskimi alıp oturma odasına gittim ve kanepeye oturdum. Bu gecenin böyle geçeceğini düşünmemiştim. Bir haftalık iş seyahatinden dönmüştüm ve şimdi diğer odada duyguları incinmiş bir kız vardı.

Kahretsin.

Sophie'nin Althea'yı Dominic'le gördüğünü iddia etmesi kafama bir iğne gibi batmış, rahatsız edici bir şüphe kuyusu açmıştı. Althea'ya güvenmiştim. İşime ve kişisel ilişkilerime bu kadar derinlemesine gömülmüşken ona güvenmek zorundaydım.

Ama benden habersiz Dominic'le buluştuysa...

Olamazdı.

Ama Sophie neden bu konuda yalan söylesin ki? Althea, Sophie ve tüm bu evlilik meselesi konusunda huysuzdu ama Sophie bunu bilmiyordu.

Ve lanet olsun, o *gerçek eş* yorumu çok boktan bir şeydi. Bunu söylediğim anda anlamıştım. Sophie'nin neden patronundan bahsettiğinden emin değildim ama gururuma dokunmuştu. Sanki beni başka bir erkekle kıyaslıyor ve eksik buluyormuş gibiydi.

Bir kez daha, tesadüfî eşimle ilgili rahatsız edici bir gerçekle yüzleştım. Önemseyordum.

Kimseyi önemsemediğimden değil. Önemseyordum. Annemi, Oliver'ı ve benim için çalışan insanları önemseyordum.

Ama Sophie'yi farklı bir şekilde önemseyordum. Daha derinden. Onu, kadınlardan hep kaçındığım bir şekilde önemseyordum.

Viskiden sağlıklı bir yudum aldım, boğazımdan aşağı kayarken yanma şeklinin tadını çıkardım. Bana Vegas'ı hatırlattı. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapıp evlendiğim o çılgın geceyi.

Pazar günü şehirden ayrıldığımda, bir hafta uzak kalmanın bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmişim. İçimde yaktığı ateş sönecek ve eve döndüğümde kendimi yine eski ben gibi hissedecek miydim? Kendini işine adanmış, işine odaklanmış ve işiyle tatmin olmuş bir bekâr. Arada sırada hoş bir oyalanma dışında hayatımda bir kadına ihtiyacım yoktu.

Ve sonra o kadın -Sophie Abbott- yumuşak sarı bukleleri omuzlarına dökülmüş, tişörtü ve taytıyla gezegendeki en şirin küçük eş gibi görünerek dışarı çıktı. Buraya aitmiş gibi görünüyordu.

Sanki gerçekmiş gibi.

Sophie'ye karşı hissettiklerimin, onu terslememle bir ilgisi olduğunu anlayacak kadar kendimin farkındaydım. Çünkü onu mutfağında yalınayak, birlikte yemek yiyebilmek için dolaptan tabak çıkarırken görmek, göğsümde bir şeylerin çatladığını hissetmeme neden olmuştu.

Onu özlemişim.

Hayır. Onu sadece özlemedim, onun için acı çektim.

Uzakta geçirdiğim bir hafta bana çok ihtiyacım olan perspektifi vermek bir yana, kafamın içine etmişti.

Viskimi bitirdim ve ayağa kalktım. Sophie'ye karşı hissettiklerimin uzun vadeli sonuçları ne olursa olsun, bir erkek olmanın ve müzikle yüzleşmenin zamanı gelmişti.

Yatak odamda değildi, ancak burada ona dair kanıtlar görebiliyordum. Yorgan sanki yatakta uyunmuş gibi arkaya dönüktü, koşu ayakkabıları kapının yanında düzgünce duruyordu ve şifonyerin üzerinde pembe bir kazak vardı. Misafir odasını kontrol ettim ama orada da yoktu, ofisimde ya da diğer boş yatak odasında da yoktu. Hangi cehennemdeydi? Ön kapının sesini duymamıştım ve arabası hâlâ garajdaydı.

Sonunda yarım banyonun kapısının kapalı olduğunu fark ettim. Kapıyı çaldım. "Sophie?"

Kapı bir aralık açıldı ve dışarı baktı. "Ne?"

Neden banyoda oturuyordu? "Tatlım, orada iyi misin?"

Tereddüt etti, sonra kapıyı biraz daha açtı. "Yanlış odaya girdim ve sonra çıkmak istemedim."

Bu kız çok tatlıydı, benim ölümüm olacaktı. "Artık dışarı çıkabilir misin?"

"Tamam." Alt dudağı hafifçe somurtarak dışarı çıktı. "Ama hâlâ kızgınım."

"Evet, bunu hak ediyorum."

Elini tuttum ve onu oturma odasına götürdüm. İkimiz de kanepeye oturduk. Sophie ellerini kucağında birleştirmişti ve bana bakmıyordu.

"Sana öyle çıkıştığım için özür dilerim. Hiç gereği yoktu."

Yüzü bana doğru eğildi.

"Althea'ya gelince, onunla konuşup neler olduğunu öğreneceğim." Buklelerinden birini parmakladım. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Affedildim mi, yoksa hala kızgın mısın?"

Derin bir nefes aldı. "Gerçekten karın olmadığımı biliyorum ama-" Parmağımla dudaklarına dokundum. "Aslında öylesin."

Bu onu gülümsetti. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Biliyorum. Ve sana önemsizmişsin gibi hissettirdiysem özür dilerim."

"Teşekkür ederim."

Elimi saçlarının arasına sokarak ona yaklaştım ve içime çektim. "Seni çok özledim."

"Yaptın mı?"

Yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes daha aldım. Tanrım, çok güzel kokuyordu. "Mm-hmm."

"Güzel. Çünkü ben de seni özledim." Dudaklarını boynuma bastırdı ve dilinin tenimde gezindiğini hissettim.

İçimde yaktığı ateş Hades'ten bile daha sıcaktı.

Onu kucağıma çektim, bacakları üzerimdeydi. Parmaklarım saçlarına dolandı ve dudaklarını kendime yaklaştırdım. Dilimi ağzının içine soktum. Göğüsleri göğsüme bastırdı ve ben onu öperken kalçalarını eğerek kendini bana sürttü.

Ağzının içine doğru inleyerek kalçalarımı yukarı ittim ve sert ereksiyonumu bacaklarının arasındaki yumuşak, sıcak boşluğa bastırdım. "Bunu istiyorsun, değil mi?"

Başını salladı, dağınık öpücükler arasında cevap verdi. "Evet. Lütfen, evet."

Gömleğinin altından tuttum ve başının üzerinden yukarı çektim. O tatlı göğüsleri yüzümde görmek istiyordum. Sütyeninin kopçasını açıp askıları kollarından aşağıya doğru kaydırırken bana yaslandı.

Tanrım, o lanet bir tanrıçaydı.

Memeleri muhteşemdi. Dolgun ve lezzetli pembe meme uçlarıyla kızarmıştı. Onları avuçlayıp sıktığımda, yumuşak etini nazıkçe yoğurduğumda inledi.

Dilimi bir meme ucuna sürttüm, sonra onu ağzıma aldım. Sırtını kamburlaştırdı ve başını arkaya yaslayarak bir inilti daha çıkardı. Göğüslerini sıktım, emdim ve yaladım. O benim sert uzunluğumu yukarı ve aşağı ovuştururken güzel vücudunu dikkatle cömertçe.

Ağırlığımı kaydırarak onu sırtüstü dönecek şekilde döndürdüm.

"Giysilerini çıkar," dedi.

Ben kimdim ki tartışayım? "Evet, hanımefendi."

O taytını ve külotunu çıkarıp yere bırakırken ben de pantolonumu ve gömleğimi çıkardım. Kanepede diz çökerek bacaklarını açtım ve parmaklarımı ıslak yarığında gezdirdim.

"Evet," diye nefes aldı.

"Tatlı şekerimin gelmesi gerekiyor, değil mi?"

"Çok kötü."

Daha yakına eğildim ve ağır ereksiyonumun ıslaklığının üzerinde kaymasına izin verdim. "Prezervatifler yatak odasında, tatlım."

Gözleri dalgalandı. "Biliyorum, ama aman Tanrım, bunu bir daha yap."

Kalçalarımı geri çekerek sikimi yarığının üzerinde gezdirdim, sonra ileri doğru ittim. Şaftım onun ıslaklığıyla parlıyordu.

"Ne kadar güzel bir amcık," dedim tekrar bacaklarının arasından süzülerek. "Çok ıslak ve güzelsin."

Ben kalçalarımı pompalarken o uzandı ve sikimi ona doğru bastırdı. Elinin ve kaygan kıvrımlarının arasında kayan şişmiş sikimin görüntüsü çok ateşliydi. Parmaklarının altında yumuşakça hareket ederken ucu parlıyordu ve beni klitorisine sürterek inledi.

"İşte böyle, güzelim. Kendini iyi hisset."

Kalçaları yuvarlandı ve eli şaftım boyunca kaydı. Onun benden zevk almasını izlemek hoşuma gidiyordu. Dudaklarının ayrılması ve nefesinin

kısa nefes alışları. Sikimi sıkıca tutuşu, tam da ihtiyacı olan yere sürtünmesi.

Daha hızlı hareket ederek ona daha fazla sürtünme sağladım. Karın kaslarım esnedi ve parmaklarım kalçalarına battı. Basınç hızla artıyordu. Eğer dikkatli olmazsam, karnının her yerine boşalacaktım.

Ve belki de yapardım. Ama önce o geliyordu.

Kendini daha sert ovdu. Daha hızlı. İnliyor ve inliyordu, gözleri kapanıyordu. Kalçalarımı ittim, sikimin ona sürtünmesine izin verdim, eline girip çıkmasını izledim.

Evet. Lanet olsun. Ateşli.

"Evet, şekerim. Sakın durma. Boşalana kadar durma."

İpeksi teninin ıslak kayganlığı neredeyse çok fazlaydı. Gerginlik artmıştı ama onun böyle boşalmasını izlemek istiyordum.

Haykırdı, ritmi aniden değişti. Küküsü şaftıma doğru titreşti ve o boşalırken ben de onunla birlikte hareket ettim. Altımda parçalanırken onu izledim.

Hareketleri yavaşladı ve gözleri açıldı. "Vay canına."

Bunu duymak kesinlikle hoşuma gitti. "Bu iyi miydi, şekerim?"

Dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "İnanılmaz."

"Güzel. Siktir, çok seksisin." Tekrar ıslaklığının içinde hareket ettim, sikim serbest kalmak için ağrıyordu.

Parmaklarını şaftımın etrafına doladı ve okşadı. Kalçalarım sarsıldı ve derin bir iniltiyle elinin içine doğru ittim.

"Buraya getir." Gözlerinde hınzır bir parıltıyla bakışlarımı karşıladı, sonra sikimi bıraktı ve göğüslerini sıktı.

"Vay anasını," dedim kendimi durduramadan. Kimdi bu kadın?

"İstiyor musun?" Onları tekrar sıktı ve parmaklarını sert meme uçlarını. "Çünkü bence biliyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun?" Vücutunda yukarı doğru ilerledim ve kalçalarımı göğüs kafesinin iki yanına yerleştirdim. Yeterince yerimiz vardı. "Bebeğim, o memeleri sikmeyi çok isterim."

İfadesine bir parça utangaçlık karıştı ve kendini tutmaya başladı. "Bunu daha önce hiç yapmadım, o yüzden..."

Ereksiyonumun göğüslerinin arasına yerleşmesine izin verdim. "Gerçek mi? Ben de bilmiyorum. Ama sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten mi? Bu bir ilk mi?" "Kesinlikle öyle."

Göğüslerini birbirine bastırarak beni yumuşak etiyle sardı. "Buna bayılıyorum."

"Ben de öyle sayılırım."

Ve gerçekten istiyordum. Eğer biriyle yeni bir şey yaşayacaksam, bunun Sophie olmasını istiyordum.

"Tamam, Cox." Gözlerime bakarak daha sert sıktı. "Memelerimi sik."

Tatlı şeker böceğimin dudaklarından iğrenç kelimeler duymak bile daha başlamadan boşalmam için neredeyse yeterliydi. Bir iniltiyle kalçalarımı hareket ettirdim ve sert uzunluğumu güzel göğüslerinin arasına kaydurdım.

Bunu yaptığım en ateşli şey yapan sadece hissettirdikleri değildi -ki bu harika bir histi-. Görünüşü de öyleydi. Sophie'nin elleri göğüslerinin üzerindeydi ve sikim göğüslerinin arasına giriyordu. Etrafımda kendini sıkarken huşu içinde izledim. Onun ıslaklığıyla kaplanmış sikim, ipeksi pürüzsüzlükteki tenine sürtünürken.

Sırtım sertleşti ve kaslarım esnedi. Baskı neredeyse dayanılmazdı. Bir hayvan gibi hırlayarak daha sert sürdüm. Daha hızlı hareket ettim. Aşağı uzandım ve ellerimi onunkilerin üzerine koyarak göğüslerini sikimin etrafına daha sıkı bastırdım.

Kontrolümü kaybederek sertçe homurdandım. Kalçalarım sarsıldı, itişlerim düzensizleşti. Ve çözüldüm.

Her darbeye homurdandım, dişlerimi birbirine geçirdim, sikim zonkluyordu. Kalın boşalma ipleri uçtan dışarı fırlayarak Sophie'nin boynuna ve çenesine sıçradı. İlkel bir parçam, derinlerde bir yerde, tenine boşalmamın, sikimin kayganlaşmasının ve göğüslerinin arasında kaymasının görüntüsünden zevk alıyordu.

Benimkini.

Yavaşlayarak onu kavrayışımı gevşettim ve nefes almak için durakladım. "Seni incitmedim, değil mi?"

"Hayır." Gözleri göğsüne kaydı. "Bu eğlenceliydi."

Sırıttım ve üzerinden indim. "Kımıldama."

Dolaptan bir bez ve temiz bir havlu aldım ve bezi ılık suyun altına tuttum. Sophie kanepeye uzanmış, bir kolunu başının üzerine, diğerini de karnının üzerine koymuştu. Saçları yüzüne dağılmıştı ve yanakları tatlı bir pembe tonunda kızarmıştı.

"Dur sana getireyim." Yanına çömelip onu temizledim, el beziyle nazikçe sildim, sonra havluyla kuruladım.

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve ben de bir battaniye alıp yanına yerleştim ve ikimizin üzerine örttüm. Bana yaslanarak rahatladı, başı göğsümdeydi ve ben de kollarımı ona doladım.

"Atkuyruklu o küçük tatlı şeyin büyüyünce böyle pis bir kız olacağını kim bilebilirdi?"

Güldü. "İçimdeki pisliği ortaya çıkarıyor olmalısın. Genelde bu kadar kirli değilimdir." "Bu çok iyi bir başarı gibi hissettiriyor." Yanağımı buruşturdum

saçlarına karşı. "İyi miyiz, şekerim?" "Evet. İyiyiz."

Başımı salladım, onun sıcak bedenini yanımda hissetmenin tadını çıkarıyordum. Sophie'yle biraz kirlenmek harikaydı ama içimde, az önce yaşadığım gibi akıllara durgunluk veren bir orgazmın tatmininden çok daha fazlası vardı. Hem doymuş hem de rahatlamıştım. Bu anla ilgili bir şey doğal hissettirdi. Uzun bir hafta uzak kaldıktan sonra Sophie'ye dönmek gibi.

Bir açıdan bu beni tedirgin ediyordu. Ama başka bir açıdan da, sadece devam etmek ve bizi nereye götüreceğini görmek istedim. Hiç beklenmedik bir yer olsa bile.

Aslında, öyle olacağına dair içimde garip bir şüphe vardı.

COX

M Gün sabahı çok çabuk geçti. Sophie ve ben hafta sonunu eve kapanarak geçirdik, bu da bana evli bir çift gibi olduğumuzu hissettirdi.

Yatakta birlikte uyanmak ve lezzetli bir sabah seksinin tadını çıkarmak. Mutfakta kahve yudumlamak. Yemek pişirmek ve birlikte oturup yemek yemek. Hepsi çok evcimen ve tahmin edemeyeceğim şekilde keyifliydi.

Gerçek şu ki, ondan hoşlanmıştım. Hem de çok. Ve onu vücudundan daha fazlası için sevdim.

-Seks tanrıçası olmasına rağmen. Onun arkadaşlığını sevdim. Gülümsemesini. Saçlarını, özellikle de sabahları dağınık olduğunda nasıl görüldüğünü. Bir şeyleri devirmesi ve kendi ayaklarına takılıp düşmesi ama yine de hiçbir şeyin onu alt edememesi.

Sophie ve tüm bu evlilik meselesi hakkında bazı garip düşünceler zihnimin ön saflarına doğru ilerlemeye çalışıyordu. Ve ben de onları geri itmeye devam ettim çünkü açıkça deliceydiler. Elbette ondan hoşlanıyordum ama bu...

Her neyse.

Irene Prager ile bir telefon görüşmesi yaparak projenin durumu hakkında bilgi aldım. Sonra mühendislik ekibimle bir toplantı daha yaptım. Şu ana kadar işler planlandığı gibi gidiyordu - aşağı yukarı. Programa aşağı yukarı uyuyorduk ve birkaç parça daha yerine oturursa tam zamanında temel atacaktık.

Konferans odasından ofisime dönerken Althea'yı gördüm. Masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarında bir şeye odaklanmıştı.

Bir tedirginlik omuzlarımın gerilmesine neden oldu. Gerçekten de benden habersiz Dominic'le buluşmuş muydu? Sophie'nin haklı olmasını istemiyordum çünkü Althea kafasına koyarsa hem şirketime hem de kişisel olarak bana çok zarar verebilirdi. Ama Sophie yanılıyorsa, sadece yanılmış mıydı? Yoksa bir nedenle bana yalan mı söylemişti?

Çok fazla iyi seçenek yok.

Althea'nın ofisine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Başını kaldırıp baktı. "Ne var ne yok?"

Nedense aklıma Sophie'nin babası ve onun sorgusu geldi. Saçmalık yok.

"Geçen hafta sonu Dominic ile görüştün mü?"

Y ü z ü n d e şaşkınlık ifadesi belirdi ama sadece bir anlığına. "Aslına bakarsanız, öyle yaptım."

Lanet olsun, Sophie haklıydı. Bu beni garip bir şekilde rahatlatmıştı. "O zaman bariz sorular neden ve neden

Bana bundan bahseder misin?"

Gözlerimin içine baktı, yüz ifadesinde güvenden başka bir şey yoktu. "Rehabilitasyondan çıktığında yaptığı ilk şey bir halkla ilişkiler firması tutmak oldu. Bunu cesur bir geri dönüş hikâyesine dönüştürmeye çalışması umurumda değil. Ama seninle ya da bu şirketle bir şeyler yapmaya çalışırsa umurumda. Ortaklığınızın nasıl sona erdiği konusunda bize karşı herhangi bir dava açmayı düşünüyorsa, dayanacak bir zemini olmadığını, bu yüzden zamanını boşa harcamaması gerektiğini bilmesini istedim. Ya da parasını. Onu gömeceğiz."

"Ve bilmem gerektiğini düşünmedin mi?"

Omuz silkti. "Kabul etti ve dava açmayı düşünmediğini söyledi. Bir sorun teşkil etmediği için bahsetmeye değmez diye düşündüm. Ayrıca, sen şehir dışındaydın. O kadar önemsiz bir konuydu ki, neredeyse onu gördüğümü bile unutacaktım."

Yavaşça başımı salladım. Ona inanmıştım. Ya da en azından söylediklerinin çoğuna inanmıştım. Gerçi Dominic ona bu kadar kolay yuvarlanıp karnını gösterdiyse, onu nasıl kıvrandırdığıyla övünmemesine şaşırmıştım. Althea mahkeme salonunda ya da dışında kazandığı zaferlerle övünmeyi severdi.

Ama bu sadece küçük bir şüpheydi. Belki de tatmin edici bir zafer gibi hissetmemişti, bu yüzden de peşini bırakmıştı. Ve ben geçen hafta boyunca şehir dışındaydım. Bu muhtemelen her şeyi açıklıyordu.

"Tamam o zaman," dedim. "Eğer onun tarafında bir şey öğrenirsen bana haber ver."

"Konusacağım. Ve Cox, Drew Easton'la tekrar konuştum. Hâlâ Skyline'ı satın almakla ilgileniyorlar."

"Ve hâlâ yatırımcılarımı kazıklamakla ilgilenmiyorum."

Gözleri hayal kırıklığıyla parladı. "Sadakatinin yersiz olmadığına emin misin? Shepherd Calloway için çok endişeleniyorsun."

"Calloway Skyline'ın tek yatırımcısı değil."

"Hayır, ama anlaşmayı kabul etmemenizin nedeni o, değil mi? Ya da daha doğrusu, anlaşmayı kabul etmemenizin nedeni onun asistanı."

"İster inanın ister inanmayın, bu karımla ilgili değil." "Karın," diye mırıldandı gözlerini devirerek.

Kıkırdadım. "Bunun seni bu kadar rahatsız etmesine izin vermemelisin. Ve Skyline ile planladığımız gibi ilerliyoruz. Satmıyoruz."

Cevap vermesini ya da tartışmasını beklemedim. Sadece başımı salladım ve ofisime geri döndüm.

Oturmaya fırsat bulamadan cep telefonum çaldı. Arayan Shepherd Calloway'di. Bu garipti.

"Calloway. Senin için ne yapabilirim?"

"Cox." Sesi buz gibiydi. Neredeyse düzdü. "Seninle üzerinden geçmemiz gereken bazı şeyler var. Benimle bu akşam altıda Oak Barrel'da buluşabilir misin?"

"Sanırım öyle. Bekle; takvimime bir bakayım."

Takvimimi kaydırdım. Bu gece boştum. Ama neden Calloway bir toplantı ayarlamak için beni bizzat arıyordu? Sophie'nin bir şeyler ayarlamak için Oliver'ı arayacağını düşünmüştüm. Yine de şu anda sahip olduğum en önemli iş ortaklıklarından birini temsil ediyordu.

"Tabii. Altıda görüşürüz."

"Güzel." Telefonu kapattı.

"Seninle sohbet etmek de güzeldi Calloway." Başımı salladım ve telefonumu cebime attım. Ne istediğine bu gece bakacaktım.

Ben geldiğimde CALLOWAY şehir merkezinde lüks bir şarap barı olan Oak Barrel'daydı. Takım elbise giymiş ve kravat takmıştı ve arka tarafa yakın bir masada oturuyordu. Ve yalnız değildi. Gözlüklü, kazak yelekli ve ekose gömlekli bir adam da onunla birlikte oturuyordu. Sanki oturmadan önce koltuklarını ters yöne çevirmişler gibi sandalyeleri birbirlerinden açılı duruyordu.

Kelepçelerimi düzelttim ve onların masasına gittim.

"Calloway." Elimi uzattım ve tokalaştık. Yüzü okunmuyordu ama her zaman böyle görünürdü. Kesinlikle kartlarını kapalı tutan bir adamdı. Poker gecesine davet etmek için acele edeceğim bir adam değildi.

Arkadaşına eliyle işaret etti. "Bu Corban Nash."

İfadesini okumak daha kolaydı ama anlamak daha kolay değildi. Beni labirentte koşan bir laboratuvar faresi gibi hissettiren bir şekilde daraltılmış gözlerle bana baktı. Göz temasını hiç kesmeden benimle sıkı bir tokalaşma gerçekleştirdi.

Boş sandalyeye oturdum. "Sizin için ne yapabilirim beyler?"

"Asistanım Sophie Abbott'u tanıyor musunuz?" Calloway sordu.

Hiç yaptım mı? Onun her bir parçasını tanıyordum ama bunu yüksek sesle söyleyecek değildim. Özellikle de bu ikisine. "Biliyorum."

"İlginç bir kelime seçimi." Nash öne doğru eğildi ve gözlüklerini düzeltti. "Onunla Vegas'ta evlendiğiniz doğru mu?" Calloway sordu.

Kaşlarım kalktı. "Seninle bu konuda konuştu mu?"

Nash, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Eşlerimiz onun en iyi arkadaşları," dedi.

"Sanırım bu cevabı zaten bildiğin anlamına geliyor," dedim. "Sophie ve ben, ileride yasal konuları nasıl ele alacağımıza dair özel bir anlaşma yaptık."

"Anlaşma neleri içeriyor?" Calloway sordu.

"Dediğim gibi, bu özel bir konu. Ayrıntıları sizinle paylaşmak isterse, bu ona kalmış."

Nash, "Bu aslında oldukça adil," dedi.

Calloway ona bir bakış attı, sonra bana döndü. "Oyunun ne Cox?"

Ellerimi kaldırdım. "Sophie'nin barbut masasındaki galibiyet serisini saymazsanız, oyun yok. Vegas'ta bazı istenmeyen sonuçları olan çılgın bir gece geçirdik. Ve eğer hızlı bir evliliği bir tür şirket casusluğu için kullanacağımı ima ediyorsan, bana çok fazla kredi veriyorsun. Ben o kadar kurnaz değilim."

"Bana bunun planlı olmadığını mı söylüyorsun? Kumarhanede tesadüfen mi karşılaştınız?"

"Tam olarak değil. Orada onu arıyordum. Sophie çok güzel bir kadın. Onu takip etmek istediğim için özür dilememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Calloway gözlerini kıstı. "Eğer onu takip etmekten kastınız onu sizinle evlenmesi için manipüle etmekse, öyle."

Beni kızdırmaya başlamıştı. Sophie'nin babası beni istediği kadar sorguya çekebilirdi ama o da kimdi? "Burada bir sorunumuz mu var Calloway?"

Nash sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "İlginç bir hareket." Calloway ona baktı. "Şu anda onu analiz ediyor musun?"

"Ben sadece tehdit olarak yorumlanabilecek bir şeyle çitayı yükseltmeyi seçmesinin ilginç olduğunu söylüyorum. Ya da belki bir tehdidin habercisi. Erkek istakozlar bölge için rekabet ederken benzer bir duruş sergilerler."

"İstakoz mu?" Ben sordum.

"Elbette hiyerarşik bir sosyal yapıya sahip tek hayvan onlar değil," diye devam etti. "Ancak kabuklu olmaları onları özellikle büyüleyici kılıyor. Memeliler arasında bu tür karmaşık sosyal etkileşimleri görmeyi bekleriz, ancak dış iskeleti olan herhangi bir şeyde çok fazla görmeyiz."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Bu adamdan hoşlanmam garip miydi?

Calloway, Nash'i ve biyoloji dersini görmezden gelerek, "Mesele şu," dedi. "Sophie sadece benim asistanım değil. O benim karımın arkadaşı. Bu da onun iyiliğine özel bir ilgi duyduğum anlamına geliyor."

"O halde Sophie'nin iyi olduğu konusunda sizi temin etmekten mutluluk duyarım." "İyi olsa iyi olur."

Tam karşılık verecektim ki Nash tekrar konuştu.

"Sanırım yakınlık sorunları var."

"Nereden biliyorsun?" Calloway sordu.

Nash beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Sözel olmayan ince ipuçları," dedi. "Ve onun adını söyleme biçiminde de belli bir tereddüt var."

Calloway başını salladı. "Everly ile tanışmadan önce beni tanımadığınıza sevindim."

Nash güldü. "Ne zamandan beri beni tanıdığına memnunsun?" "Bütün bunların bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Shepherd'ın söylemeye çalıştığı şey, Sophie ile aranızı bozmasanız iyi edersiniz," dedi Nash. "Kardeşi olmayabilir ama biz varız ve ona göz kulak olmak bizim işimiz. Ayrıca, ona zarar verirken hayatını mahveder." Calloway'i işaret etti.

"Neden bundan zevk alıyormuşsun gibi hissediyorum?"

Calloway sordu. Nash omuz silkti. "Bu sefer işin diğer tarafında olmak güzel."

"Bakın, Sophie'yi hiçbir şey için manipüle etmedim, hele benimle evlenmesi için. Hepsi viskinin etkisiydi. Ve onu incitmek gibi bir niyetim yok. Ben sözünün eri bir adamım ve anlaşmamızın bana düşen kısmına sadık kalacağım."

Calloway ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Beni seninle iş yaptığıma pişman etmesen iyi edersin, Cox."

Ayağa kalktım ve yerimde durarak gözlerinin içine baktım. "Sophie için doğru olanı yaptığımdan emin olmak için beni tehdit etmene gerek yok."

"Güzel. O zaman yanıldığımı kanıtla."

"Bunu planlıyorum." Elini sıkmak için uzandım, ağzım hafif bir gülümsemeye açıldı. Ondan ben de hoşlanmıştım.

Nasıl yapamazdım? Sophie'yi önemseydiği için buraya gelip beni sıkıştırmıştı. Buna saygı duymalıyım.

Nash ile tekrar el sıkıştım. "Dur tahmin edeyim. Bir çeşit bilim adamısın."

"Araştırma psikolojisi ve veri analitiği." Gözlüklerini düzeltti.

Kaşları kalktı. "Yakınlık sorunları mı?"

"Gördüğüm gibi söylüyorum," dedi yarım bir sırıtışla. "Her ne kadar ilişki dinamikleri karmaşık olsa da."

"Bu bir gerçek."

"Elimde bir anket var-" "Corban," dedi

Calloway onun sözünü keserek.

"Evet, bu muhtemelen..." Nash sözünü kesti. "Belki başka zaman."

Calloway kapıya yöneldi ama Nash durdu ve sırtını sıvazladı.

"Harikaydın. Seni destekliyorum."

Bu beni kıkırdattı. "Sağ ol dostum."

Dostça gülümsemesi kayboldu. "Ama cidden. Bunu mahvetme."

Ellerimi tekrar havaya kaldırdım. "Seni çok net duyuyorum."

"Güzel."

O gitti ve ben sandalyeme geri çöktüm. Beklediğim toplantı bu değildi. Nedense aklıma annem geldi. Ve içimde onların tarafında olacağına dair bir his vardı.

SOPHIE

M

Koşarken ayakkabımın bağı kaldırıma çarptı ve ayakkabım gevşedi. "Uh-oh, ayakkabımı bağlamam lazım."

Everly, Hazel ve Nora durdular. Biz

çok hızlı koşuyordu, sadece hafif bir koşu çünkü Everly bizimle birlikteydi. Bebeğinin yumruları büyüyordu ve sarı gömleğinin içinde çok sevimli görünüyordu. Nora at kuyruğunu düzeltirken Hazel süslü koşu saatinden bir şeyi kontrol etti, sonra nabzını ölçtü.

Ayakkabımı bağlamak için eğildim, sonra eşleşsinler diye diğerini bağladım. Bir ayakkabının diğerinden daha sıkı olmasından nefret ederdim. "Bunun için üzgünüm."

Everly gülümseyerek, "Sorun değil," dedi. Elini karnında gezdirdi. "Zaten yolun geri kalanını yürümem gerektiğini hissediyorum."

"Her şey yolunda mı?" Hazel sordu.

"Ben iyiyim. Sadece sırtımda biraz gerginlik var."

"O zaman kesinlikle yürümeliyiz," dedi Nora. "Sana ve o küçük prensese göz kulak olmalıyız."

Ayakkabılarımı sıkıca bağladıktan sonra arkadaşlarımla birlikte kaldırımdan aşağı inmeye devam ettim. Cumartesi günüydü ve hava muhteşemdi; güneşli ama çok sıcak değildi. Koşmak için mükemmeldi. Nora'nın birlikte koştuğumuz yarı maraton için aldığı Dirty Martini Running Club atletini giyiyordum. En sevdiğim koşu tişörtümdü.

"Ee Sophie, evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Nora hızlı bir göz kırpmayla sordu.

Güldüm. Gerçekten evli olmadığımızı ve bunun geçici bir durum olduğunu söyleyip dursam da, bir aydan fazla bir süredir

kendi dairemde bir gece geçirdim. Cox ve benim bir çift olduğumuzu inkar etmek mümkün değildi.

"Vegas'taki kocamla çıkmam garip mi?" diye sordum.

"Daha garip şeyler de oldu," dedi Nora. "Everly patronuyla çıkıyormuş gibi yaptıktan sonra onunla evlendi ve Hazel da mesleki düşmanıyla evlendi. Peki neden kazara kocanla çıkmayasın?"

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Everly. "Onunla işler nasıl gidiyor?" "Aslında çok iyi. Beni geriyor."

"Neden?" Everly sordu.

"Bilmiyorum. Belki de gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. İlk başta onun beni sevip terk edecek bir oyuncu olduğunu düşündüm. Ve bunu istemedim. Daha önce de bir erkek tarafından aldatılmıştım."

Nora, "Senin eski sevgilin kesinlikle Boktan Eski Erkek Arkadaş Şöhretler Listesi'ne girmeli," dedi.

İçimi çektim. Öyleydi ve onlar tüm hikâyeyi bilmiyorlardı bile. "O *da* biliyor. Ve ben tekrar incinmek istemiyorum. Ama tüm o ukala cazibesinin altında Cox harika bir adam. Birlikte eğleniyoruz ve işle meşgul olduğunda bile bana zaman ayırıyor. Bu ciddi bir ilişkiye dönüşüyor gibi hissediyorum. Belki de aşık olmayı beklediğim son erkek olduğu için gerginim."

Hazel, "Siz çocukken saçınızı çekerdi," dedi.

"Eminim hâlâ saçını çekiyordur," dedi Nora. "Ama şimdi onun yapmasını istiyor.

Adının hakkını veriyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Cox," dedi, kelimeyi yavaşça telaffuz ederek.

Hafifçe güldüm. "X ile yazılır, c-o-c-k-s ile değil."

"Biliyorum."

Hazel'in kaşları çatıldı. "Sesteş horoz kelimesi S ile biter, bu da çoğul horoz anlamına gelir. Birden fazla penisi olduğunu ima etmiyorsun, değil mi?"

Nora güldü. "Gerçekçi olmana bayılıyorum. Hayır, sadece Cox'un büyük bir aleti olup olmadığını ve onu nasıl kullanacağını bilip bilmediğini sorarak zekice davranmaya çalışıyordum."

Yanaklarım biraz ısındı ama gülümsemekten kendimi alamadım. "Adının hakkını veriyor. Ve sonra biraz."

"Al bakalım, kızım." Nora beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Elimle ona vurmaya çalıştım ama ıskaladım ve neredeyse ayağım takılıyordu. Yürümeyi bıraktı ve bana sabit bir hedef verdi. Bu sefer avucum

onun.

"Aman Tanrım, neredeyse unuttuyordum," dedi Everly. "Yardımaınıza ihtiyacım var. Bir hayvan kurtarma organizasyonuyla birlikte çalışıyoruz ve en büyük bağış toplama etkinlikleri bir köpek defilesi."

"Köpek defilesi nedir?" Nora sordu.

"Kulağa çok sevimli geliyor," dedim. "Küçük köpeklerin kazak ve köpek kostümleri modellemesi gibi mi?"

"Tam olarak değil," dedi Everly. "Lulu Shay ile ortaklık yapıyorlar; kendisi bir giysi tasarımcısı ve hayvansever. Gönüllü modeller kıyafetleri giyiyor ve kurtarılan köpeklerle birlikte podyumda yürüyorlar. Geçen yıl ben de yardım etmişim ve çok eğlenceliydi. Neyse, model olmak için birkaç gönüllüye daha ihtiyaçları var. Bu göbikle kıyafetler bana olmaz ama onlara muhtemelen birkaç kişi bulabileceğimi söyledim."

"Bu ilginç bir deneyim olurdu," dedi Hazel. "Ve bir hayvan kurtarma organizasyonu kesinlikle değerli bir amaç."

"Ben varım, ama kıyafetlerin uyacağından emin misin?" Nora göğüslerini avuçladı. "Ortalama bir podyum modelinden daha büyük memelerim var."

Kendi göğüs dekolteme baktım. "Evet, memnuniyetle ama manken bedenlerine sığmam."

"Oh, hayır," dedi Everly. "Lulu her beden için kıyafet üretiyor ve modellerin hepsi gönüllü - bizim gibi normal insanlar, gerçek podyum modelleri değil. Bunun için plan yapıyorlar ve herkesin kendine uygun bir şey bulabilmesi için farklı bedenlerde tonlarca kıyafet getiriyorlar."

"Bu işe çok meraklıyım." Nora telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı. "Köşemde Lulu hakkında bir yazı yazıp yazamayacağımı öğrenmek için patronuma mesaj atıyorum."

"Orada olacağım," dedi Hazel.

Everly'nin bakışları bana kaydı. Gerçekten yardım etmek istiyordum ama pistte mi yürüyecektim? Ve ayak altında köpekler varken? Sophie felaketi için bir reçete gibi geliyordu.

Ama gitmezsem kendimi dışlanmış hissedeceğimi biliyordum.

"Ben de gelebilirim," dedim. "Ve kendi ayaklarıma takılmamaya çalışacağım." Nora elini koluma koydu. "Harika olacaksın Soph."

"Teşekkürler."

Park yerine geri döndük ve gerindik. Normalde koşularımızdan sonra bir şeyler içerdik ama bugün halletmem gereken birkaç iş vardı, bu yüzden arkadaşlarıma sarılıp vedalaştım.

"Bu gece hala devam ediyor muyuz?" Nora sordu.

"Kesinlikle."

"Tamam, dokuz gibi görüşürüz."

"Mükemmel. Ve tekrar teşekkürler. Yardımınız için gerçekten minnettarım." Gülümsedi. "Kesinlikle benim için bir zevk. Eğlenceli olacak."

Cox Althea'yla konuşmuş ve o gün neden Dominic'le birlikte olduğuna dair makul bir açıklama yapmıştı. Ama yine de onunla ilgili garip bir his vardı içimde. Cox'un ofisine uğradığımda onu birkaç kez görmüştüm - genellikle sadece geçerken- ve her seferinde ağzımda kötü bir tat bırakmıştı. Açıkça şüpheli bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Belki de bana karşı olan soğukkanlılığı beni rahatsız ediyordu. Ama emin olmak istedim.

Son birkaç Pazar günü, Nora ve ben onu Dominic'le gördüğüm restorani gözümüze kestirmiştik. Ama ikisini de görmemiştik, bu yüzden farklı bir taktik denememiz gerektiğine karar verdik. Nora, Jensen'a Dominic'in tuttuğu halkla ilişkiler şirketindeki bayan arkadaşıyla konuşup konuşamayacağını sormuştu. Belki kullanabileceğimiz bir şey bulabilirdi ve bulmuştu da. Ona Dominic'in -rehabilitasyondan sonra ayık kalması gerekiyordu- Cumartesi gecelerini şehir merkezindeki Base Lounge adlı bar ve dans kulübünde geçirdiğini söylemişti. Yani bu gece biz de orada olacaktık.

Bir planımız vardı. Ve Nora Lakes'in geldiğini göremeyecekti.

"En azından berbat bir bar zevki yok." Nora ellerini kalçalarına koydu ve neon ışıklı Base Lounge tabelasına baktı. Gümüş rengi, dekolteli mini elbisesiyle *öldürmek için giyinmek* deyimine yeni bir anlam kazandırmıştı. "Buraya daha önce de gelmiştim. Fena değil."

Benim kıyafetim o kadar kışkırtıcı değildi; sadece siyah bir elbise ve kırmızı topuklu ayakkabılar. Kısa topuklu, çünkü ben. Gerçi Cox kesinlikle beğenmişti. Fermuarım için ondan yardım istediğimde, elbisem yere düşmüştü.

-Ve kendimi yatakta buldum. Neredeyse geç kalıyordum.

Şikayet ettiğimden değil.

"Burada güzel martini yapıyorlar," dedi Oliver. Düğmeli gömleği, balıksırtı yeleği ve pantolonuyla her zamanki gibi şık görünüyordu. Onan yardım istediğimde Althea'nın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarma fırsatını kaçırmamış ve Cox'a söylemeyeceğine dair söz vermişti.

"Hazır mıyız?" Ben sordum. "Çok gerginim."

"Olma," dedi Nora. "Tek yapman gereken dinlemek."

Planımız basitti. Nora ve ben, çoğunlukla saçlarımız tarafından gizlenen birer Bluetooth kulaklık takıyorduk. Telefonlarımızı görüşme sırasında bağlı tutacaktık, böylece o Dominic'le pek de masum olmayan bir konuşma yaparken ben de duyabilecektim. Onu kariyeri hakkında konuşturacak ve neler öğrenebileceğimize bakacaktı.

Mükemmel bir plan değildi ama ben bir yönetici asistanıydım, casus değil.

Nora'nın bunu yapmak için gönüllü olmasına çok sevinmişim. Erkeklerle konuşma konusunda harikaydı, bunu her zaman zahmetsizce yapardı. Bir şeyleri dökmeye ya da kazara onların -ya da kendimin- suratına bir şeyle vurmaya meyilli olan benim aksime.

Oliver'a döndü. "İçeri girmeden önce bu adam hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Cox onu yaklaşık bir yıl önce ortak olarak aldı ama iki kez evlenip boşandığını biliyorum."

"Bunun muhtemelen fahişelerle bir ilgisi vardır," dedim.

Oliver başını salladı. "Gerçekten de öyle. Babası bir otel patronuydu ve şu anda mali durumunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da kendi başına oldukça varlıklı olmalı. Ve bu kadar küçük bir bedene sahip biri için şaşırtıcı derecede büyük bir egosu var."

"Gerçekten küçük bir paketi olduğunu biliyor musun yoksa bunu sadece bir hakaret olarak mı kullanıyorsun?" Ben sordum.

"Ne yazık ki benim için, ofisinde üstünü değiştirir ve kapıyı kapatmayı sık sık unuturdu." Ürperdi. "Bazı şeyleri görmezden gelemezsiniz."

"Seni tanımayacağından emin misin?"

"Eğer yaparsa, muhtemelen beni kabul etmeyecektir. Asistanlar onun gözünde önemsizdir."

Nora gözlerini devirdi. "Kulağa hoş geliyor. Ama ben onun tipini biliyorum. Bu kolay olacak."

Kulaklığımı ayarladım. "Hazır mıyız?"

"Hadi yapalım şunu." Nora telefonumu aradı ve sesi test ettik. İçerideyken duymak daha zor olacaktı ama önceki hafta sonu başka bir barda denemiştik ve gayet iyi çalışmıştı. Umarım yeterince duyabilirim.

"Birlikte olduğumuz anlaşılmasın diye önce ben gireceğim," dedi Nora ve sonra içeride kayboldu.

Oliver ve ben bir dakika bekledikten sonra onu takip ettik.

Gümüş çerçeveli aynalar ve cam raflardan yansıyan ışıklar mavi renkte parlıyordu. Kanepeler, sandalyeler, küçük masalar ve bardaki tabureler de dahil olmak üzere çeşitli oturma seçenekleri vardı. Dans müziği üst kattaki dans pistinden tavana doğru yankılanıyor ve insanlar küçük gruplar halinde birbirlerine karışarak oturma yerlerinin çoğunu kaplıyordu. Beyaz gömlekli bir adam bara bakıyor, birkaç garson da büyük siyah tepsilerde içkiler ya da boş bardaklarla kalabalığın arasından geçiyordu.

"O burada mı?" Nora kulağıma sordu.

Kulübün derinliklerine doğru ilerledik ve etrafa bakındım. "Emin değilim." Oliver durdu ve bana bakacak şekilde döndü. "O burada."

"Nerede?"

"Barda. Garip bir şekilde parlak siyah tişörtlü olan."

İşte oradaydı, sırtı bara dönük bir taburede oturuyordu. Siyah gömleği gerçekten de tuhaf bir şekilde parlaktı. Ucuz bir saten balo elbisesinin düğmeli gömlek versiyonuna benziyordu. Bir dirseğini bara dayamış, bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da kalabalığı tarıyordu. Yüz ifadesi sıkılmış gibiydi, sanki burada olmak için fazla iyiydi.

Elbette, Jensen'in kız arkadaşı her Cumartesi buraya geldiğini söylemişti, yani okul için fazla havalı olayı belli ki bir numaraydı.

"Nora, barda oturuyor ve üzerinde garip parlak bir gömlek var." "Anladım. Ben içeri giriyorum."

Nora bara doğru ilerledi, sallanan kalçaları ve çok kısa elbisesi kulüpteki erkeklerin en az yarısının dikkatini çekti.

Dominic hariç. Onu görmek zorundaydı. Yüzü dışarı dönüktü ve kız tam önünden geçiyordu. Ama bakışları kız geçerken onu takip etmedi.

Oliver'a doğru eğildim. "Ya yemi yutmazsa?" "Alacaktır."

Ona bir baksana. Hangi erkek yapmaz ki?"

Barın sonuna yakın boş bir tabure seçti ve zarifçe bacak bacak üstüne attı. Yarım saniye sonra, kısa kollu gömlek ve koyu renk pantolon giymiş bir adam yaklaştı ve ona bir içki ısmarlamayı teklif etti.

Dominic hâlâ onu fark etmemiş gibiydi.

Nora kibarca reddederken ben dinledim.

Oliver açık bir masayı işaret ederek, "Gitmeliyiz," dedi. "Beni fark edeceğinden şüpheliyim ama tam görüş alanındayız."

"İyi fikir."

Bardaki adam Nora'dan uzaklaştı ve biz de bir masa kaptık. Bar yüksekliğindeydi ve uzun tabureleri vardı, bu yüzden koltuğa oturduğumda ne yaptığıma odaklandığımdan emin oldum. İhtiyacım olan son şey yüzüstü düşüp olay çıkarmaktı.

"Çaycı kıza ne oldu?"

Omuzları çöktü. "Şansımı kaçırdım. Artık orada çalışmıyor. Onu haftalardır görmedim."

"Olamaz. Bu çok üzücü. Çok üzıldüm."

"Bu benim kendi hatam. En azından artık çaya bir servet harcamayı bırakabilirim."

"Belki de bu senin umut ışığıdır."

Gülümsedi. "Aynen öyle. Gidip bize içki getirmeme ne dersin?" "Harika olur. Ben bir martini alayım."

"Bir martini, hemen geliyor."

"Soph, bu adamın esmerlerden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Nora kulaklığımdan. "Beni tamamen görmezden geliyor."

Haklıydı. Adam ona doğru bakmıyordu bile. "Bu çok garip. Harika görünüyorsun."

"Bana gelmesi için ona birkaç dakika vereceğim, ama gelmezse daha agresif olmam gerekecek."

"Kulağa hoş geliyor."

Oliver bardan içki alırken ben masamızda bekledim. Nora kendisi için bir martini ısmarladı ve Dominic onu fark etmemeye devam ederken rahatça yudumladı. Bunu anlamamıştım. Nora o elbisenin içinde ateş gibiydi. Başka bir adam ona yaklaştı ve bu adamdan kurtulmak için biraz daha uğraşması gerekti.

Oliver içkilerimizle geri geldi ve martinimi masaya koydu. Tam yerine oturacaktı ki gözleri büyüdü ve ağzı bir karış açık kaldı.

"Sorun nedir?" Omzumun üzerinden baktım ama sıra dışı bir şey görmedim.

"Bu o," dedi. "Kim?"

"Çaycı kız."

Tekrar bakmak için koltuğumda döndüm.

"Nereye?" "Hayır, bakmayı bırak."

Arkamı döndüm. "Özür dilerim." Oliver bakmaya devam etti.

"Hangisi o?"

"Uzun dalgalı saçlar. Melek mavisi gözler. Zevkli ama seksi siyah bir elbise."

Daha rahat bir bakış atmaya çalıştım ve onu fark ettim. Elinde bir içkiyle duruyordu ve elbisesi zevkli ama seksiydi. "Git konuş onunla."

Kocaman gözleri bana kaydı. "Deli misin sen?"

"Hayır, ama şimdi gidip onunla konuşmazsan sen konuşacaksın. Kimseyle birlikteymiş gibi görünmüyor. Bu senin şansın."

Oliver kıpırdamadı, ben de tabureden kaydım.

"Peki, onunla ben konuşurum."

"Bekle, Sophie."

Çok geç kalmıştım. Küçük insan kümelerinin arasından sıyrılıp ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile.

Yaklaşırken ona dostça gülümsediğimden emin oldum. "Merhaba. Ben Sophie. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama eskiden şehir merkezinde küçük bir çay dükkanında mı çalışıyordunuz?"

Biraz şaşkın görünüyordu ama başını salladı. "Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Arkadaşım Oliver sürekli oradan alışveriş yapardı. Hemen şurada." Masamızı işaret ettim. "Senin çok güzel olduğunu düşünüyor ama garip bir şekilde utangaç davranıyor."

Oliver'a baktı. "Onu hatırlıyorum. Seksi aksanı olan oydu."

"Evet, aynen öyle. Bunu söylediğim için beni öldürecek ama sırf seni görmek için bahanesi olsun diye çay almaya devam ettiğini söyledi."

"Gerçekten mi? Bu çok şirin."

"Ben de öyle dedim. O çok iyi bir adam ve-"

Oliver yanımda belirdi ve ona mahcup bir sırıtışla baktı. "İyi akşamlar. Ben Oliver."

Çaycı kız ona baktı. "Lauren."

"Lauren." Sanki tüm hayatı boyunca bu ismi söylemek için beklemiş gibi saygıyla söyledi. "Sonunda seninle doğru dürüst tanışmak tarif edilemez bir zevk." Kızın elini tuttu ve nazikçe dudaklarına götürdü.

Geriye doğru yavaş adımlar attım. Belli ki ikisi de orada olduğumu unutmuştu. Birbirlerine bakışlarından, iki insanın anında aşık olmasına tanık olup olmadığımı ciddi ciddi merak ettim.

Şimdiye kadarki en şirin şeydi.

Nora kulaklığın içinden, "Bu çok güzeldi," dedi.

"Tüm bunları duydun mu?"

"Evet. Ama nerede... Uh-oh, Soph-"

O sözünü bitiremeden birine çarptım. Etrafımda döndüm. "Çok özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Durdum ve şimdi gözlerini dikip bakma sırası bendeydi. Dominic'ti.

Ağzının bir köşesi kalktı. "İyi misin?" Cevap veremeyecek kadar şaşkındım, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Güzel." Daha da yaklaştı, cam gibi gözleri bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Ben Dominic. Seni daha önce burada gördüğümü sanmıyorum."

"Oh, um..." Söyleyecek bir şey aradım. Bana bir soru mu sormuştu? Hayır, sormamıştı. *Düşün, Sophie.*

"Ona adını söyle," diye tısladı Nora kulağıma.

"Ben Sophia." Sophia mı? Bir erkekle tanıştığım da doğum ismimi ağzımdan kaçırmamın sebebi neydi?

"Sophia." Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. "Memnun oldum."

Bekle. Ne yapıyordu? Bana asılıyor muydu?

Bana mı?

Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu. Süper seksi Nora'ya asılması gerekiyordu. Seksi Sophie'ye değil.

"Soph, devam et," dedi Nora.

"Ne?"

"Benimle konuşma! Onunla konuş." Dominic kaşlarını kaldırdı.

"Özür dilerim." Elimi tuttuğu yerden çektim. "Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

"Görünüşe göre arkadaşın seni yalnız bırakmış. Umarım bunun bir kızlar gecesi olması gerekmiyordu."

Oliver'ı bulmak için etrafıma bakındım. Lauren'ı bizim masaya götürmüştü.

Bir dakika. Kızlar gecesi mi? Beni Lauren'la konuşurken görmüş ve Oliver'la değil de onunla olduğumu sanmış olmalı.

"Kızlar gecesi. Doğru ya. Öyleydi ama umurumda değil." "Onun kaybı benim kazancım. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" "Oh, ben zaten-"

"Evet de," dedi Nora.

"Evet. Tamam."

Elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırđı ve beni boş bir masaya götürdü.
"Bu gece ne içiyorsun?"

"Bir martini, sanırım?"

"Harika. Hemen
döneceğim."

Bara doğru yürümesini ve oturmasını izledim, sonra kulaklığımla
ayarladım. "Nora, neler oluyor?"

"Senden hoşlanıyor."

"Olamaz. Aman Tanrım, kim olduğumu biliyor olmalı. Kaçmalı
mıyım?" "Sakin kaçma."

"O zaman ne
yapmalıyım?" "Onu
konuştur." "Ben mi?"

"Ben yapamam."

"Tabii ki yapabilirsin."

"Hayır, söyleyemem. Ne diyeceğimi
bilemiyorum." "İyi olacaksın. Sana
yardım edeceğim."

Derin bir nefes aldım. "Ya kim olduğumu biliyorsa?" "Nasıl
bilebilir ki?"

"İnternette Cox ile Vegas'ta çekilmiş fotoğraflarım vardı."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi durakladı. "Eğer bir kadın olsaydı,
bildiğini varsayardım. Ama erkekler genellikle o kadar dikkatli değildir.
Bence seni fark etti ve öldürmek için içeri girdi."

"Aman Tanrım, geri geliyor."

"Sakin ol. Bunu yapabilirsin."

Sertçe yutkundum ve kalbim çarpmaya başladı. Bu çok kötüydü.

Dominic bana bir martini uzattı ve içkisini masaya koydu.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Karşımdaki tabureye oturdu. "Ama sana teşekkür
etmeliyim. Seni görene kadar bu gece hayal kırıklığı yaratacaktı."

"Ona gülümsüyor musun?" diye sordu Nora. "Gülümse, sanki biraz
utangaçmışsın gibi."

"Hayal kırıklığı mı?" Gülümsedim ama muhtemelen çok büyüktü. Bu
utangaç bir gülümseme değildi. Telafi etmek için elimi ağzımın önüne
koydum ve bir parmağım yanlışlıkla burun deliğimin altına değerek
burnumun gıdıklanmasına neden oldu.

Lütfen hapşırma. Lütfen hapşırma.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" diye sordu.

Burnumdan yavaşça nefes aldım. Neyse ki gıdıklanma geçti. "Tabii ki."

"Kıvrımlı sarışınlara karşı zaafım var. Seni gördüm ve dayanamadım." "Gururun okşanıyormuş gibi davran," dedi Nora.

Gözlerimi masaya indirdim ve buklelerimden birini parmakladım. "Bana karşı koyamadın mı?"

"Kesinlikle. Tuhaf; biraz tanıdık geliyorsun ama senin gibi bir kadını asla unutmam. Belki de bu, bu gece tanışmamızın kader olduğu anlamına geliyordur."

Garip bir şekilde güldüm. Muhtemelen Cox'la olan fotoğraflarımı görmüştü. Ama kim olduğumu hatırlasaydı, tanıdık geldiğimi kabul etmezdi.

"Senin kim olduğunu bilmiyor Soph," dedi Nora. "Böyle devam et; harika gidiyorsun."

Onun onaylaması bana biraz güven verdi. Belki bunu yapabilirim.

Bir yudum almak için içkimi elime aldım. "Belki de kaderdi. Sen de biraz tanıdık geliyorsun."

Sanki bu işin gidişatından hoşlanmış gibi sırttı. "Bu gece seni eve götürmek için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Neredeyse üzerine martini püskürtecektim ama yutmayı başardım. "Oh, um, bu..."

"Çok mu ileri?"

Evet, hatta biraz daha fazla. "Önce birbirimizi tanıyabiliriz diye düşünmüştüm."

"Yeterince makul. Yine de içkimi bitirmek istiyorum." "İyi kurtardın," dedi Nora. "Ayrıca, bu adam tam bir dallama."

Bana bir şey sorabileceğini düşünerek durakladım ama hakkımda bir şey öğrenmekle ilgileniyor gibi görünmüyordu. Sanki menüdeymişim gibi bana baktı.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir dizi farklı girişimde elim var," dedi. Nora, "Bu işsizliğin şifresi," dedi.

"İlginç. Ne tür girişimler?" Ben sordum.

"Eskiden ticari gayrimenkul işindeydim. Ama şimdi yeni fırsatlar arıyorum."

Nora, "Ayrıca işsiz anlamına da geliyor," dedi.

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Ama bu ihtiyacım olan açılış olabilirdi. "Neden değiştin? Ticari emlak kârlı değil miydi?"

Bardağını ters çevirdi. "Hayır, öyleydi. Aslında oldukça kârlıydı. İş ortağımla aram bozuldu."

Nefes almamaya çalıştım. *Doğal davran, Sophie. Onu konuştur.* "Bu çok kötü. Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikaye."

İçkisinden bir yudum aldı ve öylece bırakacağını düşündüm. İçimden başka bir soru sormak geliyordu ama içimden bir ses beklememi söylüyordu. Belki sessiz kalırsam devam ederdi.

"Kabul ediyorum, bazı hatalar yaptım." Bardağını yere bıraktı. "Ama kim yapmadı ki? Ancak ortağım her şeyin bitmesini beklemek istemedi. Bu yüzden beni dışarı çıkmaya zorladı."

"Bu korkunç bir şey."

Omuz silkti, sanki önemli değilmiş gibi. "Siktir et onu. Başına geleni çekecek."

Öne doğru eğilerek gözleriyle buluştum ve dudaklarım hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi sesimi alçalttım. "Nasıl?"

Bir an için elimi fazla oynadığımı düşündüm. Ama Nora beni düzeltmedi. Dominic'in ağzının köşesi kalktı.

"Onu tam istediğim yere getirdim. Sanıyor ki-"

Smack!

Acı yüzümde patladı ve gözlerim yaşardı. İçgüdüsel olarak ellerim burnuma gitti. Az önce ne olmuştu?

Bir garson masamıza devrilmiş içeceklerden oluşan bir tepsi koydu. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Ayağım takıldı. Burnuna mı çarptım?"

Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım.

"Sanırım öyle." "Sana peçete getireyim."

Dominic masadaki bardaklardan birine elinin tersiyle vurdu. "Her tarafıma döktün. Çıkarın şu boku buradan."

"Efendim, çok özür dilerim."

"Sorun yok, sadece bir kazaydı. Ben-" Tam iyi demek üzereydim ki kanın metalik tadı dilime çarptı. Ellerime baktım.

Harika, yüzüme bir servis tepsisiyle vuruldu ve şimdi burnum kanıyor.

Dominic yüzünü buruşturdu. "Tanrım. Her yeri kanıyor." Ayağa kalktı ve gömleğine sıçrayan az miktardaki sıvıyı fırçaladı. "Sikerim böyle işi. İçkilerimin karşılanmasını istiyorum."

"Yardımanın için teşekkürler, pislik herif," dedim o uzaklaşırken. "Çok kahramansın."

Başka bir garson bana temiz bir havlu uzattı. Bir saniye sonra Nora ve Oliver yanımdaydı ve Lauren bana bakıyordu.

Nazikçe burnumu sildim. "İğrenç."

"Tatlım, iyi misin?" Nora sordu. "Buz getireyim mi?"

"Hayır." Etrafıma bakındım ama Dominic ortadan kaybolmuştu. "Ben iyiyim. Ama lanet olsun, bana neyin peşinde olduğunu söylemek üzereydi."

"Biliyorum." Nora nazikçe sırtımı ovdu. "Ama çok iyiydin."

"Cox'u aramamı ister misin?" Oliver sordu.

"Hayır, sadece buradan çıkmak istiyorum. İnsanlar bakıyor."

Nora tüm izleyenlere ölümcül bir bakış fırlattı. "Az önce yüzüne darbe aldı."

Durumu daha da kötüleştirmeyin."

Çoğu içkilerine geri dönme nezaketini gösterdi. "Hadi aşkım." Oliver tabureden kalkmama yardım etti.

Kulüp müdürü elinde daha fazla havlu, buz torbası ve bedava içecek teklifleriyle koşarak geldi. Ona iyi olduğumu söyledim; sadece eve gitmek istiyordum. Nora kolunu omuzlarıma doladı ve dışarı çıktık.

Oliver gerçekten iyi olduğumdan emin olduktan sonra bana veda etti. Bu gecedен en azından iyi bir şey çıkmıştı. Lauren'la birlikte gitti. Görünüşe göre çaycı kızla çıkma hayalleri sonunda gerçekleşiyordu.

Nora beni Cox'un evine geri götürdü. Burnum hâlâ acıyordu ama ilk baştaki kör edici acı oldukça azalmıştı. Kırılmamıştı. Ve elbiseme sadece biraz kan bulaşmıştı.

Elimde bir peçeteyi evirip çevirdim, araba sürerken dışarıdaki ışıklar bulanıklaşıyordu. Çok yaklaşmıştım. Neden böyle şeyler hep benim başıma geliyordu? Neden her zaman böyle bir felaket oluyordum? Bu seferki benim hatam bile değildi. Takılıp düşmemiştim ya da bir şey dökmemişim. Ama yine de berbat durumdaydım.

Hayatımın hikayesi.

Ama Nora arabayı Cox'un evinin önüne çeker çekmez keyfim yerine geldi. Ona Dominic'ten bahsetmeyecektim -henüz değil- ama geri kalanını anlatabilirdim. Ve onun her şeyi gerçekten daha iyi hale getirebilecek tek kişi olduğunu biliyordum.

COX

T Katlanmış ince zımpara kâğıdı parçası parmaklarıma neredeyse pürüzsüz geliyordu. Zımpara kağıdını yavaşça ahşabın üzerinde gezdirdim. Gözlerim saate kaydı. Tekrar. I zamanı kontrol etmeyi bırakıp yaptığım işe odaklanmam gerekiyordu. Dakikaların nasıl geçtiğini izlemek Sophie'yi eve daha hızlı getirmeyecekti.

Gecemin ilk bölümünü, sevgilisi arkadaşlarıyla dışarı çıktığı için Cumartesi gecesini üzgün bir şekilde geçiren bir adama dönüşmediğime kendimi ikna etmeye çalışarak geçirdim.

Bu bir yalandı. O adam bendim.

Ben de garajdaki atölyeme geldim. En azından moped sürerken bir şeyler yapabilirdim. Zımparalamayı bıraktım ve parmaklarımı ahşap üzerinde gezdirdim. Şimdiye kadar çok iyiydi.

Dışarıda bir araba durdu. Bu garipti. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum.

Ama şikayet ettiğimi duyamazsınız.

Ellerimdeki ince talaşın tozunu aldım, projemin üzerini bir bezle örttüm ve eve geri döndüm.

Sophie ön kapıdan içeri girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Gözleri kızarmıştı, sanki ağlıyor gibiydi. On adım uzaktaydım ve hâlâ ona yeterince hızlı ulaşamıyormuşum gibi hissediyordum.

Kapıyı arkasından kapattı ve kollarımın arasına girerek yanağını göğsüme yasladı.

"Ne oldu, şeker böceği?"

"Yüzüme bir servis tepsiyi çarptı. Burnum kanadı ama iyiyim."

"Ne?" Çenesini nazikçe yukarı kaldırdım. "Kanaman mı vardı?"

"Burnunuza bir şey çarptığında nasıl olduğunu bilirsiniz. Çok sert çarpmasına bile gerek yoktur ve aniden her yer kan olur."

İyi görünüyordu. Morarma belirtisi yoktu. "Sophie, şu anda bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Gerçekten sadece bir servis tepsiyi miydi? Çünkü eğer biri sana zarar veriyse-"

"Hayır." Elini göğsümün ortasına koydu. "Bir tepsiydi. Sunucu tökezledi ve ben de tesadüfen yolunun üzerindeydim. Çünkü, bilirsin, tabii ki öyleydim. Benim."

"Benim zavallı küçük karım." Parmaklarımı saçlarının arasına soktum. "Daha iyi öpmemi ister misin?"

Güldü ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geldi. "Evet, lütfen."

Burnunun ucunu nazikçe öptüm. Sonra alnını. Yanaklarını. Çenesini. Dudaklarına ulaştığımda, çoktan yatak odasına doğru gidiyorduk.

Ve onu *her yerinden* öpecektim.

SOPHIE yolcu koltuğunda oturmuş, iki eliyle elbisesinin kumaşını tutuyordu. Beyaz puantiyeli pembeydi ve onu açmak için sabırsızlandığım bir doğum günü hediyesi gibi gösteriyordu. Saçları omuzlarına dökülmüştü ve seksi pembe ruj sürmüştü.

"Endişelenecek bir şey yok," dedim.

"Ben gergin değilim. Gergin olduğumu düşündüren ne?"

"Öncelikle, biraz daha hızlı konuşursanız, ne dediğinizi anlamak için sizi kaydedip ağır çekimde oynatmak zorunda kalacağız. Ayrıca elbiseni tutuşunu gevşetmek isteyebilirsin."

Kucağına baktı ve kırıışmış kumaşı düzeltmeye çalıştı. "Olamaz."

"Sorun değil. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Ve tabii ki gerginim. Annenle tanışmak üzereyim."

"Korkacak bir şey yok. Seni çok sevecek."

"Cox, en son bir erkek arkadaşımın ailesiyle tanıştırıldığımda, ben ayakkabılarımı giyerken köpekleri ayakkabılarıma işedi. Ayakkabılarımı çıkardığımda, iş yerindeki birinden şaka hediyesi olarak aldığım bir çift çorabı giydiğimi fark ettim. Her yerinde penisler vardı. Gökkuşağı renklerinde."

Güldüm. "Üzgünüm tatlım ama bunun komik olduğunu kabul etmelisin. Kimse fark etti mi?"

"Evet, fark ettiler. İçeri girer girmez, on dört yaşındaki kız kardeşi ağzından kaçırdı: '*Çoraplarındaki penis mi?* Sonra daha yakından bakabilmeleri için beni oturtup ayaklarımı bir sandalyenin üzerine koydurdular. Çok utanç vericiydi."

"Peki, bugün sik çorabı giyiyor musun?"

Gülümsedi. "Hayır."

"O zaman endişelenecek bir şey yok. Ayrıca, annemin köpeği yok."

"Kedisi var mı?"

"Hayır. Neden?"

"Çünkü bir keresinde sinema gecesi için arkadaşım Hazel'in evindeydim ve onun kedisi Erwin kucağıma bir tüy yumağı kustu. Size söylüyorum, çok şanssızım." "Ayakkabılarınıza işeyecek köpek yok, kucağınıza kusacak kedi yok ve siz

çorap giymiyorum, yani penis yok. Bence iyi olacaksın." Derin bir nefes aldı. "Umarım haklısındır."

"Olabilecek en kötü şey, annemin seni onunla daha önce tanıştırmadığım için beni senin önünde yine on bir yaşındaymışım gibi azarlaması olur."

"Yani bizi biliyor mu? Yani, hakkımızdaki her şeyi?" "Vegas'ı biliyor, evet."

"Bunun yardımcı olup olmayacağına karar veremiyorum." "Neden?"

"Çünkü ben oğluyla o kadar sarhoş olan kızım ki, birbirimizi çok az tanıyorken onu evlenmeye ikna ettim."

"Beni ikna ettin mi?"

"Bunu konuşmuştuk. Bu ilk benim fikrimdi."

"Bu noktayı henüz kabul etmedim. Peki törenin parasını kim ödedi?"

Sanki hafızasını yokluyormuş gibi durakladı. "Siz miydiniz?"

"Sanırım öyleydi."

"Yine de. Beni kesinlikle yargılayacak ve ben onu suçlamıyorum bile."

Güldüm. "Şekerim, endişelenmeyi bırakmalısın. Sana söyledim, seni sevecek." Konuşmayı kestim çünkü *o da seni en az benim kadar sevecek* demek üzereydim.

Bu kesinlikle adrenalin pompalamamı sağladı.

Bana baktı, yüzü umutlu bir gülümsemeye aydınlandı. "Teşekkürler."

Bu bakış, çarpan kalbimi yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı. Çünkü lanet olsun ki

I?

Bu düşünceyi düşünmeye devam edecek zamanım yoktu. Annemin evine girdim.

garaj yolu ve işte oradaydı, açık ön kapıda durmuş bizi karşılamayı bekliyordu.

İşte başlıyoruz.

Arabayı park ettim ve Sophie'ye kapıyı açmak için yanına gittim. Ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olmak için iki elimi birden tutarak arabadan inmesine yardım ettim.

Annem için aldığım ev, arkasındaki golf sahası kadar düzgün kesilmiş bir bahçesi olan iki katlı güzel bir tuğlaydı. Kırmızı boyalı ön kapının hemen dışında duruyordu, çünkü her zaman kırmızı ön kapılı bir ev istemişti; üzerinde her zamanki polo tişörtü ve bermuda şortu vardı.

Yaklaşırken yüz ifadesini okuyamadım. Gülümsemek üzere miydi? Yoksa yüz hatları bir bakışa dönüşmenin eşiğinde miydi? Bunu söylemek zordu.

Sophie elini benimkinin içine soktu ve sıktı. Güven mi veriyordu yoksa güven mi arıyordu emin değildim ama her iki durumda da iyi hissettiriyordu.

Annem kollarını kavuşturarak gözlerimin içine baktı ve o korkunç tek kaşını kaldırdı. "İki ay, Camden."

"Merhaba anne."

"Bu konuda haklı mıyım? İki ay önce mi evlendiniz?"

"Evet, hanımefendi."

"Ve ben gelinimle daha yeni mi tanışıyorum?" Hayal kırıklığını belli edercesine başını salladı. Sonra bakışları Sophie'ye kaydı ve yüzü parlak bir gülümsemeye aydınlandı. "Ve şimdi gelinimle tanışıyorum. Gel buraya tatlım."

Sophie elimi bıraktı ve sarılmak için annemin kollarına atıldı.

Annem geri çekildi ve Sophie'nin ellerini tuttu. "Sana bakmama izin ver. Sophie Abbott. Büyüdüğünde çok güzel bir şey oldun, değil mi?"

"Teşekkür ederim, Bayan Cox."

"Tatlım, bana şimdilik Georgia de. Rahatladığında bana anne diyebilirsin. İçeri gel."

Annesini aramak mı? Tüm bu olanları gizli tutmalı mıydım diye düşünmeye başlamıştım.

Bizi içeri aldı ve mutfığa götürdü. Kırmızı bir ön kapıya ek olarak, annemin hayalindeki ev listesinde bol tezgahlı büyük bir mutfak ve yemek pişirirken misafirlerinin oturup sohbet edebilmesi için tabureli bir ada da vardı. Ben de ona tam olarak bunu vermiştim.

"Eviniz çok güzel," dedi Sophie.

"Teşekkür ederim," dedi annem. "Bu bir lütuf."

Bir tabak peynir ve kraker koymuştu bile ve bize meşhur tatlı çayından bardak bardak doldurdu. Sophie adaya oturdu. Annem hâlâ bana bakmıyordu. Bu kini daha ne kadar sürdüreceğini merak ediyordum.

Sophie'ye gelinim demekte daha ne kadar ısrar edecekti?

Teknik olarak doğruydı. Şimdilik. Ama gerçekten evli kalacağıma inanıyor muydu?

Sophie'de yanlış bir şey olduğundan değil. Dünyadaki en tatlı küçük eş olurdu. Ama evlilik bana göre değildi. Bunu çocukluğumdan beri biliyordum. Ve şimdi sırf karımla çıkıyorum diye bunu sorgulamaya başlamayacaktım. Ve bundan zevk alıyorum.

"Sanırım seni son gördüğümde on iki ya da on üç yaşında olmalıydın?" Annem sordu.

Sophie başıyla onayladı. "Beni hatırlamana şaşırdım."

"İkimiz de oğlumun o yaşlarda pek de iyi biri olmadığını biliyoruz. Sana karşı çok kabaydı, değil mi?"

"Gerçekten öyleydi."

Tezgâha yaslandım. "Bu konuyu açtığın için teşekkürler."

"Beni suçlama. Zavallı kıza sümüklü bir pislik gibi davranan sendin. Umarım düzgün bir şekilde özür dilemişsindir."

"Anne, ben çocuktum."

"Kesinlikle öyleydin. Hem de sorunlu bir sorunlu." Sophie'ye döndü. "Baban nasıl? Özür dilerim ama adını hatırlamıyorum."

"Melvin Abbott, ama arkadaşları ona Mel diyor," dedi Sophie. "Ve sorun değil; uzun zaman önceydi. Her şey düşünüldüğünde iyi durumda. Bazı hareket sorunları var ama idare ediyor."

"Barınma durumu pek de ideal değil," dedim. "Ama yakında bununla ilgileneceğim."

"Şimdi yapacak mısın?" Annem sordu.

Sophie bana baktı. "Bu anlaşmamızın bir parçası. Biliyorsun, bütün *Oops biz evlendik*. Tüm hikayeyi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette," dedi annem. "Vegas. Çok fazla viski. Bir de b a k m ı ş s ı n Elvis taklitçisi sizi karı koca ilan etmiş."

"Bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum," dedi Sophie. "Bu yüzden beni bu şekilde evinizde ağırladığınız için minnettar olduğumu bilmenizi isterim."

Annem ona gülümsedi. "Tabii ki tatlım. Biz aileyiz." Gözleri önce bana, sonra Sophie'ye kaydı. "Oğlum hâlâ bunun sadece şimdilik olduğunu düşünse bile."

Bir iniltiyi geri yuttum. O kalın koyuyordu.

Neyse ki Sophie annemin incelikten yoksun tavrını anlayışla karşılıyor gibiydi. Güldü ve kendine bir parça peynir ve bir kraker aldı.

Kendime bir tane almak için uzandım ama annem elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bu ne içindi?"

"Seni affetmeye henüz hazır değilim." "Ne için?"

Sanki aptalca bir soru sormuşum gibi kaşları çatıldı. "Hepsi için. Çayınızı için ve aldığınızla mutlu olun."

Bardağımı aldım. Topuklarını sıktığında onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. "Evet, hanımefendi."

Annem dikkatini tekrar Sophie'ye çevirdi ve ona hayatı hakkında dostça sorular sordu. Bu, Bay Abbott'un beni sorguya çekmesinden çok farklıydı. Annemin şu anda Sophie'yi benden daha çok sevdiğinden emindim.

Neyse ki annem, biz burada kaldıkça beni affetmeye daha da yaklaşıyor gibiydi. Sophie ve ben öğle yemeğini masaya koymasına yardım ettik, hatta benim de yememe izin verdi. Ben çoğunlukla arka planda kalıp ikisinin konuşmasına izin verdim. Annem ve Sophie'nin birlikte eğlenip güldüklerini görmek göğsümün sıkışmasına neden oluyordu.

Sonunda vedalaşma vakti gelmişti. Annem bizi dışarı çıkardı ve Sophie'yi kocaman kucakladı.

"Her şey için teşekkürler Georgia," dedi Sophie. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

"Sen de tatlım." Bana döndü ve bugün ilk kez ters ters bakmadı. Onun yerine göğsümü okşadı. "Seni seviyorum, oğlum."

"Ben de seni seviyorum anne."

"Hepiniz yakında geri dönün. Ve Sophie, gelinim olarak kalsan da kalmasan da, istediğin zaman gelebilirsin."

"Çok teşekkür ederim." Sophie bana baktı ve gözlerindeki bakış göğsüme saplanmış bir bıçak gibiydi. Söylemediği soruyu neredeyse duyabiliyordum.

Gerçekten boşanacak mıyız?

Skyline yakında temel atacaktı. Bu noktada, Sophie'yle evlendiğim için basında biraz tepki çeksem bile, bu projeye zarar vermeye yetmeyecekti. Zaten bu yüzden evli kalmıştık. İstedığımız zaman boşanma davası açabilirdik.

Ama ben istiyor muydum? O istiyor muydu?

Bunu sorguluyor olmam tam bir akıl tutulmasıydı.

Son vedalarımızı ettik ve Sophie'yi arabama kadar götürdüm. Eve dönerken çok sessizdi. O da benimle aynı şeyi mi düşünüyordu? Bu işin nasıl yürüyeceğini merak ediyor muydu?

Sophie'ye karşı bir şeyler hissettiğimi inkâr edemezdim -daha önce hiçbir kadına karşı hissetmediğim duygular. Bana her şeyi sorgulatıyordu. Yaşama biçimimi. Bekârlığa olan sadık bağlılığımı. Evlenmek *istediğim* birini bulursam ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Hep bunun asla olmayacağını varsaydım.

Ve sonra Sophie hayatıma girdi. Her şeyi değiştirdi. Ve kafamda tek bir soru dönüp duruyordu.

Onu kaybedecek miydim?

SOPHIE

M Georgia'yla tanışmak harikaydı. Komik ve tatlıydı ve bana karşı çok nazikti. Cox'la aramızın nasıl bozulduğu konusunda kendimi hiç de kötü hissettirmemişti.

Evliydi. Onunla sohbet ederek saatlerce kalabilirmişim gibi hissettim.

Ama biraz üzgün bir şekilde ayrılmıştık ve ne yapacağımı bilemiyordum.

o.

Cox bizi sessizce eve bıraktı. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu. Sadece meşguldü. Bizi mi düşünüyordu? Yoksa aklı çoktan işe mi gitmişti? Ne de olsa Pazar günüydü. Belki de ertesi gün ofiste yapması gereken tüm işleri zihninde gözden geçiriyordu.

Ben de onun kadar sessiz kalarak elbisemle oynadım. Ama iş hakkında düşünmüyordum.

Büyük "D" kelimesini düşünüyordum.

Boşanma davası açarsak, bu ayrılacağımız anlamına mı geliyordu? Daireme geri dönüp hiçbiri gerçek değilmiş gibi hayatıma devam mı edecektim?

Çünkü mecburduk, değil mi? Evli kalamazdık.

Boşanma davası açmak için beklemeyi kabul ettiğimde, evlendiğim adama aşık olacağımı hesaba katmamıştım.

Ama ben aşık olmuşum. Ona fena aşık olmuşum.

Evine döndük ve içeri girdik. Cox'un doğruca ofisine gitmesini bekliyordum ama o beni yatak odasına kadar takip etti ve ben topuklu ayakkabılarımı çıkarırken yatağın kenarına oturdu.

"Buraya gel." Yanındaki yeri okşadı.

Oturdum, gözlerine bakıp bakamayacağımdan emin değildim. Duygularım karmakarışık.

Saçlarımı nazikçe yüzümden geriye doğru taradı. "Sophie, özür dilemem gerek."

"Ne için?"

"Çocukken sana nasıl davrandığım için. Çoktan yapmalıydım, ama bunun çok uzun zaman önce olduğunu düşünüp durdum, nasıl bir önemi olabilir ki? Belki de önemi yoktur. Ama yine de özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Seni affediyorum."

Söylemesi gerekeni söylediğini düşünmüştüm. Çünkü haklıydı: Uzun zaman önceydi. Ve biz çocuktuk. Çocukken yaptığı şeylerden onu sorumlu tutmayacaktım. Şimdi de kesinlikle kaba değildi. Ve sadece ben istediğimde saçımı çekerdi.

Ama buklelerimden birini parmakladı ve konuşmaya devam etti. "Ashford Sokağı'nda yaşadığımız dönem kötü bir dönemdi. Annem sonunda babamı evden kovmadan önceydi."

"Baban mı?"

Yavaşça başını salladı. "İçki içerdi. Hem de çok. Ayıkken o kadar da kötü değildi ama ayık olmadığında şiddete başvuruyordu."

Yüzünün yan tarafına dokundum. "Oh, Cox."

"Bu yüzden öfkelen dim. Evde inciniyordum ve hıncımı okuldaki çocuklardan çıkardım. Özellikle de senden. Bu bir mazeret değil, ama gerçek. Ve özür dilerim."

Kalbim o küçük çocuk için acıyordu. "Seni en çok sevmesi gereken insanlardan biri seni incittiği için üzgünüm."

Saçlarımla oynamaya devam etti ve bunun onu daha iyi hissettirdiğine dair garip bir hisse kapıldım. "Korkunç bir şey duymak ister misin?"

"Tamam."

"Senden hoşlanmıştım. Aslında senden o kadar çok hoşlanıyordum ki, bana hissettirdiklerin yüzünden sana kızıyordum. Sanırım bu yüzden seninle bu kadar çok uğraştım."

"Benden hoşlandın mı? Bilemezdim."

"Hayır, aptalın tekiydim. Ama pantolonumun içinde çok kafa karıştırıcı şeyler olmasına neden oldun."

"Korkunç olan başka bir şey duymak ister misin?" Ben sordum.

"Evet."

"Senden hiç hoşlanmadım."

İkimiz de kahkahayı patlattık. Bu iyi hissettirdi, midemdeki iğrenç hissi biraz olsun dağıttı.

"Şekerim, seni zerre kadar suçlamıyorum. Senin tarafından seilmeyi hak etmedim." Parmak ucumu dudaklarında gezdirdim. "Artık senden hoşlanıyorum."

"Bu iyi haber. Çünkü senden hâlâ hoşlanıyorum." Elimi avucunun içine aldı ve parmak uçlarımı öptü.

Bir parçam o korkunç boşanma konuşmasını yapmamız gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Eninde sonunda yapmamız gerektiğini biliyordum. Ama kolumdan boynuma doğru öptü ve ağzının tenimdeki sıcaklığı ve kirli sakalının çizikleri başka bir şey düşünmemi zorlaştırdı.

"Seni bu elbisenin içinde seviyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Ama yerdeyken daha da çok seveceğim."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Ben de."

Boynumu öpmeye devam ederek fermuarı indirdi. Elbise omuzlarımdan kaydı.

"Siktir," diye homurdandı, bana bakarak. "Onları giyiyorsun."

Onları giyiyordum. Vegas'tan hemen sonra ofisime gönderdiği sütyen ve külot.

Başparmağını meme ucumun üzerinde kaydırdı ve nefesim kesildi. Dantel hassas cildime karşı sertti. Yavaşça bir daire çizdi, sürtünme vücudumda bir elektrik patlaması yarattı.

O kıyafetlerini çıkarırken ben ayağa kalktım ve elbisemden çıktım. İhtiyacım olan şey buydu-Cox içimdeydi. Beni doldurmasına, aramızda olacaklarla ilgili endişelerimi susturmasına ihtiyacım vardı.

Beni kendine çekmek için kalçalarımdan tutarak yatağın kenarına oturdu ve dantelli kumaşın üzerinden göğsümü okşadı. "Çok seksisin amına koyayım."

Bacaklarımdan arasında bir sıcaklık oluştu. "Cox, ihtiyacım var."

"Biliyorum şekerim." Dilini meme ucumun üzerinde gezdirdi, ağzının sert danteli ve sıcaklığı beni tekrar nefessiz bıraktı. "Sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Sütyenimi çıkardı, sonra başparmaklarını külotumun kemerine geçirerek külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırdı. Bana bakışını çok sevmiştim. Hiçbir zaman kıvrımlarım konusunda kendimi mahcup hissetmeme neden olmamıştı. Aslında, kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

Elleri vücudumda gezinirken, ağzı tenimde sıcak bir iz bıraktı. Tam artık dayanamayacağımı düşündüğüm anda -şimdi beni sikmezse burada ölecektim- komodinden bir prezervatif çıkardı.

Yatağa tırmandım ve o da önümde dizlerinin üzerine çöktü. Ereksiyonu dışarı çıkmıştı, kalın ve hazırды.

"Buraya gel," diye hırladı.

Dizlerinin üzerinde durdu, topuklarına yaslandı ve beni kucağına çekti. Zaten çok ıslanmıştım, siki kolayca içeri kaydđ ve bacaklarımı onun etrafına sardım. Kıcıımı tutarak beni daha yakına çekti. Kalınlığı beni gererek açtı, içimi en iyi şekilde doldurdu.

Ağızlarımız birbirine karıştı, kadifemsi yumuşaklıktaki diller birbirine sürtündü. Beni yakın tuttu, içimde derinlerde kaldı, sıkıca kavradı. Bedenim her ne kadar daha fazlası için -hareket ve sürtünme için- haykırsa da öpücüğünden zevk alıyordum. Tenimin onunkine değmesinden ve beni kendine sımsıkı sarmasından.

O beni öpmeye devam ederken kalbim çırpındı ve bir duygu patlaması gece gökyüzündeki bir havai fişek gibi beni aydınlattı. Çünkü bu sadece seks değildi. Bu an, bu his çok daha fazlasıydı. Samimi ve savunmasızdı. Bu bir bağıdı.

Bu aşkıdı.

Aman Tanrım, öyleydi. Cox'a aşık olmuşum.

Ağlayabilecekmişim gibi hissederek ağzına karşı inledim. Ya da güleceğimi. Ya da belki ikisi birden.

Tekrar boynuma doğru öpücükler kondurdu ve kulağıma mırıldandı. "Siktir, çok iyi hissediyorsun. Bunun bitmesini istemiyorum."

Ona daha sıkı sarıldım çünkü ben de bitmesini istemiyordum. Hiçbirinin.

İnleyerek kalçalarını kaydıldı ve beni sert uzunluğunda yukarı ve aşağı hareket ettirdi. Kalçalarımı yuvarladım, o içimde ilerlerken ona karşı gıcırdattım. Güçlü bir koluyla beni tuttu ve parmaklarını saçlarıma geçirdi. Yumruğu buklelerimin etrafında sıkıştı ve boynumu çıplak bırakmak için başımı geri çekti.

Omuzlarına tutundum, dilini tenimin üzerinde gezdirirken ona biniyordum. Aletin içime doğru her sürüklenişi iç duvarlarımda onun etrafında sıkılaşmasına neden oluyordu.

"Her santimini yutmak istiyorum," diye homurdandı.

Saçlarımdaki tutuşu gevşedi ve elini yanağıma okşamak için hareket ettirdi. Sert meme uçlarımda göğsüne sürtündü ve ağzını boynuma dayayıp sertçe emdi.

"Cox," diye nefes aldım.

Derinlere inerken tekrar inledi, sesi içimde yankılanıyordu. Boynumu emmeye devam etti ve parmağı dudaklarıma değdi. Dilimi dışarı çıkarıp yaladım ve o da parmağını ağzımın içine kaydıldı.

Vücutlarımız senkronize bir şekilde hareket ediyordu - yavaş, erotik bir dans. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık. Aleti girip çıkarken parmağını emiyordum, ağzı hâlâ boynumda kenetliydi. Her yerimi doldurmuştu.

Bana sahipti.

İçinin derinliklerinde ısı ve basınç oluştu. Nefesi kesildi ve kalçaları daha sert sarsıldı. Yaklaşmıştı. Bunu hissedebiliyordum.

Aniden bir hareket dikkatimi çekti ve gözlerim kısmen açık olan kapıya kaydı.

Orada biri vardı.

Aman Tanrım, Althea'ydı.

Nefesim kesildi ve neredeyse duruyordum. Durmak zorundaydık. Tam orada duruyordu, gözleri ve ağzı açıktı.

Ama Cox diğer elini kıçıma götürdü ve o kadar derine soktu ki gözlerim yuvalarından fırladı.

Seks yaparken yakalanma fikri beni hiç heyecanlandırmamıştı ama bu nedense kendimi çok yaramaz hissetmeme neden oldu. Biz Cox'un yatak odasındaiken buranın sahibiymiş gibi içeri girmek mi istiyordu? İyi o zaman. Gözlerini alabilirdi.

Bu yüzden onu durdurmadım.

Kollarımı boynuna dolayarak başımı arkaya yasladım ve kalçalarımı ona doğru yuvarladım. Kıçımdaki tutuşu sıkılaştı, parmakları içimi kazıyordu. Daha sert, daha hızlı itti, bir hayvan gibi homurdandı, siki içimde çelik gibi sertti.

İç kaslarım sıkıştı, bir uyarı gibi onun etrafında titreşti. Sertçe homurdandı ve kasları esnedi.

Althea'nın hâlâ izleyip izlemediğini görmek için bakmadım. Umurumda da değildi. Her çılgınca hamlede inleyerek doruk noktamı kovaladım. Onun içimdeki derin hissinde kendimi kaybediyordum.

"Çok güzel," diye kulağıma homurdandı. "İçine çok sert boşalacağım."

"Evet," diye nefes aldım. "Gel."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yatağa yatırdı ve sert ve derin bir şekilde içime girdi. Üstüme çıkıp beni acımasızca sikerken gözlerim tekrar geriye yuvarlandı. Kalçaları sarsılıyor, vücudundaki her kas geriliyordu. Bacaklarımı beline doladım ve teslim oldum.

Hayatımda hiç bu kadar sert sikilmemiştim. Ve aman tanrım, buna bayıldım.

Bir itiş daha ve ben parçalandım, her sinir ucu aynı anda canlandı. Tırnaklarım Cox'un sırtına battı ve o da kaba, gırtlaktan gelen bir sesle inledi. Tekrar daldı, tekrar ve tekrar, gırtlaktan gelen hırıltıları havayı dolduruyordu. Birlikte boşaldık, orgazmlarımızı aynı anda ihtişamla yaşadık.

Sonunda yavaşladı. Hâlâ üstümde duruyordu, gözlerini kırıştıtararak açtı ve benimkilerle buluştu. "Siktir."

Orgazmın etkisiyle hâlâ sersemlemiş olmama rağmen dudaklarım bir sırtışıla kıvrıldı. "Evet."

Bir nefes verdi ve prezervatifle uğraşmak için üzerimden yuvarlandı. Althea'dan iz yoktu ve bir yanımda bunu hayal edip etmediğimi merak etti. Çünkü gerçekten orada olsaydı dururdum. Biri beni izlerken seks yapmaya devam edemezdin.

Öyle mi yaptım?

Cox geri geldi ve hemen tuvalete gitmek için kalktım, sonra onunla birlikte yatağa girdim.

Beni kollarının arasına aldı ve başımı öptü. "Bu inanılmazdı." Uzun, yavaş bir nefes aldım ve onun sıcaklığına sokuldum. "Öyleydi.

Ama..." "Ama ne?"

"Delirmiş olabilirim ama sanırım biri bizi görmüş olabilir." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sanırım Althea kapı aralığındaydı."

Güldü. "Kahretsin."

"O değildi, değil mi? Bunu hayal etmiş olmalıyım."

"Evime habersizce girdiği biliniyor. Yani evet, onu görmüş olabilirsiniz."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Durmam gerekirdi. Ama çok iyi hissettin ve... Bilmiyorum."

Beni sırtüstü yatırdı ve bana sırtıttı. "Kötü bir kız mı olmak istiyordun?"

"Belki mi?"

"Siktir, harika sını." Beni yavaşça ve derinden öptü. "Ve onun için endişelenme. Eğer gördüyse, bu onun kendi hatası."

"İşleri garipleştirdiysem özür dilerim."

Burnumun ucunu öptü. "O daha iyi bilmeli. Şu haline bak. Tabii ki her fırsatta karımı becereceğim."

Bana her karım dediğinde hissettiğim küçük incinmeyi gizlemeye çalışarak usulca güldüm.

Çünkü bu onun için hâlâ bir şakaydı. Beni kızdırmanın bir yoluydu. Başlarda komikti. Artık o kadar değil.

Ama bana gülümsedi ve dudaklarımı tekrar öptü, ben de bunu mahvetmek istemedim. Ben de onu öptüm. Ve aklımdan geçenleri söylemedim. Ne kadar aptalca olsa da ona aşık olduğumu.

Çünkü karşılık veremeyeceğinden çok korkuyordum.

COX

Goddamn, iyi bir ruh halindeydim. Pazartesi sabahı gelen kutumda iyi bir haberle başlamıştı -Skyline devam ediyordu- ve baş mimarımla verimli bir toplantı yapmıştım. Bir projenin parçalarının bir araya geldiğini görmeyi seviyordum, özellikle de bu kadar büyük bir projenin...

pahalı-as this.

Ama ruh halim çoğunlukla Sophie'den kaynaklanıyordu.

Onu annemle tanıştırdığım için mi, yoksa yatak odasında geçirdiğimiz sıcak öğleden sonra için mi -muhtemelen ikisi için de- kendimi harika hissediyordum.

Althea'nın ofisime girdiğinde yüzünde beliren buz gibi ifade bile beni bir adım bile aşağı çekmedi.

Yine de yüzünü görür görmez Sophie'nin haklı olduğunu anladım. Dün bizi basmıştı.

Teşhircilik bana göre değildi ama bizi görmüş olması da umurumda değildi. Sophie'ye de söylediğim gibi, bu onun kendi hatasıydı. Umarım peşini bırakırdı.

"Günaydın," dedim.

Burun delikleri alevlendi ve kapımı iterek kapattı. "Bu kadar mı? Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Başka ne söylememi istersin? Hafta sonun hakkında soru sormamı mı?" Kollarımı kavuşturdum. "Hafta sonun nasıldı, Althea?"

"Onunla yatıyorsun."

Gözlerimi kısmıştım. "Ne zamandan beri kiminle yattığın seni ilgilendiriyor?"

"Evlilik sözleşmesi yapmadan evlendiğinden beri."

"Yine mi bu? Tanrı aşkına, Althea. Her şey kontrolüm altında. Sophie mal varlığımın yarısını almaya çalışmayacak. Onunla zaten bir anlaşmamız var. Aramız iyi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne anlaşması? Yazılı mı? Neden önce benim bakmama izin vermedin?"

"Yazılı değil, ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benim için bir şeyler hazırlayabilirsin."

"Ona ne kadar veriyorsun?" "Babası için bir ev alıyorum." Kaşları çatıldı.

"Ne? Neden?"

"Çünkü yaşamak için yeni bir yere ihtiyacı var ve Sophie de bunu istedi. Muhtemelen bu hafta bir yer için teklif yapacağım ama önce Sophie'yi görmeye götürmem gerekiyor."

"Senden babasına bir ev almanı mı istedi? Bu kadar mı?"

"Sanki senin sandığın gibi servet avcısı bir fahişe değilmiş gibi."

Kollarını kavuşturdu. "Ben sadece sizin çıkarlarınızın korunduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu senin işin. Ama Sophie'nin bir sorun olmadığını söylediğimde bana güvenmeni istiyorum."

"Hâlâ onunla yatmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum."

"Endişenizi takdir ediyorum, ancak karımla yatmanın nesi yanlış olabilir anlamıyorum."

Gözlerini devirdi. "O senin karın değil."

Bir saniye ona baktım. Ne demek istediğini anlamıştım. Vegas'ta aptalca bir şey yaptığımız için yasal olarak karımdı.

Ama gerçekten aptalca mıydı?

"Bir dahaki gelişinde kapıyı çal," dedim, sesim soğuktu. "Böylece görmek istemediğin bir şey görmemiş olursun."

Bir nefes verdi. "Mahremiyetinizi ihlal ettiğim için özür dilerim." "Dün neden geldin?"

Ağzı açıldı ama cevap vermeden önce tereddüt etti. "Sophie'yle ilgiliydi aslında. Evrakları ne zaman hazırlamamı istersiniz?"

Çenem tutuldu. Boşanma evrakları. Mantıklı bir soruydu -boşanma davası açmak her zamanki planımızdı- ama Althea'nın bu konuyu açtığını duymak beni mantıksızca kızdırdı. "Bununla sonra ilgileniriz."

"Daha sonra mı? İkimiz de artık beklemek için bir neden olmadığını biliyoruz."

"Daha sonra dedim." Bakışlarını tuttum. Bu tartışmaya açık bir konu değildi. "Hepsi bu kadar mıydı?" "Hepsi bu kadardı."

"Güzel." Ayağa kalktım ve telefonumu cebime koydum. "Yirmi dakika içinde şantiyede usta başıyla buluşacağım. Öğleden sonra dönerim."

Başka bir şey söylemeden yanından geçip gittim.

İŞTE YOĞUN BİR HAFTA GEÇİRMİŞTİM ve normalde kurtarma köpeklerinin yer aldığı bir yardım defilesi bir Cuma gecesini geçirme listemde üst sıralarda yer almazdı. Ama benim normal tanımım hızla değişiyordu.

Benim tatlı küçük şeker böceğim bu gece gönüllüydü. Defilede yürüyecekti, bu yüzden açıkçası ben de en önde ve merkezde olacaktım.

Bir pist gibi kurulmuş olan T şeklindeki uzun sahneye doğru ilerledim. Sandalyeler iki yanda sıralar halinde dizilmişti. Yerimi buldum ve oturmadan önce Calloway ve Nash'e başımla selam verdim. "Beyler."

Calloway bana soğuk bir şüphecilikle baktı.

"Cox." "Ben de seni gördüğüme sevindim.

Sevgili karın nasıl?"

İlk defa yüz ifadesinin yumuşadığını gördüm. Ağzının kenarı neredeyse gülümseme denebilecek bir şekilde seğirdi. "O mükemmel."

Nash eğildi. "Shep, görüşme için laboratuvara gelmeyeceğine emin misin?"

"Hayır," dedi Calloway.

"Ama sen kaçınmacı bağlanma konusunda nihai vaka çalışması gibisin. Teorimi geliştirmeme gerçekten yardımcı olur."

"Hala hayır."

Nash'in gözleri bana kaydı. "Peki ya siz? Kendiniz hakkında olumlu ama diğer insanlar hakkında genellikle olumsuz bir görüşe sahip olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

Calloway bana baktı ve "*Buna cevap verme*" der gibi başını salladı.

Bu iyi bir tavsiye gibi göründü, ben de başımı salladım.

Şık siyah bir elbise giymiş bir kadın olan sunucu sahneye çıktı ve kalabalık sessizleşti. Hepimize burada olduğumuz için teşekkür etti ve hayvan kurtarma organizasyonunun yanı sıra kıyafet tasarımcısı Lulu Shay'i tanıttı. İyi bir amaca destek olduğum için mutluydum ama gerçekten

Sophie'yi görmek için buradayım. Sahnenin sonundaki perdenin arkasından birkaç yüz göründü ve içlerinden birinin o olup olmadığını görmek için boynumu uzattım.

Sunucu "Gösteriye başlayalım," dedi ve kalabalık alkışladı.

Ritmik bir müzik başladı ve ilk model, tasmalı küçük bir Yorkshire teriyeri eşliğinde podyuma çıktı. Podyumda ilerlerken seyircilerin "ooh "ları ve "ah "larıyla karşılandılar.

Her model köpek arkadaşıyla birlikte çıkarken ben de herkesle birlikte kibarca alkışladım. Sophie için seksi iç çamaşırları seçmeyi saymazsanız, moda pek bana göre değildi. Ama kıyafetler güzeldi - yüksek modadan daha gerçekçiydi ve bazı köpekler eşleşen eşarplar veya kazaklar giyiyordu. Kabul etmeliyim ki, oldukça şirindi.

Nash durup dururken "Köpeklerin korkunun kokusunu alabildiği doğru," dedi. "Koku alma duyuları bir insanınkinden yaklaşık yüz bin kat daha güçlüdür ve duygusal durumdaki değişikliklerin vücut kimyasında yol açtığı değişikliklerin kokusunu alabilirler."

İkimiz de buna cevap veremedi, lavanta rengi bir pantolon giyen koyu çerçeveli gözlüklü bir kadın sarı bir labradorla dışarı çıktı. Onu Sophie'nin arkadaşı Hazel olarak tanıdım. Corban ayağa kalktı ve karısını yüksek sesle alkışladı. Yanından geçerken ona hızlı bir gülümseme verdi.

Sonra Sophie'nin diğer arkadaşlarından biri, siyah saçlı Nora geldi. Bir çift yüksek stiletto ile kasıla kasıla yürüyor, kahverengi ve beyaz bir köpeği yönlendiriyordu.

Nora pistin sonunda döndü ve ön tarafa doğru ilerledi. T şeklindeki sahenin tepesinde sırasını bekleyen ise benim Sophie'mdi.

Tüm o altın bukleler, boynunun eğimini ortaya çıkaracak şekilde tutturulmuştu ve giydiği kırmızı elbise ona bir rüya gibi uyuyordu. Bir bakışta elbiseyi onun için satın alacağımı anladım. Nefis kıvrımlarını vurguluyor ve cildini parlıyormuş gibi gösteriyordu.

Derin bir nefes aldı ve tasmaındaki kabarık beyaz köpeğe baktı. Boynunda elbisesine uygun kırmızı bir atkı vardı. Başını kaldırıp gözleri benimkilerle buluşana kadar kalabalığı taradı.

Ona gülümsedim. *Öldür onları, şekerim.*

Bir nefes daha alarak pistte yürümeye başladı.

Adımları düzdü ama ilk başta tereddütlüydü. Köpek itaatkâr bir şekilde solunda duruyordu. Aptal gibi ona gülümseyerek geçişini izledim. Ama lanet olsun, bu gece çok güzel görünüyordu.

Bu konuda gergindi; bu kadar insanın önüne çıkacağı için. Pistin sonuna geldiğinde nefesimi tuttum ve bir eli kalçasında poz vererek durakladım.

Evet. İşte benim kızım.

Döndü, her adımda kendinden daha emin görünüyordu ve köpek de onu takip etti. Enerjisi bulaşıcıydı, parlak gülümsemesi ve sevimli küçük kalça salınımı kalabalığın alkışlamasına ve tezahürat yapmasına neden oldu. Sahnenin önüne geri dönerken ıslık çaldım, bir sonraki kadın sarkık kulaklı siyah bir köpeğin tasmaını tutarak bekliyordu.

Sophie omzunun üzerinden bir bakış atarak bana geniş bir gülümseme daha fırlattı.

Daha yüksek sesle alkışladım.

Siyah köpek havladı, kısık sesi müziğin üzerine taşıtı ve ileri atıldı. Sophie'nin küçük köpeği, atıştırmalıktan başka bir şey olmayacağını fark etmemiş gibiydi. Havlayarak karşılık verdi ve saldırdı. Tasma gerildi ve Sophie'nin kolunu sarstı.

Her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Köpeğini kontrol altına almaya çalışmasını izledim. Küçüktü ama kararlıydı ve tasmaını çekmesini beklemiyordu. Kollarını savurarak öne doğru atıldı. Bir ayağı geri tepti ve ayakkabısı kalabalığın içine uçtu. Daha büyük olan köpek küçük beyaz köpeğe havlayarak tekrar saldırırken, başka bir gönüllü yardım etmek için koştu.

Sophie sahneye çıktı, kollarını köpeğini kavramak için uzattı ve tam zamanında büyük köpeğin ulaşamayacağı bir yere çekti. Kalabalık toplu bir nefes aldı ve sonra sessizliğe gömüldü. Yuvarlanıp doğrulduğunda ve beyaz köpeği göğsüne çektiğinde ona doğru koşmak için ayağa kalkmışım bile.

Diğer ayakkabısını da tekmeledikten sonra küçük köpeği bir kolunun altına sıkıştırdı ve ayağa kalktı. Yanakları kızarmış, saçları dökülmüştü ve daha iyi öpmem gereken birkaç çürük olacağından hiç şüphem yoktu. Ama yüzünü saklamadı ya da kalabalığın karşısına çıkamayacak kadar utanarak kaçmadı. Gönüllüler arkasındaki büyük köpeği kontrol altına alırken o küçük köpeği yakınında tuttu. Ve reverans yaptı.

Seyirciler çığına döndü.

Ben ona bakıp kıcıımı yırtarcasına alkışlarken, o mahcup bir gülümsemeyle kalabalığa el salladı ve ardından küçük köpeğin başını kaşıdı.

Aman Tanrım. O kadını çok severdim.

Gerçek bana bir yük treni gibi çarptı. Onu seviyordum. Onu çok sevmiştim.

Her tatlı, gülümseyen, sakar, ateşli, altın kıvrımlı parçası.

Her zaman bağışıklığım olduğunu düşünmüştüm. Kendi kendime yettiğimi. Bir ada. Yanılmışım.

Sophie Abbott, ben on bir yaşında sik kafalı bir çocukken kalbimi çalmıştı. O zamandan beri kalbim ondaydı. Ve şimdi ona baktığımda, her zamanki gibi kızgın ama cesur, asla geri istemediğimi fark ettim.

COX

I Asansörden indim ve yanından geçerken resepsiyonistimiz Ty'a başımı salladım. Öğle yemeğinde spor salonuna gitmiştim ve saçlarım duştan dolayı hâlâ nemliydi. Kendimi iyi hissediyordum, kaslarım sıcak ve yorgundu.

Telefonum mesajlarla yanıp sönüyordu ama hiçbirisi Sophie değildi, bu yüzden onlarla daha sonra ilgilenecektim. Neyse ki geçen gece defilede yaşadığı küçük talihsizlik ona zarar vermemişti. Çürük yoktu ama yine de geceyi onu daha iyi öpmekle geçirmiştim.

Tamam, kendini incitmiş olsaydı bile, zamanımın çoğunu onu öperek geçirdiğim yer olmazdı. Ama onu dilimle boşaltmak her şeyi daha iyi hale getirmek için harika bir yoldu.

Telefonumu masama koydum ve oturdum. Althea kafasını içeri uzattı ve kısmen açık olan kapımı çaldı.

"Birkaç dakikan var mı?"

"Tabii. İçeri gel."

Althea her zaman ciddi görünürdü ama yüz ifadesinde alışılmadık bir ciddiyet vardı. Bir dosyayı göğsüne dayamıştı.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye

sordum. "Seninle konuşmam gerek."

Masamın diğer tarafındaki sandalyeyi işaret ettim. "Çek."

Etrafına bir göz attı, sonra oturmadan önce ofisimin kapısını kapattı. Kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor?"

Dosyayı kucağına koydu ve avuç içini dosyanın üstüne bastırıldı.

"Bunu nasıl söyleyeceğimden tam olarak emin değilim."

"Bu çok kaygı verici."

"Biliyorum. Ama bu iyi bir haber değil."

Skyline'a bir Şey mi olmuştu? Haklıydı; bu iyi bir haber olamazdı.

"Skyline hakkında kötü haber mi?"

"Hayır. Bu kişisel bir mesele." Derin bir nefes aldı. "Sophie hakkında."

Gerginlik sırtında dalgalandı. "Ne olmuş ona?"

"Bana onun için endişelenmememi söylediğini biliyorum. Ama konu sizin yasal  ıkarlarınız olduğunda, endişelenmek benim işim. Ve görünüşe göre, bir sorunumuz var."

"Ne tür bir sorun?"

"Onun mali durumundan haberdar mısınız?"

"Banka hesaplarını görmek istemedim, hayır. Neden isteyeyim ki?"

"       onunla evlendin. Evlenmeyeceğini biliyordum, bu yüzden Biraz araştırma yapma  zg rl ğ . Evlendiğiniz sırada Sophie'nin hatırı sayılır miktarda borcu vardı."

"Yani? Birçok insan borç içinde. Bu neden böyle bir sorun?"

Dosyasını açtı ve birkaç kâğıt parçası çıkardı. " ki araba kredisi ve hepsi kendi adına olan, limiti dolmuş çok sayıda kredi kartı varmış."

Belgelere bir göz attım. " ki araba kredisi mi? Neden o... Bütün bunları nereden buldun?"

"Kaynaklarım var. Onunla yaptığınız anlaşmanın bir parçası da tüm borcunu ödemek miydi?"

"Hayır. Konuyu hiç açmadı bile."

"Ben de bundan korkuyordum." Durakladı ve sanki çekici indirmek üzereymiş gibi içimi bir korku kapladı. "Onun borcu bitti. Hepsini  dedi. Her kuruşunu."

Tam olarak ne ima ettiğini biliyordum ama vücudumdaki her hücre hayır diye bağırıyordu. Bu doğru olamazdı. Sophie yapmazdı. Olamazdı.

"Gitti mi?"

"Her kredi, her kredi kartı, hepsi sıfır bakiyeli. Senin yapmadığına emin misin? Belki de bir gece geç saatte sana i ini döktü ve sen de yarı uykuluyken onun yerine bu işi halletmeye karar verdin? Ya da yine sarhoşken?"

Başımı yavaşça salladım. "Hayır."

"Ona inanmak istediğini biliyorum. Seninle paran için evlenmediğine ikna olmuştun ama-"

"Sen devam etmeden önce açıklığa kavuşturalım," diyerek sözünü kestim. "Bana Sophie'nin benden para çaldığını düşündüğünü söylüyorsun."

"Bence yaptığı oldukça açık."

"Bunu nasıl yapmış olabilir? Hiçbir şeye erişimi yok."

"Tüm kredilerin ödeme tarihleri birbirlerine birkaç gün uzaklıkta. Ve hepsi de senin Houston'da olduğun zamanlara ait."

Ne oluyor lan? İçimde bir çukur oluştu. Başka bir açıklaması olmalıydı. Ama varsa bile, aklıma bir şey gelmiyordu.

"Bunu duymak zor olduğu için üzgünüm," diye devam etti Althea. "Ama o bütün hafta boyunca evinizde yalnızdınız. Bilgisayarınızdan hesap numaralarınızı ya da eğer yanınızda bir çek defteri bulunduruyorsanız çek defterinizi almış olabilir."

Althea haklıydı. Her ikisini de yapmış olabilir. Şifrelerimin hepsi kayıtlıydı ve masamın en üst çekmecesinde hiç kullanmadığım bir çek defterim vardı.

Hâlâ buna inanmaya hazır değildim. "Madem tek istediği borcunu ödemek için paraydı, neden bana önceden söylemedi? Ona boşanma davası açmayı beklemesi için bir anlaşma teklif ettim. Benden borcunu ödememi isteyebilir ve bu işi bitirebilirdi."

"Bir düşünün. Sizden tamamen fedakârca görünen bir şey istedi. Yaşlı babasının iyiliğinden başka bir şey istemiyormuş gibi görünen bir kadına kim güvenmez ki? Size yakınlaşmanın bir yolunu gördü ve bunu kullandı."

"Onu tamamen yanlış anladınız. O öyle biri değil. Ayrıca, bir ay önce Houston'daydım. Tek istediği borcundan kurtulmak için benim paramsa neden hala burada?"

"Çok paranız olduğunu ve hesaplarınıza bakmaya zahmet etmediğinizi biliyorum ama işte bu yüzden bakmalısınız. O zamandan beri para hortumluyor. Çekilen paralar düzensiz, miktarlar farklı ama ikimiz de biliyoruz ki hesaplarınızdan asla nakit çekmezsiniz. Yani birisinin ofisinin yarım mil çapındaki ATM'lerden neden para çektiğini açıklayamazsanız, bu o. Üzgünüm ama sizinle oynadı."

Masama baktım, zihnim farklı bir açıklama için çırpınıyordu. Sophie'nin bunu yapmadığı anlamına gelen bir cevap için.

Bir tane var mıydı? Yoksa Althea haklıydı ve Sophie başından beri benimle oynamış mıydı?

Birden aklımdan olayların farklı bir versiyonu geçti. Sophie'nin Vegas'ta söylediği kadar sarhoş olmadığı bir versiyon. Ne de olsa, o MMA ringinin etrafında topuklu ayakkabılarıyla nasıl yürümüştü? Ayağı takılmıştı.

ayıkken kendi ayaklarıyla. Ve Drake Meadows'un düğününde o uzun, içten kadeh kaldırmayı nasıl yapmıştı?

Ya da belki de bu sakarlık, onu masum ve savunmasız gösterme numarasının bir parçasıydı.

Kumarhaneye girdiğimde kazanma serisine devam ediyordu. Kazanmaya devam etme şansını görmüş müydü? Boşanma davasını ertelemesi için ona istediği her şeyi teklif ettiğimde, kesinlikle kabul etti. Tüm bunlar olurken, beni kızdırdığını bilerek, şirin ve zoru oynuyordu. Yaklaşabileceğini ve benim bundan hiç haberim olmayacağını biliyordu. Zamanını bekleyecek ve bir sonraki fırsatta saldıracaktı.

Gerçekten böyle biri miydi? O kadar kör müydüm?

"Özür dilerim," dedi Althea tekrar, sesi yumuşaktı. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. Oliver'a öğleden sonranı temizletmemi ister misin?"

"Evet." Kafamı kaldırmadım.

"Ben hallederim." Ayağa kalktı ve masamdaki kâğıtları aldı. "Her şeyle ben ilgileneceğim."

"Teşekkürler Althea," diye mırıldandım giderken arkasından.

Beni duyduğundan emin değildim. Kelimelerin gerçekten ağzımdan çıkıp çıkmadığından da emin değildim. Sanki göğsümün üzerine yüz kiloluk bir ağırlık oturmuştu. Sanki kaburgalarım çatlıyor ve kemik parçaları her yerimi delip geçiyordu.

Özellikle de kalbim.

Bu hafta sonu Sophie'ye onu sevdiğimi söylememiştim. İstemiştim ama bir şey beni engellemişti. Bunun korku olduğunu itiraf etmeye neredeyse hazırdım - savunmasız olmaktan korkuyordum. Kendimi ona tamamen açmaktan.

Onu seviyorsam, onunla evliysem ve öyle kalmak istiyorsam bunun ne anlama geleceğinden korkuyordum.

Ama belki de korku değildi. Belki de bir önseziydi.

Belki de Sophie Abbott sandığım kadar tatlı bir kız değildi.

SOPHIE

Steve neşeli bir ıslık çalarak masasına geri döndü. Oturdu, sonra kedisinin çerçeveli bir fotoğrafını düzeltti.

"Keyfin yerinde," dedim.

"Özür dilerim," dedi. "Yine ıslık mı çalıyordum?"

Gülümsedim. "Öyleydin. Buna ne sebep oldu? Hafta sonu ateşli bir randevu mu?"

Yanakları kızardı. Aman Tanrım, yüzü kızarıyor muydu? "Aslında, evet. Harika bir randevum vardı."

Gözlerim açıldı. "Steve! Biriyle mi çıkıyorsun? Kim o? Onunla ne zamandır görüşüyorsun? Neden bana söylemedin?"

"Çok erken bir şey söylemek istemedim. Adı Flora ve birkaç ay önce bir evcil hayvan dükkanında tanıştık."

Ellerimi göğsümde birleştirdim. "Bu çok tatlı."

"Birbirimizi çok sık görmeye başladık ve işler ciddileşmeye başladı. Ama aşmamız gereken büyük bir engel vardı. Özellikle de Millie ve Clovis."

"Millie, senin kedin mi? Clovis kim?"

"Flora'nın kedisi. Ve benim Millie'min aksine, biraz huysuz."

Millie'sinin aksine mi? Steve'in kedisi tüylü bir terördü. Steve isteyken günlerini onun zamansız ölümünü planlayarak geçirdiğine tamamen ikna olmuşum. Clovis daha mı kötüydü? Vay be.

"Sanırım bu bir engel olurdu."

Başıyla onayladı ama gülümsedi. "Onları dün tanıştırdık ve Sophie, daha iyi olamazdı."

"Gerçekten mi? Birbirlerinden hoşlandılar mı?"

"*Sevdim demek biraz ağır kaçabilir ama tıslama çok azdı. Beklediğimizden çok daha iyi.*"

"Vay canına. Yani bu Flora ile ilerleyebileceğiniz anlamına mı geliyor?"

Tekrar gülümsedi ve gözlüklerini düzeltti. "Gelecek ay taşınıyor. Kademeli bir geçiş yapmak istiyoruz, böylece Millie ve Clovis'in birbirlerine alışmaları için zamanları olacak."

"Steve, senin adına çok sevindim."

"Teşekkürler Sophie."

Masa telefonum çaldı ve resepsiyonistimiz Nina'nın adı küçük ekranda belirdi. "Merhaba, Nina. Ne var ne yok?"

"Bay Calloway'in saat üç randevusu geldi."

"Oh." Aniden telaşlandığımı hissederek dizüstü bilgisayarındaki takvimine tıkladım. Bugün başka bir toplantısı olduğunu hatırlamıyordum. Saat üçteki yer meşgul olarak işaretlenmişti ama başka bir şey yazmıyordu. Ve onu oraya ben koymamıştım. "Teşekkürler Nina. Bana bir saniye ver."

Bir şey unutmadığımı umarak kalktım ve ofisine gittim. "Affedersiniz, Bay Calloway?"

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırıp baktı.

"Nina saat 3'ün burada olduğunu mu söyledi? Kim olduğundan emin değilim. Takviminizde net değil ve bugün için bir şey ayarladığımı hatırlamıyorum." "Hayır, ben yaptım." Ayağa kalktı ama diğer taraftaki koltuklardan birini işaret etti masasının üzerinde. "Bunun için burada olmalıydın."

"Elbette; sorun değil. Benim yapmamı istediğin..." Belli belirsiz ofis lobisini işaret ettim.

"Onu içeride göreceğim." Beni geçip kapıdan çıktı.

Bu çok garipti.

Not almak için masama gidip bir not defteri ve kalem aldım, sonra da oturup beklemeye başladım. Bir süre sonra Bay Calloway içeri girdi.

"Oturun," dedi.

Ve Dominic Coates içeri girdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu sefer parlak siyah bir gömlek değil, takım elbise giymişti ama onu yanlış tanımak mümkün değildi. Bana baktı - doğrudan yüzüme baktı- ve kalbim en az kırk iki kez çarptı. Beni tanıdı mı? Beni hatırlamak zorundaydı. Suratına servis tepsiyi yiyen kız bendim. Böyle bir şeyi unutamazsın.

Ama kim olduğumu biliyorsa bile, buna dair hiçbir ipucu vermedi. Gözleri üzerimde gezindi, göğsümde gereğinden uzun süre kaldı, sonra gözlerini kaçırdı. İşte bu kadar.

Pislik herif beni hatırlamadı.

Yine de onda farklı bir şeyler vardı ve bu sadece kıyafetleri değildi. Gözleri açıktı ve hareketleri daha az abartılıydı. Ve sonra aklıma geldi. Ayıktı. O gece kulüpte bir şeyler içmiş olmalıydı ama şimdi içmiyordu.

Ama yine de pisliğin tekiydi.

Bay Calloway masasının arkasına oturdu ve bir an için göz göze geldik. Pek sık böyle göz teması kurmazdı. Bana bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Bay Calloway ve dikkatini Dominic'e çevirdi. "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

"Kabul ediyorum, bana ulaştığında şaşırdım. Ama ulaştığına sevindim.

Zamanlaman çok iyi."

Kafam çok karışmıştı. Bay Calloway, Dominic Coates ile bir görüşme mi ayarlamıştı? Bunu neden yapsın ki?

Tabii.

Aman Tanrım. Bir şey biliyordu.

Birden o göz temasının ne anlama geldiğini anladım.

Tamam, Bay Calloway. Şöyle yapalım.

"Doğrudan konuya girelim," dedi Bay Calloway. "Skyline projesinde önemli bir yatırımım olduğunu ikimiz de biliyoruz. Bazı endişelerim var."

"Olması gerektiği gibi," dedi Dominic. "Şu anki liderliği altında Skyline projesi fena halde kötü yönetiliyor." Bay

Calloway kaşlarını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Ayrıntılar gözden kaçıyor; tam bir denetim eksikliği. Otopark için beton dökülmeden önce her şey durma noktasına gelmezse şaşıracağım."

Bay Calloway gözlerini kıstı ama müdahale etmedi.

Dominic konuşmaya devam etti. "Elbette eskiden Cox Development'ın ortağı olduğumu biliyorsunuz. Ne yazık ki, tam Skyline'ın temelleri atılmak üzereyken, ayrılmaya zorlandım. Özel hayatımda bazı hatalar yaptığımı kabul ediyorum. Ama Cox bunu bir kılıf olarak kullandı. Parti çizgisine uymadığım için benden kurtuldu. Projeye ilgili sorunları dile getirmeye devam ettim ama o bunları duymak istemedi."

Elimden geldiğince kıpırdamadan durdum ama içim içimi yiyordu. O koca bir yalancıydı.

Bay Calloway, "Ve şimdi bu sorunların Skyline'ı tehdit etmek için yeterli olduğuna inanıyorsunuz," dedi.

"Kesinlikle. Cox Development bu ölçekte bir projeyi gerçekleştirebilecek kapasitede değil. Er ya da geç çökecek. Ancak haberler o kadar da kötü değil."

"Hayır mı?"

"Hiç de değil. Cox'un masasında bir satın alma teklifi var ama kibrinin onu ele geçirmesine izin veriyor ve teklifi kabul etmiyor. Bence bu kişisel bir mesele haline geldi. Ona bunun onu aştığını söyledim ve şimdi yanıldığımı kanıtlamak istiyor. Yüz milyonlarca doların söz konusu olduğu iş kararları almak için iyi bir yol değil."

Bay Calloway, "Özellikle de tüm para onun olmadığı zaman," dedi.

"Aynen öyle. Şimdi, bu biraz erken, ama burada olduğumuza göre, size ayrıntıları anlatabilirim. İşbirliğiniz bu şeyi tekrar kontrol altına almamızda kilit rol oynayacak."

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Cox Development'ı geri almak için hukuk müşaviri ve diğer birkaç yatırımcı ile birlikte çalışıyorum. Şirketi satın aldıktan sonra karar verme yetkisine sahip olacağız ve proje ve ilgili herkes için doğru olanı yapabiliriz."

Bay Calloway, "Bu da satın alma teklifini kabul etmek anlamına geliyor," dedi.

"Evet. Dürüst olacağım, yatırımınızın geri dönüşü Cox'un sizi inandırdığı gibi olmayacak. Ama her şeyin alevler içinde kalmasını izlemekten iyidir."

Kendimi bir arada tutmam bir mucizeydi. Dışarıdan bakıldığında patronum kadar soğukkanlıydım. Tamam, Cox hariç hiç kimse o kadar düzgün değildi ama ben göze batmayan mükemmel bir asistandım. Dominic'in Cox'un karısının yanında oturduğundan haberi yoktu. Yoksa kız arkadaşı mı? Her şey düşünüldüğünde bu daha mı doğrudu? Her neyse, onunla yatan kadın bendim ve Dominic bunu bilmiyordu.

Bay Calloway sanki Dominic'in söylediği her şeyi düşünüyormuş gibi parmaklarını birleştirdi. "Normalde düşmanca bir devralmaya karışmazdım. Ama kaybedecek çok şeyim var."

"Öyle," dedi Dominic.

"Önce bazı belgelere ihtiyacım var. Aksi takdirde hiçbir şeyi kabul edemem."

"Elbette." Dominic evrak çantasını açtı ve bir dosya çıkardı. "İhtiyacınız olan her şey burada olmalı."

Bay Calloway dosyayı aldı ve sayfaları çevirdi. Sonra bana uzattı. "Bunun bir kopyasına ihtiyacım var."

Gözlerine bakarak dosyayı aldım. "Tabii ki. Hemen döneceğim."

Ayağa kalktım, doğal davranmaya ve ellerimin titremesine izin vermemeye çalıştım. Dışarı koşup hemen Cox'u arama dürtüsüne direnerek fotokopi odasına doğru yürüdüm. Bir ayağım diğerinin önündeydi. Hiç acelem yoktu. Ellerim terlemeye başlamıştı, bu yüzden dosyayı sadece parmak uçlarımla tuttum.

Leslie, iş arkadaşlarımdan biri, arkamdan geldi. "Merhaba Sophie. Nasıl gidiyor?"

Oh, bilirsiniz, iyi, sadece muhtemelen kocamın ihanetine işaret eden kanıtları kopyalıyorum. Neden evet, ben evliyim ve Tanrım hayır, kimseye söylemedim. Vay canına, uzun hikâye. Kağıtları besleyiciye yerleştirdim. "Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Hafta sonunu şimdiden iple çekiyorum, biliyor musun?"

"Evet, kesinlikle." Kopyalama düğmesine basmak yerine, miktarı bir yerine iki olarak değiştirdim.

Oops, şuna bak. Fazladan yaptım.

Leslie raftan bir şey aldı. "Sonra görüşürüz." "Hoşça kal, Leslie. İyi günler."

"Sen de."

Fotokopi makinesi iki set çıkardı. Birini alıp yerine yerleştirdim ve orijinallerinin yanına düzgünce koydum. Sonra malzeme rafından bir manila zarf aldım ve ikinci seti içine sıkıştırdım.

Bay Calloway'in ofisine dönerken masamda durakladım ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle zarfı çekmeceye attım.

İçeri girip Bay Calloway'e üzerinde kopyaların olduğu dosyayı verdiğimde Dominic konuşuyordu. Çenesinin gerginliğinden bu adamı aştığını anlayabiliyordum.

"Bay Calloway, bölmek istemezdim ama başka bir toplantınız var." Gözleri hafif bir gülümsemeyle yumuşadı. "Teşekkür ederim."

Dominic ayağa kalktı ve dosyayı aldı. "Sorun değil. Sizi gününüze geri dönmeniz için yalnız bırakayım. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Sen de."

"İrtibatta olacağım." Dominic tekrar göğüslerime baktı, sonra gitti.

Bay Calloway'in masasının yanında duraksadım. Gözleri kapıya kaydı, ben de kapattım.

"Biliyordun, değil mi?" Ben sordum.

"Nora Everly'ye bir şey söyledi, Everly de bana söyledi. Umarım bu sizin çemberinize bir ihanet değildir... her ne ise."

"Güven çemberi, ve hayır, değildi."

"Bu kopyaları Cox'a götürecek misiniz, yoksa onunla konuşmamı ister misiniz?"

"Hayır, ben alırım. Teşekkür ederim. Dominic her ne planlıyorsa, umarım yatırımınıza mal olmaz."

"Eğer olursa, onu gömerim."

Ben güldüm ama Bay Calloway gülümsemedi bile. Şaka yapmıyordu.

"Tekrar teşekkür ederim. Muhtemelen en başta size gelmeliydim."

"Sorun değil. İstihbarat arayışın sırasında burnunu kırmadığına sevindim."

Gözlerimi devirerek burnuma dokundum. "Oh iyi, bunu biliyorsun."

"Pek çok şeyden haberim var. Ve özel hayatının senin hayatın olmasına saygı duyuyorum.

ama sana bir şey sormam gerekiyor."

"Tamam."

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet. Aslında bana karşı çok iyi."

Başını salladı. "Olmazsa haberim olacağını hatırlatmaktan çekinme." Güldüm. "Tamam. Teşekkürler, Bay Calloway."

Telefonu çaldı, o da açtı. "Selam, bebeğim."

Everly ile konuşabilsin diye ofisinden kaçtım. Ayrıca, o belgelerde tam olarak ne olduğunu görmek istiyordum. Masama gittim ve zarfı çıkardım.

Dominic'in Cox'un şirketinin peşinde olduğuna artık hiç şüphe yoktu. Ama soru hala ortadaydı. Althea da işin içinde miydi?

Birisi omzumun üzerinden bakacak kadar yakın olabilirmiş gibi etrafıma bakındım ve kopyaları çıkardım.

Adı oradaydı. Tam orada. Aslında, adı belgelerin her yerindeydi.

Biliyordum.

Kendimi haklı çıkarma duygum kısa sürdü. Doğrusu, haklı çıkmamış olmayı diledim. Çünkü bu Cox için kötü Şeylerden başka bir anlama gelmiyordu. Eski ortağı ve en çok güvendiği insanlardan biri, Őirketini düşmanca ele geçirmeye çalışmak üzereydi. Ve bunun olacağından haberi yoktu.

Masa telefonum çaldı. Arayan yine

Nina'ydı. "Hey, Nina."

"Merhaba Sophie, seni görmek isteyen biri var."

"Tamam. Hemen geliyorum."

Bu garipti. Kimseyi beklemiyordum. Evrakları zarfa geri koydum ve resepsiyona gittim. Nina, lobide duran kazak ve kot pantolon giymiş bir adama başıyla işaret etti. Onu tanıyamadım.

"Yardımcı olabilir

miyim?" diye sordum.

"Sophie Abbott siz

misiniz?" "Evet."

Kalın bir zarf uzattı, ben de aldım. "Size tebliğ edildi." "Bekle, bu nedir?"

Omuz silkti ve asansöre doğru döndü.

Servis mi? Neden bahsediyordu? Bir deste kâğıt çıkardım ve ilk sayfaya baktım.

Aman Tanrım. Cox az önce bana boşanma kağıtlarını tebliğ etmişti.

COX

I Mutfağında durmuş, bir bardak viskiyi dalgınca çeviriyordum. Ofisten erken çıkmıştım, hiçbir şeye odaklanamayacak kadar keyifsizdim. Althea'yla daha önce yaptığımız konuşma beni derinden sarsmıştı.

Bunun olmasına gerçekten izin vermiş miydim? Bir kadının benimle oynamasına izin mi vermiştim?

En kötüsü de Sophie sorsaydı, hiç soru sormadan borcunu ödeyecektim.

Banka hesaplarımı inceledim ve bir sürü bankaya ve kredi kartı şirketine havale yapıldığını gördüm. Hepsi de ben Houston'dayken ve Sophie burada, evimde kalırken yapılmıştı. O zamandan beri, bana ait olmadığını bildiğim rastgele para çekimleri vardı ve banka kartlarımdan biri kayıptı.

Her şey Sophie'yi işaret ediyordu. Ve bu beni hasta ediyordu. Gerçekten bu kadar aptal mıyım?

Telefonum Oliver'dan gelen bir mesajla çaldı, bana -yine- her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Ona tek kelime etmeden aniden ofisten ayrılmıştım ve o zamandan beri herkesin mesajlarını görmezden geliyordum. Bu sefer hızlıca bir cevap gönderdim, sırf buraya gelip bana bir demlik çay ya da başka bir şey hazırlamaya karar vermesin diye.

Garaj kapısının hafifçe açılma sesini duydum ve viskimden uzun bir yudum aldım. Sophie evdeydi. Derin bir nefes alarak, kapıdan içeri hızla girip ayakkabılarını çıkarması için kendimi hazırladım. Eşyalarını yere bırakıp neşeyle günümün nasıl geçtiğini soracaktı.

Ellerini göğsümde gezdirip ağzımı öpmek için kendine çekti ve bugün beni özlediğini fısıldadı.

Sikeyim.

Kapı açıldı ve adımı seslendi. "Cox?"

İçkimi yere bıraktım, sesindeki aciliyete şaşırdım.

"Cox? Neredesin?" Mutfığa doğru yürürken ayakkabıları ahşap zeminde tıkırdadı.

Gözlerindeki öfke neredeyse irkilmeme neden oluyordu. Neden bu kadar kızgındı ki?

"Bu da ne böyle?" Kalın bir zarfı havaya kaldırdı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? En azından yetişkin insanlar gibi konuşabileceğimizi düşünmüştüm. *Birlikte yatan* yetişkinler gibi."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bunu yapmanın başka yolları da var. Bana işte hizmet etmek zorunda değildin. Vegas'tan ilk döndüğümüzde araştırdım. Birlikte başvurabilirdik. Beni gafil avlamana gerek yoktu."

"Sophie, sen neden bahsediyorsun?"

"Boşanma evrakları. Yakında bununla uğraşmak zorunda kalacağımızı biliyordum, bu yüzden belki de bu kadar şaşırmamalıydım. Ama böyle olacağını düşünmemiştim. Çok soğuk ve kişiliksiz." Alt dudağı titredi ve gözünün altından bir damla yaş süzüldü. "En azından önce konuşuruz diye düşünmüştüm."

Boşanma evrakları mı? O neydi... Oh, kahretsin. Althea. Her şeyi halledeceğini söylemişti. Bana Sophie hakkında anlattıklarından sonra, bu işin bir an önce bitmesini isteyeceğimi düşünmüş olmalıydı.

Zaten bu kaçınılmazdı. Belki de bitmiş olması en iyisiydi. "Konuşacak pek bir şey yok, değil mi?"

"Yani bu kadar mı? Öylece bitti mi?"

Aşağıya baktım. Onun gözlerine bakmak zordu. Bunu ona söylemek zorunda kalmak istemiyordum. "Sophie, para konusunu biliyorum."

"Ne parası?"

"Bunu yapmayalım, tamam mı? Biliyorum."

"Cox, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben Houston'dayken borçlarını ödemek için para aldığını biliyorum. Ve o zamandan beri hesabımdan para çektiğini de biliyorum."

"Ne?"

"Bak, bunu senin için daha da kötüleştirmek istemiyorum. Bunu yapmamalıydın ama seni ihbar etmeyeceğim. Bu işin peşini bırakacağım. Sadece evimden defol git."

"Ama almadım. Paranın hiçbirini almadım. Yemin ederim." "O zaman tüm borcun nasıl sihirli bir şekilde ödendi?"

"Öyle değil. Aslında, sanırım ödemelerimin çoğunu geciktiriyorum çünkü evime gelen postayı almayı sürekli unutuyorum."

Sesindeki bir şey beni sinirlendirdi. Bu kızı seviyordum ve o burada durup bana yalan söylemeye devam mı edecekti? Viskimi kaptım ve bardağı yere çarparak kırdım. "Lanet olsun Sophie. Neden bana sormadın ki? Sana verirdim. Madem bu kadar borcun vardı, neden bana söylemedin?"

Bana baktı, gözleri iriydi ve hâlâ öfkeyle parlıyordu. "Çünkü yapamadım. Babamın daha iyi bir ev bulmasına yardım edecek paramın olmaması yeterince utanç verici. Korkunç dairemi gördün. Nasıl yaşadığımı gördün. Bunun hakkında konuşmak istediğimi mi sanıyorsun? Senin gibi para içinde yüzen bir adama, harika bir işim olmasına rağmen nasıl hiçbir şeyim olmadığını anlatmak istediğimi mi sanıyorsun? Arkadaşlarımla dışarı çıkabilmek ya da arada bir babamı yemeğe götürebilmek için her doları nasıl bölüşmek zorunda kaldığımı? Vegas gezisini karşılayabilmemin tek nedeninin iş için olması ve şirketin her şeyi ödemesi olduğunu?"

"Pek çok insan başını belaya sokuyor. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Hayır, benim durumumda, bundan kesinlikle utanıyorum." Gözyaşları gözlerinden taşı ve yanaklarından aşağı süzüldü. "Eski erkek arkadaşım bana bunu yaptı ve ben de bunun olmasına izin verecek kadar aptaldım. Benim adıma krediler çekti ve kredi kartları açtı. Bir sürü. Hepsinin limitini doldurdu ve sonra hepsini bana yükledi ve ben çok geç olana kadar farkına varmadım. O zamana kadar beni çoktan silmişti. Ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra, fatura tahsilatçıları aramaya başladı. Sürekli. Son üç yıldır tam bir kabustu. Ve bunların hepsi ona güvenmemem gerekirken güvendiğim için oldu. Yani hayır, size anlatmadım, aynı sebepten dolayı kimseye anlatmadım - ne babama ne de arkadaşlarıma. Çünkü bu küçük düşürücü."

Kırık camlar mutfak zemininde parlıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu.

"Paranı ben almadım." Titrek bir nefes aldı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum Ama asla ama asla böyle bir şey yapmam. Tanrım, nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

Ona inanmak istedim. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Ama Althea emin değilse neden onu suçlasın ki?

"Kredilerinizin ödendiği tarihlerin hepsi ben şehir dışındayken. Sen buradayken, ofisime erişimin varken. Ve banka kartlarımdan biri kayıp. Birinin ofisinizin yakınındaki ATM'lerden para çekmek için kullandığı aynı banka kartı."

Zarfı çantasına soktu ve telefonunu çıkardı. "İşte, size göstereyim. Bu kredi kartı hesaplarından biri ve bakiye hala..." Kaşları çatıldı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Parasını aldı, değil mi? Lanet olsun Sophie, bana karşı dürüst ol."

"Nasıl..." Telefonuna baktı. "Neler olduğunu bilmiyorum ama ben değildim."

Althea'nın haklı olmasını istemedim. Ama bana kanıtları vermişti. Sophie'nin de *benim yapmadığımdan* başka bir açıklaması yoktu.

Telefonunu bir kenara bıraktı ve gözleri hâlâ yaşlarla parlayan bakışlarımla buluştu. "Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyorsun."

"Hayır, bilmiyorum, ama ne düşünmem gerekiyor?"

"Bana inanman gerekiyordu. Ben senin-" Ağzını kapattı ama söylemediği kelime içimi parçaladı.

Ben senin karınım.

"Sophie-"

"Hayır, değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Bunu hatırlamam gerekirdi." Çantasından büyük bir zarf çıkardı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bunu sana vermeli miyim, onu bile bilmiyorum. Ama vermezsem, bu sadece seni incitmek olur ve ben de o kız olmak istemiyorum. Dominic Coates bugün Bay Calloway ile görüştü. Dominic'in senin arkandan neler çevirdiğini öğrenmek için buluşmayı ayarladı. Bunları ondan aldık. Althea ile çalışıyor. Skyline'ı satabilmek için şirketinizi almaya çalışacaklar. Onun hakkında haklı çıktığım için üzgünüm. Haklı çıkmak istemedim."

Dişlerimi sıkarak zarfa baktım. Althea...

Bu şu demekti...

Siktir.

"Aman Tanrım, Sophie."

"Şu anda tüm eşyalarımı almakla uğraşamam," dedi gözyaşları arasında. "Boşanma evraklarını da en kısa zamanda halledeceğim ama gitmem gerekiyor."

"Sophie, hayır. Lütfen yapma-"

Ama o arkasını döndü ve kaçtı. Kapı arkasından çarptı.

Göğsümdeki ezici ağırlık intikam duygusuyla geri dönmüştü. Ne halt etmişim ben? Kırık camları kırarak bıraktığı zarfa ulaştım ve bir yığın evrakı içinden çıkardım.

Bir an için nefes alamadım. Boğazım sıkıca kapandı ve ciğerlerim çökmüş gibiydi. Sayfaları çevirirken sayfalardaki kelimeler bulanıklaştı.

Lanet olsun, haklıydı. Althea bana ihanet etmişti.

Sophie'ye de ihanet etmişti.

Çünkü evime, ofisime, bilgisayarlarıma başka kimin erişimi vardı?

Ön kapımın şifresi başka kimde vardı? Onda vardı.

Sophie'ye tuzak kurmuştu. Ve ben de tam bir aptaldım, buna kanmıştım.

Şimdi ne halt edecektim?

COX

A Sophie gittikten ve ben de sikildiğimi anladıktan sonra, her erkeğin yapacağını yaptım. Kıcımlı iyice sarhoş ettim.

Oliver beni salı sabahı kanepede sızmış halde buldu.

Sarhoş ya da ayık, yatak odama adımımı atamazdım. Orada ondan çok şey vardı. Kıyafetleri, banyodaki eşyaları, çok sevdiği pembe koşu ayakkabıları.

Hay sikeyim.

Çay yaptı -çünkü tabii ki yaptı- ve kahvaltı. Sonra o günkü programımı temizledi. Sophie'ye ne olduğunu açıklamadım, o da sormadı. Sormasına gerek yoktu. Berbat durumdaydım ve o burada değildi. Parçaları bir araya getirebilirdi. Ve ben bu konuda konuşmak istemiyordum. Hayatta olduğumu doğruladı ve beni kendi halime bıraktı.

Çarşamba günü ikinci kez izin aldım ama akşamdan kalma olduğum için değil. Ön kapımın şifresini değiştirdim, böylece Althea artık içeri giremeyecekti. Tüm şifrelerimi değiştirdim ve hesaplarımı kilitlemek ve yeni kredi kartları almak için bankayı aradım. Yıllar boyunca Althea'ya erişim izni verdiğim her şeyi gözden geçirdim ve sistematik olarak onu dışarıda bıraktım.

Ben de karşı atağımı hazırladım. Gerekli aramaları yaptım. O ve Dominic beni pantolonum inikken yakalayacaklarını sandılar. Öyle bir şey olmayacaktı.

Yanlış adama bulaşmışlardı.

Althea'nın devralma planı kusursuzdu, hakkını vermeliyim. Daha azını beklemezdim. Anlamadığım şey, neden Sophie'nin peşine düştüğüydü. Sophie'yı hayatımdan çıkarmak istediği açıktı ama neden?

Neden ona böyle bir komplo kurmak için bu kadar zahmete girsin ki? Başarılı bir düşmanca devralma gerçekleştirmek için Sophie'den kurtulması gerekmiyordu. Ve benim itibarım onun için kesinlikle önemli değildi, hele ki beni kovmak üzereyse. Boşanıp boşanmamam neden umurunda olsun ki?

Ne olursa olsun, artık Althea'nın ne yaptığını bildiğime göre, onu durduracak araçlara da sahiptim.

Ama konu Sophie'ye gelince, ne yapacağımı bilmiyordum. Ona mesaj atmayı denemiştim ama cevap vermemişti. Cevap verse bile ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Göğsümde bir boşluk bırakmıştı. Ben de onu öfkeyle doldurdum.

Perşembe günü erkenden kalktım. Duş aldım ve kirli sakallarımı düzelttim. Takım elbise giydim ve savaşa hazır bir şekilde işe gittim.

Ofise girdiğimde tüm gözler üzerimdeydi. Ne duyduklarını bilmiyordum ve umurumda da değildi. Üzerime buz gibi bir sakinlik çökmüştü. Sophie'nin bıraktığı boşluğu öfke doldurmuştu ama bu sıcak bir öfke değildi. Buz gibiydi ve bana soğuk, sert kenarlardan başka bir şey bırakmıyordu.

Oliver'ın masasının önünden geçtim ve beni takip etmesi için başımı salladım. Ayağa kalktı ve ofisimin kapısını arkamızdan kapattı.

"Seni tekrar görmek güzel," dedi. "Ayık, temiz ve giyinik, daha az değil. Ama neler oluyor? Öldürmek üzere olan bir suikastçı gibi görünüyorsun." "Althea ofisinde mi?"

"Son gördüğümde öyleydi, evet."

"Güzel. Onu kovuyorum. Şirket kredi kartını iptal etmeni, bina erişim kodunu devre dışı bırakmanı ve IT'nin onu ağdan kilitlemesini istiyorum. E-postalarını, telefon kayıtlarını, elimize geçen her şeyi istiyorum. Cox Geliştirme'nin kontrolünü ele geçirmek için Dominic'le birlikte çalışıyormuş. Bu olmayacak."

Oliver bana bön bön baktı. "Bunun Sophie'yle ilgili olduğunu sanıyordum. Ayaklarına kapanmanın yollarının bir listesini yaptım ve sipariş üzerine çiçek, çikolata kaplı çilek ve dev bir oyuncak ayı gönderdim."

"Hayır. Sophie'yle işleri berbat ettim. Ama bu dev bir oyuncak ayının düzeltebileceği bir şey değil."

"O kadar kötü mü?"

"Bilmek istemezsin."

"Ama o haklıydı. Althea ve Dominic hakkında."

Çenemi ovuşturdum. "Evet. O haklıydı."

Ve ona güvenmeliydim.

"Belki de kanlı burnu boşuna değildi."

"Kanlı burnu mu? Arkadaşlarıyla dışarı çıktığında mı? Bunu nereden biliyorsun?"

Ağzını açtı, tutarsız bir şeyler geveledi, sonra tekrar kapattı. "Dominic'i biliyorsan, kulüpte neler olduğunu da biliyorsundur diye düşündüm."

"Hayır, kulüpte ne olduğunu bilmiyorum ama konuşmaya devam etsen iyi olur."

"Sophie'nin Dominic'in neyin peşinde olduğunu öğrenmek için bir planı vardı. Arkadaşı Nora'nın baştan çıkarıcı bir şekilde dikkatini çekmesi ve onu konuşturması gerekiyordu. Ama görünüşe göre Dominic, Nora'nın tipinden çok Sophie'ninkine benziyordu. Sophie, garson ona tepsiyle vurduğunda oldukça iyi gidiyordu."

"Dominic'in kız arkadaşına asıldığını mı söylüyorsun?" Sesimi alçaltarak sordum. "Nedense bunun şu anda endişelenmen gereken en son şey olduğunu düşünüyorum."

Bir nefes üfledim. Dominic'in Sophie'nin yakınında olduğunu düşünmek beni öfkeliyordu. Ama Oliver haklıydı. "Bunca zamandır onları yakalamaya çalışıyordu, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Kabul ediyorum, muhtemelen onu cesaretlendirdim. Ama Malefiz'i ifşa etme şansına karşı koymak zordu."

"Lanet olsun. Neden onu dinlemedim ki?"

"Kendine bu kadar yüklenme. Yıllarını Althea ile çalışarak geçirdin. Bu işi kurmana o yardım etti. Ona güvenebilmeliydin."

"Sizi dinlemeliydim ve karımı dinlemeliydim. O zaman bunların hiçbirisi olmazdı." "O hala senin karın mı?"

"Biliyorsam ne olayım. Althea ona tuzak kurdu. Benden para çalışırmış gibi görünmesini sağladı."

"Oh, Cox. Ona inanmadın, değil mi?" Ona ters ters baktım.

"Haklısın. Oyuncak ayıyı iptal edeceğim. Bu iş sevimli bir peluş hayvandan çok daha fazlasını gerektirecek."

"Bundan daha kötü."

"Onu hırsız olmakla suçlamaktan daha mı kötü?"

"Althea Pazartesi günü ona boşanma evraklarını tebliğ ettirdi."

Oliver'ın ağzı açık kaldı. "Sophie'nin karanlığa gömülmesine şaşmamalı. Bütün hafta ondan haber alamadım. Althea bunu senin imzan olmadan nasıl yaptı?"

"Nedense küçük bir sahteciliğe karşı çıkacağından şüpheliyim." "İyi bir nokta."

Ceketimi düzelttim. "Bina güvenliği ona eşlik etmek için hazırda beklesin."

"İcabına bakacağım. Memnuniyetle. Kayıtlara geçmesini isterim ki kutlama mahiyetindeki her türlü ünlemenden kaçınıyorum."

"Bunu takdir ediyorum. Daha sonra böbürlenirsin." "Yapacağımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Ayrıntıları halletmesi için Oliver'ı bıraktım ve doğrudan Althea'nın ofisine gittim.

Kapısı kapalıydı ama çalmaya zahmet etmedim. Yaptığı onca şeyden sonra tek bir nezaketi bile hak etmiyordu.

Dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Geri dönmüşsün."

Kapıyı kapattım ve bir süre ona baktım. Çok kızgındım.

Ama bundan daha fazlasıydı. Daha kötüydü. Sadece kızgın değildim, incinmiştim de. "Bu dünyada güvendiğim sadece birkaç kişi var. Bir kaç kişiye kadar

Günler önce sen de onlardan biriydin." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sophie'ye ne yaptığını biliyorum. Hesaplarımdan para çekenin o olmadığını biliyorum. Sendin."

"Cox, neden ben-"

"Yapma, Althea. Her şeyi inkâr ettiğin kısmı geçelim. Bu ikimiz için de aşağılayıcı."

Ellerini masasının üzerinde kavuşturdu, yüzündeki sahte şok ifadesi eriyip gitti. "Tamam. Peki. Ama bilmelisin ki, ben sadece senin iyiliğini düşündüm."

"Gerçekten mi? Bu büyüleyici bir saçmalık. Benim çıkarlarım arasında şirketimin düşmanca ele geçirilmesi de var mı?"

Ağzı açıldı ve kendinden emin tavrı değişti. "Hayır. Yanlış düşünüyorsun."

"Ve işte yine beni aşağılamaya başladın. Dominic'le arkamdan iş çevirdiğinizi biliyorum. Skyline'ı satabilmek için beni görevden alıp onu başa getirmeyi planladığınızı biliyorum. Bunların hepsi gayet açık. Anladım. Satarsak tonla para kazanacaksın ve ben işbirliği yapmıyordum. Bu yüzden etrafımdan dolaşmaya karar verdiniz."

Ayağa kalktı. "Tam olarak değil. Burada ne yapmaya çalıştığımı anlamıyorsunuz."

"Hayır, kesinlikle istemiyorum."

"Dominic sadece bir piyon. İkimiz de onun işe yaramaz olduğunu biliyoruz. Rehabilitasyondan çıkalı bir hafta oldu ama çoktan partilere katılmaya başladı. Ama şimdilik iyi bir PR'ı var. Bir kurtuluş hikayesini kim sevmez ki? Bu yüzden Dominic'in yatırımcılarınızı Cox Development'ta sorun olduğuna ikna etmesine izin veriyorum ve o da Skyline'ı satıp paralarını iade ederek günü kurtarmaya ve doğru olanı yapmaya hazır."

"Peki piyonunu masama oturtuktan sonra ne yapmayı planlıyordun?"

"O kadar ileri gidemeyecek. Dominic devralmayacak. Ancak huzursuzluk haberleri ve başı dertte olan bir proje Skyline'a büyük ilgi uyandırdı. Şimdi elimizde sadece bir değil, üç satın alma teklifi var."

"Yani Dominic'i beni kazıklamaya ikna ettin, böylece bir teklif savaşı başlatıp fiyatı yükseltecektin, ben de reddedemeyecektim. Satmayı kabul ettiğimde de Dominic'e kazık attın."

Muzaffer bir edayla gülümsedi.

"Kesinlikle." "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Cox, bu harika. Sana söyleyemediğim için üzgünüm ama her şey çok hassas. Dikkatli olmak zorundaydım. Ve sen de... meşguldün."

"Nereye varmak istediğini biliyorum ve anlamadığım şey de bu. Bunların Sophie'yle ne ilgisi var? Ondan kurtulmak için neden bu kadar çok çalışıyorsun?"

Gülümseyerek bir adım daha yaklaştı ve parmağını göğsüme koydu. "Kabul ediyorum, o kısım kişiseldi."

Parmağını tuttum. "Affedersiniz?"

"O dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil, hem de saçma bir şey. Vegas'ta bir kadınla yatıyorsun ve birden vicdan azabı mı duyuyorsun? Shepherd Calloway yatırımcılarından biri olmasaydı, Easton'ın teklifini kabul edeceğini ikimiz de biliyoruz. Ama nasıl olduysa sahte karının patronunu umursamaya karar verdin." Gözlerini devirerek parmağını avucumdan çekti. "Güven bana, sana bir iyilik yaptım."

"Bu nasıl bir iyilikti?"

"Başından beri bir hataydı ama görünüşe göre sihirli bir amcığı var ve sen bunu göremiyorsun. Neredeyse on yıldır birlikte çalışıyoruz, ama birdenbire sevimli bir asistan senin için benden daha mı önemli oldu?"

"Onu kıskanıyor musun? Mesele bu mu yani?"

"Kıskançlık çok çirkin bir kelime. Ve gerçekten, o küçük aptalı nasıl kıskanabilirim? Ben bir şirket avukatıyım, o ise gösterişli bir sekreter."

Uzun bir süre ona baktım. "Kesinlikle haklısın."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve tekrar göğsüme dokundu. "Gördün mü? Ondan kurtulduğumda yeniden kendin gibi davranmaya başlayacağını biliyordum. Teklifleri görmek ister misin?"

"Hayır, demek istediğim bu değil. Sophie'nin beni değiştirdiği konusunda haklısın. Beni dışarı çağırdı ve haklıydı. Kiminle iş yaptığım, etrafımı kiminle çevirdiğim önemli. Öyle olduğunu düşünmemiştim. Acımasız olduğunu biliyordum. Dominic kendi mezarını kazdı ama üstüne toprak atan ilk kişi sendin. Ve bundan önce kaç kez bana ve şirketime fayda sağladığı için yaptıklarını görmezden geldim?"

"Cox, bu işi birlikte kurduk. Biraz kirli iş yapmadan bu seviyeye gelemesiniz."

"Hayır. Böyle olmayacak. Buraya gelmek için izlediğim yolu değiştiremem ama bundan sonra nereye gideceğimi kesinlikle değiştirebilirim. Ve bu el altından, arkadan bıçaklama saçmalığı benim iş yapma şeklim değil. Paslı kamyonetime ve tek genişlikteki karavanıma geri dönmeyi tercih ederim."

"Şimdi dramatik olmaya başladın."

"Şu anda sana ne söylediğimi anladığını sanmıyorum, Althea. Kovuldun. Şu andan itibaren yoksun. Ve senin lanet yüzünü bir daha görmek istemiyorum."

"Ciddi olamazsın."

"Sizi temin ederim, çok ciddiylim. Ve biliyor musun, bir konuda daha haklısın. Sophie'ye tuzak kurarak bana bir iyilik yaptın. Elini fazla zorladın. Eğer karımın peşine düşmeseydin, Dominic'le yaptığın bu saçmalık için seni affetme hatasına düşebilirdim."

"Cox, beni dinle."

Telefonum bir mesajla çaldı. Belki Sophie'dir diye kontrol etmek için çıkardım. Sophie değildi ama Oliver'dan gelen mesaj beni yüksek sesle güldürdü. "Vay anasını."

"Ne?"

"Bu şiirsel. Görünüşe göre geri dönen çocuğun büyük planını aksattı. Dominic bu sabah erken saatlerde bir fahişeye sarkıntılık etmekten ve kokain bulundurmaktan tutuklandı. Kendini yeterince uzun süre toparlayamadı,

Yapabilir mi? Ama dūřmanca devralmanızda iyi řanslar. Eminim her řey yolunda gidecektir."

Yüzünün rengi soldu. "Cox, bekle."

Ona sırtımı döndüm ve kapıyı açtım. Fıçı sandıkları ve bina güvenlik rozetleri olan iki adam hemen dışarıda bekliyordu.

"Onu dışarı çıkarın ve binaya geri girmesine izin vermeyin." "Emredersiniz, efendim," dedi biri.

Omzumun üzerinden Althea'ya bir bakış bile atmadan ofisime dönüp kapıyı kapattım.

Ama zaferim kısa sürdü. Sandalyeme çöktüm, hatalarımın ağırlığı beni ezmekle tehdit ediyordu.

Çünkü şirketimde ne olursa olsun, Sophie yine de gitmişti.

SOPHIE

"*H* İşte, kedicik, kedicik," dedim yatağın altına bakarak. "Dışarı çık. Nora'nın odasında olmaman gerekiyor."

Bir çift parlayan göz bana doğru parladı, ama kedi bana hareket et. bakmadı.

Ayağa kalktım, acaba kedi ödülleriyle onu dışarı çekebilir miyim diye düşündüm. Kedi ödülü almış mıydım? Muhtemelen almamıştım. Belki ton balığı işe yarayabilirdi. Kediler ton balığı severdi, değil mi? Nora'nın mutfağında hiç ton balığı var mıydı?

Pazartesi gecesi Cox'un evinden ayrıldıktan sonra Nora'yı aramıştım. Hıçkırık hıçkırık ağladığım için söylediklerimin tek kelimesini bile anlayamamıştı, o yüzden bana evine gelmemi söylemişti. Everly ve Hazel kısa süre sonra geldiler ve günün olaylarını gözyaşları içinde anlatmamı dinlediler. Ben dağılırken bana sarıldılar ve parçaları toplamama yardım etmek için yanımda olacaklardı.

Onlara sahip olduğum için çok şanslıydım.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Bay Calloway mesaj atarak haftanın geri kalanında izinli olduğumu söyledi. Nora da evime dönmek yerine onunla kalmamda ısrar etti.

Çok, çok şanslı.

"Sophie?" Nora

seslendi. Uh-oh. Sophie

evdeydi.

Kediden vazgeçmeye karar verdim. Eninde sonunda saklandığı yerden çıkacaktı. Doğal davranmaya çalışarak oturma odasına çıktım ve kanepeye oturdum. "Selam. Günün nasıl geçti?"

"Sinir bozucu ama neyse. Yarın Cuma, yani bu benim için iyi olacak." Ceketini çıkarıp dolaba astı, sonra da yanına gelip

kanepeye oturdu. "Şu haline bak, giyinmişsin falan."

Tişörtüme ve kot pantolonuma baktım. İçinde yaşadığım yıpranmış pijamalardan kesinlikle bir adım öndeydim. Sütyen bile giymiştim. "Evet. Birkaç işim vardı."

"Etkilendim. Sadece birkaç gün oldu ve oldukça işlevselsin."

Yere bakarak omuz silktim ve gömleğimdeki bir ipliği karıştırdım. "Ben iyiyim."

"Bunun zor olduğunu biliyorum ama-" Koridordan mutfağa doğru bir şey fırladı ve kadın durdu. "O da neydi?"

"Ne neydi?"

"Mutfaka koşan şu küçük bulanıklık."

"Ah, şu." Gömleğimi karıştırmaya devam ettim. "O benim kedim." "Ne zamandan beri bir kedin var?"

"Um..." Sözümlü kestim. "Bugünden beri mi?"

"Yapman gereken ayak işi bu muydu? Kediniz mi var?"

"Evet, bir kedi evlat edindim." Alt dudağım titredi. Kendimi tutmaya çalıştım, gerçekten. Ama gözyaşlarına boğuldum. "Sadece beni sevecek bir şey istiyorum."

"Bay Fuzzykins'in bunun için olduğunu sanıyordum." Yemek masasının üzerindeki hamster kafesini işaret etti.

"Bay Fuzzykins beni ısırdı." Sargılı parmağımı kaldırdım. "Ve onun adını değiştirdim. Artık Bay Fuzzykins değil."

"Adı ne o zaman?"

"Camden, çünkü bana kötü davrandı," dedim hıçkırıklar arasında. "Ama kedi de beni sevmiyor. Yatağının altına saklanıp duruyor."

Kolunu omzuma doladı. "Oh, tatlım."

"Belki de her şeyi yanlış yapıyorumdur." Burnumu çektim. "Tüylü evcil hayvanlar sevimli oldukları için harika bir fikir gibi görünüyor. Ama daha önce sakallı ejderhaların çok sevecen olduğunu okumuştum."

"Sakallı ejderha da neyin nesi?"

"Bir kertenkele türü. Çok arkadaş canlısıdırlar ve-"

"Tamam, giyinme zamanı." Ayağa kalktı ve kalkmama yardım etmek için ellerime uzandı.

"Giyindim. Benimle evcil hayvan dükkanına gelmek ister misin?"

"Soph, ben çizgiyi ölçeklerle çiziyorum. Eğer yuvarlanacaksan, bunu doğru bir şekilde yapacaksın, daha fazla hayvan evlat edinerek değil."

"Yuvarlanıp gitmiyorum. Hayatımda yeni bir anlam bulmaya çalışıyorum."

Beni ayağa kaldırdı. "Evcil hayvan dükkanında bir anlam bulamazsın."

"O zaman nereye gidiyoruz?"

"Dışarı. Git kendini iyi hissettirecek bir şeyler giy."

"Pijama gibi mi?"

"Hayır, göğüslerini gösterecek bir şey demek istedim." Göğüslerimi işaret etti. "Gerisi için sana yardım edeceğim."

Siyah bir gömlek ve daha güzel bir kot pantolon giydim. Nora ayakkabı olarak terliklerimi veto etti ve beni bir çift pembe topuklu ayakkabıya ikna etti. Sonra saçımı düzeltti ve bana biraz makyaj yaptı. İtiraf etmeliyim ki, bu beni biraz daha iyi hissettirdi.

Sonra yola çıktık.

Nora Brody's'e girdi ve barmen Jake'e parmaklarını salladı. Onu bardaki bir masaya kadar takip ettim ve oturdum.

Jake geldi ve sırıttı. "Vay canına, bayanlar. Harika görünüyorsunuz. Sizi koşu kıyafetleriyle görmeye çok alıştım. Olay nedir?"

"Bu bir ayrılık partisi," dedi.

"Everly ve Hazel yolda mı?" diye sordu.

"Bizi çok iyi tanıyorsun," dedi Nora. "Üç martini ve bir limonataya ihtiyacımız olacak ve Sophie'nin içkileri de gelmeye devam edecek. Artı tatlı menüsündeki her şeyden bir tane. Ne oldukları umurumda bile değil."

"Tamamdır." Göz kırptı ve gitti.

Jake içkilerimizi getirdiğinde Hazel ve Everly de geldi. "Vay canına, harika görünüyorsun," dedi Everly.

"Bu Nora'nın eseri," dedim saçımı ve yüzümü göstererek. "Son üç gün içinde iki hayvan evlat edindi," dedi Nora. "O bir kertenkeleden bahsetti ve ben de müdahale etmek zorunda kaldım."

İçkimi kaldırıp bir yudum aldıktan sonra, "Sanırım şeker ve alkol tüketmek daha normal bir yoldur," dedim.

"Eminim ayrılık kedisi alan tek kız sen değilsindir," dedi Nora.

"Diğer hayvan ne?" Hazel sordu. "Benden nefret eden bir hamster."

"Neden senden nefret ettiğini düşünüyorsun?"

Everly sordu. Sargılı parmağımı kaldırdım.

"Beni ısırды." "Bu tipik bir hamster davranışı," dedi Hazel.

"Biraz kafam karıştı," dedi Everly. "Neden bir hamster ve bir kedi aldınız?"

İçimi çektim. "Muhtemelen aptalca gelecek ama evime dönüp tek başıma yaşama düşüncesi çok fazlaydı. Nedenini bilmiyorum. Ben de uzun süre yalnız yaşadım ve umursamadım."

"Belki de yalnız yaşamaya geri döneceğini düşünmediğin içindir," dedi Everly.

O haklıydı. Ama neden buna inanmama izin vermiştim ki? "Onunla konuştun mu?" Hazel sordu.

"Hayır. Ben ayrıldıktan hemen sonra mesaj attı ama cevap vermedim. Ve bu noktada söylenecek ne var bilmiyorum. Hâlâ eşyalarımı onun evinden çıkarmam gerekiyor. Ve ona nasıl geri ödeme yapacağımı bulmalıyım çünkü birisi onun parasıyla tüm kredilerimi ödedi. Bir de babam ve onun için aldığı ev meselesi var."

"Bekle, ne?" Nora sordu. "Bunu biliyor muyduk?"

"Muhtemelen hayır. Henüz babama bile söylemedim. Evli kalmak karşılığında bunu kabul etti."

"Ondan baban için bir ev almasını mı istedin?" Nora sordu. "Elbette istedin. Bazen dünyanın seni hak etmediğini düşünüyorum. Sen çok iyisin."

"Sıcak bir karmaşa olmakta iyi." Martinimden büyük bir yudum aldım.

"Sophie, sen harika bir kadınsın," dedi Everly. "Sende çok fazla ruhu."

Nora kolunu omuzlarıma doladı. "O haklı. Seni bulduğumuz için şanslıyız."

"Teşekkürler kızlar." Gözyaşlarımı geri çektim. "Sizi seviyorum." "Biz de seni seviyoruz," dedi Nora.

Gerçekten yaptılar. Belki de Cox'um yoktu. Ve belki de boşanmak üzereydim - bir felaket olarak başlayıp daha kötü biten tek ve muhtemelen tek evlilik girişimim. Ama dünyadaki en iyi arkadaşlara sahiptim. Ve bunun anlamı çok büyüktü.

Cumartesi günü, Nora makyaj yapmam için beni ikna etmese bile biraz daha toparlanmıştım. Sakallı ejderha ya da başka bir evcil hayvan edinmeye çalışmamıştım. Hamster beni yine ısırması, hatta kafasını sevmek için kafesini açtığımda bile. Kedi de bana ısınmaya başlamıştı. Ona Maddie adını vermeye karar vermiştim.

Babamın evinin önüne park ettim ve ön kapıya çıktım, endişe midemi bulandırıyor. Babamın ona söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Burada hiçbir şey yoktu. Kapıyı çaldım ve kafamı içeri soktum.

"Selam, baba." "Merhaba prenses," diye seslendi. "İçeri gel."

İçeri girdim ve onu koltuğunda buldum.

Okuma gözlüğünü çıkarıp yan sehpanın üzerine koydu. "Sorun nedir?"

"Bu kadar açık mı?"

"Görmek için doğru çalışan lanet bacaklara ihtiyacım yok, değil mi?"

"Hayır." Kanepeye oturdum ve ayakkabılarımı çıkardım, sonra bacaklarımı altına aldım. "Pek iyi bir hafta geçirmedim."

"Bunun hakkında konuşmak ister

misin?" "Şey... bu biraz uzun bir

hikaye." "Zamanım var."

Yere bakarak gömleğimle oynadım. "Nasıl evlendiğimi biliyorsun."

"Takım elbiseye."

"Evet. Cox. İlk adı Camden, ama sanırım ona böyle seslenen tek kişi annesi. Her neyse, gerçek bir evlilik olmadığını biliyorsun. Büyük bir hataydı. Hemen boşanma davası açacaktık ama o kötü reklamdan endişelendi ve bana bir süre daha evli kalıp kalamayacağımı sordu."

"Ve sen de ona hayır diyemeyecek kadar naziktin."

"Tam olarak değil. Bir anlaşma yaptık. Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum ama gerçekten çok zor."

Kaşları çatıldı. "Seni ne halt etmeye ikna etti, Soph?"

"Hayır, kötü bir şey değil. Aslında, gerçekten iyi bir şey. Bu hafta berbat geçmiş olsa da, bunu düşündüğümde her şeye değdiğini hissediyorum." Derin bir nefes aldım. "Baba, sana yeni bir ev alıyor."

Homurdandı. "Doğru."

"Ben ciddiylim. Bana ne istediğimi sordu ve aklıma gelen ilk şey buydu. Hayır diyeceğinden emindim ama demedi. Senin için mükemmel olan bir şey arıyorduk. Pazartesi gününden beri onunla tam olarak konuşmadım ama anlaşmanın kendi tarafına sadık kalacağını biliyorum."

Babam kim olduğumu bilmiyormuş gibi bana baktı. "Bir ev mi?" "Evet."

"Benim için mi?"

"Evet."

"Neden... neden bunu yaptın?"

"Çünkü merdivenleri olmayan bir eve ihtiyacın var. Sandalyende uyumaya devam etmene izin veremem." Yatar koltuğunu işaret ettim.

"Hayır. Hayır, bunu yapamazsın. Birine ev alacak kadar parası varsa sana alsın, bana değil."

"Anlaşmamız böyle değildi." "Ya nefret edersem?"

"Nefret etmeyeceksin."

"Ya taşınmak istemezsem?"

Kollarımı kavuşturdum. "O zaman seni yine de taşıyacağım. Sana yeni bir ev alıyor ve yeniden bir yatakta uyuyabilirsin ve bu harika olacak ve hayır cevabını kabul etmiyorum, bu yüzden buna alışsan iyi olur."

Yere baktı ve boğazını temizledi. "Sophie."

"Baba, sahip olduğum tek şey sensin. Bana kötü davranan bir hamster ve yatağın altına saklanan bir kedi dışında. Senin de sahip olduğun tek şey benim. Bana hep baktın, çoğunlukla tek başına. Ve çok iyi bir iş çıkardın. Sana bakma sırası bende."

"Prenses, benimle ilgilenmek zorunda değilsiniz."

"Çok kötü. İstiyorum ve zaten hayır cevabını kabul etmeyeceğimi söyledim."

Bakışlarını kaldırdı ve gözleri yaşlarla doldu. Babamı hiç ağlarken görmemiştim. Bir kez bile. "Benim tatlı, tatlı kızım. Yukarıdaki koca adam anneni çok erken aldı ama senin içinde ondan bir parça bıraktığı kesin."

"Baba, beni ağlatacaksın." Söylediğim aptalca bir şeydi çünkü zaten ağlıyordum.

Biraz öksürerek gözlerinin altını temizledi. "Bu lanet bir şey, değil mi? Sanırım yeni bir ev o kadar da kötü olmaz."

"Hayır, harika olacak."

"Ama takım elbiseyle işler yolunda gitmedi?"

Başımı salladım. "Hayır, işler yolunda gitmedi. Ama lütfen bana ayarlayacak birini bulduğunu söyleme. Buna hazır değilim."

"Biliyorum prenses," dedi. "Ama sana söylüyorum, o dışarıda bir yerde. Ve seni bulduğunda, evrendeki en şanslı adam olacak."

Daha fazla gözyaşı döktüm. "Sağ ol baba. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Ne zaman konuşacağını ve ne zaman ağlamayı kesmek için birkaç dakikaya ihtiyacım olduğunu bilen huysuz bir ihtiyar olduğu için televizyonu açtı.

Biraz daha ağladım. Çünkü bir süredir Cox'un aradığım kişi olabileceğini düşünüyordum. Babamın bana bulacağını söylediği adam. Beni ben olduğum için seven adam.

Ama bu gerçek olamayacak kadar büyük bir rüyaydı.

COX

I Boş bardağımı bardağın üzerine koyup bir tane daha sipariş edip etmemeyi düşündüm. Zaten sahip olduğumdan daha fazlasını almak cazip geliyordu. Ama aynı zamanda on sekiz delik golf oynamak zorundaydım.

Annem acımasız bir rakipti. Daha fazla viski oyunuma yardımcı olmayacaktı.

Golf kulübüne erken gelmişim, bu yüzden sabah saat onda barda içkisini yudumlayan tek adam bendim. Annemle golf oynamak için her zamanki günüm bile değildi. Ama Sophie gittiğinden beri evde kalmaya karşı güçlü bir nefret geliştirmiştim.

Gitmesine ben sebep olduğum için. Gitmesi benim hatamdı. Bunu kabullenmeliydim.

Annem bir oyun için hazır olup olmadığını sorduğunda -bugünkü partneri iptal etmişti- kabul ettim.

Geçen gün Althea'yla uğraşmak acı tatlı bir tatmin getirmişti. Artık bana ya da şirketime karşı bir tehdit oluşturmuyordu. Ama güvendiğim insanlardan birini kaybetmişim. Ve onun kusurlarını görmezden gelmem benim hakkımda ne söylüyordu? Kendi yargılarıma güvenebilir miydim?

Althea'yı kovduktan sonra öfke dolu adrenalinin etkisinden kurtulduğumdan beri kendimden nefret etme bataklığının derinliklerine gömülmüştüm. Bazı büyük hatalar yapmışım ve bunları telafi etmek için yapabileceğim bir şey olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Konu Sophie'ye gelince, hiç şansım yoktu. Ona davranışlarımdan dolayı beni affetmesine imkân yoktu.

Oliver yanımdaki tabureye kayd. "İşte buradasın."

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Sanırım ikimiz de bunun cevabını biliyoruz. Neden onunla konuşmadın?"

Boş bardağıma baktım. Çünkü umutsuzdum. "Ne diyebilirim ki? Her şeyi berbat ettim. O gitti ve ben bunu hak ettim."

"Doğru, bunu hak ettin."

"Teşekkürler Oliver. Bu küçük sohbeti yapabildiğimize sevindim.

Çok yardımcı oldu." Arkamdaki birine işaret etti. "O burada."

Omzumun üzerinden baktım. Harika. Corban Nash ve Shepherd Calloway'di. Bu şu anda ihtiyacım olan son şeydi. Bir saatten kısa bir süre içinde annemle yüzleşmek zorunda olmam yeterince kötüydü.

"Onları buraya mı getirdin?" diye sordum. "Neden, iyi polis kötü polisin tuhaf versiyonunu tekrar oynayabilsinler diye mi?"

Omuz silktili. "Yapmam gerekeni yapıyorum." "Onları nereden tanıyorsun ki?"

"Bizi buraya getiren olaylar zincirinin ayrıntılarını gerçekten öğrenmek istiyor musunuz?"

"Evet, Oliver. Aslında biliyorum."

"İyiym. Seninle olan ilişkimden dolayı Sophie'yi daha kötü hissettirmek istemedim, bu yüzden nasıl olduğunu öğrenmek için arkadaşı Nora'yı aradım. Nora'dan öğrendiğime göre Sophie, Pazartesi gecesi gönderdiği zavallı bir mesaj dışında senden haber alamamış. O neredeyse bir hafta önceydi, Cox. Althea'nın icabına baktın ama o zamandan beri ofisine kapanıp kendini işe gömüyorsun. Şimdi de gündüz içiyorsun. Bir şeyler yapmalıydım."

Shepherd bir masaya başıyla işaret etti, sonra Corban'la birlikte oturdular.

Ben de işbirliği yapabileceğime karar verdim ve taburemden kalktım. "Ve sen onları aradın? Şu anda ölmemi istiyorlar. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Beni dinleyecek değilsin ya."

"Harika." Masaya gittim ve Corban'ın karşısına oturdum. "Beyler. Korkarım bunu çabuk halletmemiz gerekecek. Golf oynamak için annemle buluşacağım ve geç kalırsam bunun sonunu duymak istemiyorum."

"Annen bugün sana katılmayacak," dedi Shepherd.

"Affedersiniz?"

"Golf dersiyse meşgul." "Ne zamandan beri?" diye sordum.

Shepherd'ın yüz ifadesi değişmedi. "Dokuz buçuktan beri."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Leonard Wick'i getirdim."

Kaşlarımla çatıldı. "O şu anki PGA şampiyonu değil mi?"

"Sanırım öyle."

Oliver'a döndüm. "Bundan haberin var mıydı?"

Omuz silkti. "Bunu Georgia ile golf oynarken yapmamızı mı tercih ederdin?"

"Hayır," dedim kaşlarımla çatarak ve bakışlarımla Shepherd ve Corban'a çevirdim. "Peki. Hadi şu işi bitirelim. Devam edin, en kötüsünü yapın."

Corban, "Aslında burada olma nedenimiz bu değil,"

dedi. Shepherd bana hançer gibi baktı. "Evet, öyle."

"Bu yüzden burada ama oldukça tek fikirli olabiliyor."

"Gördün mü?" Oliver'a söyledim. "Yine iyi polis, kötü polis. Bir dahaki sefere istakozlardan bahsetmeye başlayacak."

"Sophie'yle neden konuşmadın?" Shepherd sordu.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedim. Cevap vermek için ağzını açtı ama ben konuşmaya devam ettim. "Biliyorum, biliyorum, eşleriniz onun en iyi arkadaşları ve siz onun hiç sahip olmadığı aşırı korumacı ağabeyleri gibisiniz. Bunu anlıyorum. Ama her şeyi berbat ettiğimi anlamam için beni bedensel zararlar ya da maddi yıkımla tehdit etmenize gerek yok. Bunun zaten farkındayım. Zamanınızı ve paranızı boşa harcadığınız için üzgünüm ama anneme profesyonel golf dersi ayarladığınız için teşekkürler. Eminim bu onun için yılın en önemli olayı olacaktır."

"Yani bu kadar mı?" Shepherd sordu.

"Cox, ben de defiledeydim," dedi Corban. "Ona nasıl baktığını gördüm. Boşanma evraklarını vermek üzere olan bir adamın yüzü değildi o."

"Aslına bakarsanız, o belgeleri ona ben tebliğ etmedim. Eski avukatım yaptı." "Peki bunu ona neden açıklamadınız?" diye sordu.

"Ne diyebilirim ki? Senin yerine kalles avukatıma güvendiğim için üzgün olduğumu mu? Senin hakkında söylediği korkunç şeylere bir saniye bile olsa inandığım için üzgün olduğumu mu?"

Corban, "Evet, bu iyi bir başlangıç,"

dedi. Shepherd başını salladı. "Aslında öyle."

"Sanki bu kadar basitmiş gibi," dedim.

"Belki de öyledir," dedi Corban. "Onu seviyor musun?"

Masaya baktım, keşke ikinci içkiyi sipariş etseydim diye düşündüm.

"Artık bir önemi yok."

"Hayır, önemli" dedi. "Aşık olma süreci üzerine çalışarak bir kariyer yaptım. Bazen önemli olan tek şey budur. Bu yüzden

soruya cevap ver. Onu seviyor musun?"

Üçünün de bana baktığını hissedebiliyordum. "Seviyorum. Onu deli gibi seviyorum."

Corban dirseğiyle Shepherd'ı dürterek, "Sana söylemiştim," dedi. "Onu öldürmek zorunda değiliz. Sadece suçluluk duygusu ve kendine duyduğu nefret içinde debelenmeyi bırakmasını sağlamalıyız ki bunu düzeltebilsin."

"Suçluluk duygusu ve kendinden nefret içinde debelenmiyorum." Oliver homurdandı.

"Eğer öyleysem, bunun nedeni her şeyin mükemmel olması ve benim her şeyi berbat etmemdir."

"Evet, yaptın," dedi Shepherd. "Peki bu konuda ne yapacaksınız?"

Bunu söyleme biçiminde bir şey vardı, sesinde bir jiletten daha keskin bir kenar vardı. Bu sadece bir soru değildi. Bir meydan okumaydı. Neredeyse bir meydan okumaydı.

"Bekle." Az önce üzerime soğuk su sıçramış gibi hissederek elimi kaldırdım. "Bunu doğru mu okuyorum? Hatalı olduğumu kabul edip Sophie'yle aramı düzeltmek istemediğim sürece buraya beni öldürmeye mi geldin?"

Corban omuz silkti. "Temel olarak, evet."

"Bu da demek oluyor ki siz ikiniz benim bir şansım olduğunu düşünüyorsunuz." "Olabilir," dedi Shepherd.

Corban, "Bu tırmanılacak küçük bir dağ değil," dedi. "Ama eğer onu seviyorsanız, zaten yolu yarılamışsınız demektir."

Oliver, "Ve onun seni sevdiğine dair iyi bir otoriteye sahipler," dedi. "Sophie gibi bir kadının sevgisinden uzaklaşmak utanç verici olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Öyle olurdu," dedim dalgınca.

O seni seviyor.

Birden, tekerlekler dönmeye başladı. Ben Camden Cox'tum. Bir go-getter ve bir hustler. İsteddiği şeyin peşinden durmaksızın giden ve onu elde edene kadar asla pes etmeyen bir adam. Beni bugün olduğum yere getiren şey buydu.

Bu adam pes etmedi. Özellikle de riskler yüksek olduğunda. Ve hiç bu kadar yüksek olmamıştı.

Seni seviyor.

Öyle mi yaptı?

"Vay anasını. Öyle. Kahretsin, ne kadar aptalım."

Oliver, "Kimse bu noktayı tartışmayacak," dedi.

Onu görmezden gelerek öyle hızlı ayağa kalktım ki sandalyem neredeyse devriliyordu. "Gidip evliliğimi kurtarmalıyım."

Kapıdan çıktım ve anında gerekli aramaları yapmaya hazırdım. Zaten bir planın başlangıcına sahiptim. Yeterli olmayabilirdi. Sophie'nin beni sevdiğini ve benim de onu sevmemin sorun olmadığını söylediklerinde onlara inanmıştım. Onu o kadar çok seviyordum ki, bunun beni öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordum.

Asıl soru, beni affedecek kadar seviyor muydu?

Ona nasıl hissettiğimi söylemek yeterli olmayacaktı, yine de bunu daha önce söylemediğim için kendime kızıyordum. Tam bir aptaldım ama belki de geri dönmek için çok geç değildi.

Ona benim için ne ifade ettiğini göstermeliydim. Onu ne kadar sevdiğimi göstermeliydim. Kalbime nasıl tökezleyerek girdiğini ve onu asla bırakmak istemediğimi.

Sonra belki o lanet boşanma kağıtlarını ateşe atabiliriz. Çünkü Sophie benimdi.

SOPHIE

I Bazı açılardan işe dönmek güzeldi. Bay Calloway geçen hafta bana izin vererek fazlasıyla cömert davranmıştı. Patronunuzun karısıyla en iyi arkadaş olmanın bir avantajı da buydu. I Ofiste olmak zorunda olsaydım ne kadar dağınık olacağımı düşünmek istemedim.

Yine de, ayrıldığım iki evcil hayvanı sahiplenmeyebilirdim. Ama Bay Fuzzykins, yani hamster Camden beni ısırılmış olsa da... ve kedim Maddie her şeyden korkup çoğunlukla yatağın altına saklansa da, bu iki tüy yumağına çoktan bağlanmıştım. Cox'un hayatımda olması kadar iyi değillerdi - hatta yakın bile değillerdi - ama daireme geri döndüğümde, bana arkadaşlık etmeleri için onlara sahip olduğum için mutlu olacaktım.

Bu arada, kedinin Nora'nın mobilyalarını tırmalamasını nasıl engelleyeceğimi bulmam gerekiyordu.

Steve koridorun karşısından bana sempatik bir gülümseme verdi. Bana Millie ve Clovis'in durumuyla ilgili bilgi verdi - hala birbirlerine tıslıyorlardı ama birbirlerini Clovis'in annesini sevdiği kadar sevmeyi öğreneceklerine inanıyordu. Çok sevimliydi.

Ama aynı zamanda onun önünde gözyaşlarına boğulmamak için aceleyle tuvalete gitmek zorunda kalmıştım. O aşıktı ve ben onun adına mutluydum. Ve kendim için üzülmekten kendimi alamıyordum.

Küçük çöküşümden döndüğümde tek kelime etmemişti. Steve böyle iyi biriydi. Ama belli ki bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

Nina elinde büyük bir kutuyla masama geldi ve kutuyu önüme koydu. "Bu az önce sana geldi."

"Teşekkürler."

Ön tarafa geri döndü ve ben de ne olduğunu merak ederek kutuya baktım. Kargo etiketi yoktu, bu da elden teslim edildiği anlamına geliyordu. Bu da şu anlama gelebilirdi.

Ama böyle bir kutunun içinde bana ne göndermiş olabilir ki?

Bana hediye göndermesini istemişyordum. Ondan ne istediğimi bilmiyordum. Aslında biliyordum ama alamayacağım belliydi.

Beni istemesini istedim.

Nora Oliver'la konuşmuştu, bu yüzden Cox'un Althea'yı kovduğunu biliyordum. Bu iyi bir haberdirdi. Ama bu hâlâ boşanmadığımız anlamına gelmiyordu. Evraklarla ilgili bir şey yaptığımdan değil. Henüz onları imzalamaya cesaret edememiştim.

İç çekerek bandı çıkardım ve kutuyu açtım.

İçinde ambalaj malzemesi ve daha küçük bir kutu vardı. Üstündeki notta şöyle yazıyordu

Kırılğan, dikkatle açın.

Muhtemelen bir hediye ydi. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum ama uğramıştım. Eğer bu Cox'tan geldiyse, sonunda bana ulaştığı anlamına geliyordu. Ama istediğimi düşündüğü şey bu muydu? Olanları telafi etmek için hediyeler mi?

Yine de dikkatliydim. Kutuyu masamın üzerine koydum ve yavaşça açtım. İçinde her ne varsa, balonlu naylonla kaplıydı.

Tüm ambalajları açtım ve aniden gözlerime dolan yaşlara baktım. Aman Tanrım. Bu annemin müzik kutusuydu.

Tüm hasarlar onarılmıştı. Aslında neresinin kırıldığı neredeyse anlaşılmıyordu. Yavaşça yere bıraktım ve parmaklarımı üstte ve yanlarda gezdirdim. Sadece onarılmamıştı. Hiç olmadığı kadar iyi görünüyordu.

Nefesimi tutarak kolu çevirdim. Notalar tıngırdadı, tatlı küçük melodiyi çaldı.

Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzüldü ama elimde değildi. Annem bu müzik kutusunu çok severdi. Ona ait sahip olduğum birkaç şeyden biriydi - zar zor hatırladığım annemle olan tek bağlantımdı.

Kapağı açtım ve içine bir not sıkıştırılmıştı. "*Sizinle görüşebilir miyim?*" yazıyordu. Altına bir adres yazmıştı ama Woodinville'in çok dışındaydı. Bu garipti. Muhtemelen şehrin otuz ya da kırk dakika dışındaydı. Neden onunla orada buluşmamı istemişti?

Bay Calloway'in ofisinin kapısına yaslandığını gördüm. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Özür dilerim," dedim gözyaşlarımı hızla silmeye çalışarak.

"Everly bugün evden çalışıyor," dedi. "Sırtından rahatsız, o yüzden sanırım öğleden sonra eve gideceğim. Sen de erken çıkabilirsin."

"Emin misiniz? Geçen haftayı kaçırdım

ve-" "Sophie," dedi sözümü keserek.

"Git."

Neler olduğunu biliyor muydu? Cox'la konuşmuş muydu? Aklımda bir sürü soru vardı ama bunları ağızımdan kaçırmak yerine parmaklarımı tekrar gözlerimin altına götürdüm. "Teşekkür ederim."

Müzik kutusunu nazikçe paketledim ve arabama taşıdım. Sonra adresi girdim. Hiliğın ortasındaymış gibi görünüyordu.

Yol boyunca kalbim duracak gibi değildi. Neden beni görmek istemişti? Neler oluyordu? Yeni bir avukat tutmuş ve boşanmayı sonuçlandırmak için onunla yüz yüze görüşmemi mi istemişti? Bu düşünce midemi bulandırdı, ancak mantıken bunun pek de mantıklı olmadığını biliyordum, gittiğim yerle ilgili olarak değil.

Ama umutlanmaktan çok korkuyordum.

Harita beni otoyoldan çıkardı, sonra da iki şeritli uzun bir yola götürdü. Bana McLaren'la yaptığımız sürüşü hatırlattı.

Sonunda uzun bir araba yoluna saptım. İlk başta hiçbir şey göremedim. Sadece iki taraftaki ağaçları. Sonra manzara o güne kadar gördüğüm en güzel eve açıldı. Bir taşra malikanesine benziyordu. Arkasında, küçük bir gölün mavi suları güneşte parlıyordu.

Cox'un arabası evin önünde park halindeydi.

Dışarı ıktım ve etrafa bakındım. Etraftaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor ve uzaktan kurbağalar vıraklıyordu. Hava temiz ve güneş sıcaktı. Sanki bir peri masalından fırlamış gibiydi.

Cox arabasından indi ve onu görünce kalbim yerinden fırladı. Bir sürü duygu aynı anda üzerime hücum etti. Kırgın ve öfkeliydim ama onu çok özlemiştim.

Onun da beni özlediğine inanmak istiyordum. Bunu çok istedim. Yeterli olmayı. Hayatımdaki bu tek şeyin felaketle sonuçlanmamasını.

Bunu ummak çok mu fazla?

"Merhaba," dedi, sesi çekingendi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Notunda saatin yazmadığını yeni fark ettim. Ama buradasın."

"Sabahtan beri buradayım. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğimi düşündüm." Arabasının kapısını kapattı, ben de aynısını yaptım.

"Müzik kutumu tamir ettirdiğiniz için teşekkür ederim. Kime götürdüyseniz inanılmaz bir iş çıkarmış. Yenisinden daha iyi."

"Kimseye götürmedim. Ben tamir ettim."

"Sen mi yaptın? Ne zamandan beri müzik kutularını tamir etmeyi biliyorsun?"

Omuz silktilti. "Hasar gören çoğunlukla ahşaptı. Bu tür şeyleri daha önce de yapmıştım. Bazen ellerimle çalışmak düşünmeme yardımcı oluyor."

"Demek garajınızdaki atölyeyi gerçekten kullanıyorsunuz."

Başını salladı. "Bitirmeden önce gittiğini fark etmeden korkuyordum."

"Hayır, hâlâ kaldırıldığını sanıyordum." Etrafıma bakındım, neden bu cennet gibi evin önünde olduğumuz konusunda kafam giderek karışıyordu. "Neredeyiz bu arada?"

"Size göstermem gereken bir şey var." Eliyle arkasını, göle doğru işaret etti. "Bu taraftan."

Evin etrafındaki patikada onu takip ettim. Burası çok güzeldi. Etrafımızı köknar ağaçları çevreliyordu ve göl geniş açıklıkta büyük mavi bir ovaldi. Evin arkasında, hemen kıyıda, suya doğru uzanan bir iskelesi olan daha küçük bir bina daha vardı.

Cox beni ikinci binaya kadar götürdü; şirin, küçük bir kulübe. Cebinden tek bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı.

"Balık tutuyordun, değil mi?"

diye sordu. "Ne?"

"Baban. Balık tutmayı seviyor mu?" "Evet, ama neden?"

İçeriye işaret etti. "Merdiven yok. Bolca ışık var. İki yatak odası ve tamamen yenilenmiş bir mutfak. Sadece bir banyo var ama büyük. Ve rıhtım hemen arka kapıdan. Orada da merdiven yok. Ayrıca güzel bir mahalle demiştiniz ve sadece bir komşu olduğu için bu sayılır mı bilmiyorum. Ama balık tutmak için iskelenin bunu telafi edebileceğini düşündüm."

"Bunu babam için mi buldun?"

"Evet. İçini görmek ister misin?"

Başımı salladım ve onu takip ettim.

Yazlık o kadar mükemmeldi ki, babam için daha iyi bir yer hayal edemezdin. Büyük pencereler içeriye bolca ışık alıyordu. Oturma odasında koltuğu için mükemmel bir yer vardı. Ve merdiven yoktu. Oturma alanının hemen dışında bir yatak odası vardı, böylece yatmak için çok fazla yürümesine bile gerek kalmayacaktı. Tarzı rustikti, bir kaçış kulübesi gibi, ama buna bayılacaktı. Ve sadece birkaç adım ötede

Arka kapıdan iskeleye çıkabilir ve istediği zaman balık tutmaya gidebilirdi.

Ama kulübenin içinde dolaşırken kalbim biraz burkuldu. Bu babam için harika olsa da -burada çok mutlu olacaktı-ox sadece anlaşmamızı yerine getiriyordu. Beni bu yüzden görmek istemişti. Müzik kutusu güzel bir jestti ama içimden bir ses bunun son olduğunu söylüyordu. Babama bir ev aldığında, anlaşmamız sona erecekti.

İşimiz biterdi.

Mutfak penceresinden göl manzarasına bakarken gözlerimden daha fazla yaş aktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Görmemiş olmasını dileyerek yanaklarımı sildim. "Bu harika." "Beğendin mi?"

"Buraya taşınması için onunla konuşmak zorunda kalacağımı bile sanmıyorum." Bir nefes verdi. "Güzel."

"Teşekkür ederim. Bu umduğumdan çok daha fazlası." Yine burnumu çektim, çünkü tabii ki çektim. Ağladığım zaman sevimli olmayı beceremiyordum. Her zamanki gibi berbat bir haldeydim. "Büyük evde kim yaşıyor?"

"Şu anda kimse yok.

Ama..." "Ama ne?"

"Hepsi tek bir mülk parçası."

"Ama babamın o kadar büyük bir eve ihtiyacı yok. O şeyin içinde milyonlarca merdiven olmalı."

Başını salladı. "Var."

"O zaman neden..." Sustum. Şunu demek istemiş olamazdı... Ya öyleyse... Bu muydu... "Cox, eğer o evi benim için aldığını, böylece berbat daireme geri taşınmak zorunda kalmayacağımı söylersen, seni uyarıyorum, yere yığılıp hıçkırma hıçkırma ağlarım ve bu hiç hoş olmaz. Böyle büyük bir evde tek başıma yaşayamam. Beş kedi ve belki de Nora'nın vazgeçirdiği sakallı ejderha ve muhtemelen bir ya da üç köpek daha almam gerekecek ve tüm bu hayvanlara bakacak zamanım yok."

Gevezelik etmeyi bitirdiğimde çoktan hıçkırmaya başlamıştım.

"Ah, şekerim," dedi, kaşları endişeyle çatılmıştı. Bir adım daha yaklaştı ve buklelerimden birini parmakladı. "Hayır, orada yaşayabileceğimizi umuyordum."

"Biz mi?"

"Evet. Sen ve ben. Bir erkek karısıyla birlikte yaşamalı, değil mi?"

"Karın mı?" Gözyaşlarımın arasından sordum.

Gözlerimin içine bakarak yüzüme dokundu. "Sophie, her şey için çok üzgünüm. Sana güvenmem gerekirken Althea'ya inandığım için özür dilerim. O bir anlık şüphe bana her şeye mal olabilirdi. Bana siktir olup gitmemi ve hayatından çıkmamı söylersen seni suçlamam. Ama bunu yapmadan önce bir şeyi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum."

Alt dudağım titredi ve yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı daha süzüldü.

"Birini seni sevdiğim kadar sevebileceğimi hiç düşünmemiştim." Tek dizinin üzerine çöktü ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Sophie Abbott, seninle evlenmek bir hata değildi. Aslında, başıma gelen en iyi şeydi. Vegas'tayken tek dizimin üzerine çöküp çökmediğimi tam olarak hatırlamıyorum."

Burnumu çektim. "Yaptığını sanmıyorum."

"Artık öyleyim. Ve sana karım olmanı teklif ediyorum. Sophie, benimle evli kalacak mısın?"

"Gerçekten mi?" Sesim titreyerek sordum. "Beni tutmak mı istiyorsun?"

"Şekerim, seni sonsuza dek yanımda istiyorum. Senin kocan olmak ve bu evde seninle yaşamak istiyorum. Bu evi kendi ayaklarına takılıp düşen ve güneşli öğleden sonraları büyükbabalarıyla balığa çıkmak için buraya koşan minik Sophie'lerle dolduracağız."

"İskeleden düşme ihtimallerine karşı can yelekleri olsa iyi olur," dedim gözyaşlarımı tutamayarak.

Gülümsedi. "Kahretsin, seni seviyorum. Ne diyorsun şekerim? Evli kalabilir miyiz?"

"Evet," dedim, başımı salladım, güldüm ve aynı anda ağladım. "Gerçekten ama gerçekten evli kalmak istiyorum."

Hâlâ gülümseyerek cebinden bir kutu çıkardı.

Aman Tanrım, bir yüzük. Gerçek bir evlilik yüzüğü.

Kutuyu açtı ve bacaklarım neredeyse bükülüyordu. Sadece bir alyans değildi.

Annemin yüzüğüydü.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak yüzümü kapattım. Cox'un bu anı yakalaması için bir fotoğrafçı tutmayı düşünmemiş olmasına çok sevinmişim. Bu şimdiye kadarki en dağınık, en hıçkırıklı, en ağlamaklı evlenme teklifi olmalıydı.

Parmaklarımın arasından dışarı baktım. Cox bana gülümsedi, sanki ağlayıp yine de güzel görünebilecek bir kızmışım gibi. Yüzünde sümük olan bir kız değil.

Ayağa kalktı ve cebinden bir mendil çıkardı. "Teşekkür ederim."

Uzun bir süre ve birkaç titrek nefesten sonra kendimi toparladım. Yüzümü ve burnumu sildim ve sol elimi uzattım.

Annemin yüzüğünü parmağıma taktı. Küçük ve sadeydi. Annemle babamın hiçbir zaman fazla parası olmamıştı ve bu yüzük onların karşılayabildiği tek şeydi. Ama benim için dünyanın en güzel yüzüğüydü. Ve eğer Cox'ta varsa, bu babama gittiği anlamına geliyordu. Bu da beni yeniden ağlamaya itti.

Beni kollarıyla sardı ve göğsüne yaslanıp ağlamama izin vererek bana sarıldı.

"Çok dağınık olduğum için özür dilerim," dedim.

"Seni dağınık seviyorum." Başımın üstünü öptü. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Benim olduğun için çok mutluyum."

"Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istersen şekerim. Ne var?"

"Zaten evli olduğumuzu biliyorum. Ama-"

"Oh, düğün yapıyoruz," dedi. "Seni babanın kolunda, büyük beyaz bir elbiseyle koridorda yürürken görmek istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Yine ağlamaya mı başlayacaksın? Daha fazla mendilim var."

"Belki."

Bir mendil daha çıkaracak kadar uzun süre beni bıraktı. "Şekerim, hayal edebileceğin en iyi düğünü yapacağız. Sen hayal et, ben sana vereyim."

"Çoğunlukla, sadece seni istiyorum."

"Ben seninim." Dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi. "Ve her zaman senin olacağım."

Kollarımı boynuna doladım ve onu tekrar öpmek için parmak uçlarımda yükseldim.

Cox haklıydı. Vegas'ta evlenmek bir hata değildi - çok fazla viskiden sonra ve çocukken saç örgülerimi çeken adamla olsa bile. Elbette her şeyin büyük bir karmaşa olarak başlayacağı belliydi. Bahsettiğimiz kişi bendim.

Ama her zaman gümüş astarlara inanmışımdır. Ve Vegas'taki çılgın gecemde hayal edilebilecek en büyük umut ışığı vardı.

Benim kocam.

Bay Yanlış gibi görünebilirdi ama onunla evlendiğim için hiç pişman olmadım. Gerçekten pişman olmadım. Asla da olmayacağım. Çünkü bir şekilde, bu ateşli karmaşa beyaz atlı prensini bulmuştu. Ve gerçekten sonsuza dek mutlu yaşayacaktık.

SONSÖZ: SOPHIE

T

Salishan Cellars şaraphanesindeki gelin odası biraz dağınıktı. Duvağımın bulunduğu kutunun kağıt mendilleri, boş şampanya flütleri ve metalik çikolata ambalajları vardı.

ortalıkta duruyordu. Tezgâhın üzerinde bir dizi saç şekillendirme malzemesi ve makyaj malzemesi vardı ve düğün öncesi atıştırmalıklarımızdan arta kalan tepsiler odanın ortasındaki masanın üzerinde duruyordu.

"Uh-oh," dedim. "Ortalığı karıştırıyoruz."

"Bunun için bir saniye bile endişelenme." Nora buklelerimden birini geriye doğru tutturdu. "Şu anda endişelenmen gereken tek şey evlenmek."

"Yine mi?" dedim gülerek.

"İlki zar zor sayıldı," dedi. "Yine de gerçekleştiği için memnunuz."

"Evet, öyleyiz," dedi Everly.

Hazel ellerini kalçalarına koydu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

"Gerçekten de öyle," dedi Nora, hâlâ saçlarımla uğraşırken.

En iyi üç arkadaşım birbiriyle uyumlu kırmızı nedime elbiseleri giymişlerdi -Nora onları seçmişti, bu yüzden elbette muhteşemlerdi. Hazel saçlarını toplamıştı ve tırnakları da buna uygun olarak kırmızıydı. Nora'nın saçları da toplanmıştı ve en harika kırmızı ruju bulmuştu.

Everly bebek sahibi olduktan sonra elbisesinin içine sığma konusunda endişeliydi. Ama harika görünüyordu. Küçük Ella Calloway şimdiden on aylık olmuştu ve gelmiş geçmiş en güzel bebektir. Babasının buzdan

Mavi gözleri ve annesinin güzel sarı saçları ve güneşli mizacı. En mutlu bebektir ve tüm teyzeleri onu çok severdi.

Ve babasını parmağında oynatıyordu. O kadar tatlıydı ki, ölebilirdim.

Nora duvağıma takılı tarağı saçıma yerleştirdi ve sağlam olduğundan emin oldu. "İşte oldu. Mükemmel oldu."

Döndüm ve boy aynasına bakmak için birkaç adım attım.

"Aman Tanrım. Bu ben miyim?"

Bana arkadan bakan kadın, kıvrımlarımı mükemmel bir şekilde düzleştiren dantel bir gelinlik giymişti. Yakası, göğüslerimi harika gösterecek kadar aşağıya iniyordu - eğer kendim söylediysem. Korse belimi vurguluyor ve etek kalçalarımın üzerinden geçerek yere kadar iniyordu. Elbisenin altına bir çift beyaz babet giydim; rahattı ve topuklu ayakkabı giydiğimde takılıp düşme ihtimalim çok daha azdı.

Tamam, hala takılabilirim. Bahsettiğimiz kişi bendim.

Duvağım sadeydi, Nora'nın saçıma sıkıştırdığı inci süslemeli bir taraktan sırtımdan aşağıya dökülüyordu. Bazen benim gibi bir kızın bile şansı yaver gittiği için, hayatımın en güzel saç gününü yaşıyordum. Buklelerim gevşek bir şekilde toplanmıştı ve sadece birkaç tanesi yüzümü çerçevesliyordu.

Hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Gözlerim yaşardı ve Nora hemen bir mendil getirdi.

"Bildiğim en iyi astarı ve su geçirmez maskarayı kullandım, bu yüzden makyajın hiçbir yere gitmiyor" dedi. "Ama yine de."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimin kenarlarını sildim. "Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum. Yani, bunu daha önce bir kez yaptığımı biliyorum ama tam olarak hatırlamıyorum, yani..."

"Bu gerçek bir şey," dedi Nora.

Hazel başını salladı. "Yasalar bir yana, aynı fikirdeyim."

"Hazel benimle aynı fikirdeyse, haklı olduğumu biliyorsun," dedi Nora.

"Bu işler böyle yürür."

"Biliyorum; haklısın," dedim. "Ve burada benimle birlikte olduğunuz için çok mutluyum."

Kollarımı açtım ve hepsi grupça sarılmak için araya girdi.

"Seni seviyoruz Soph," dedi Nora, sesi biraz titreyerek.

"Teşekkür ederim. Ben de sizi seviyorum."

Nora geri çekildi ve diğer ikisini uzaklaştırdı. "Dikkatli olun. Onu mahvetmeyelim."

"Biliyor musun Nora, artık üçümüz de bu şaraphanede evlendik," dedi Everly, dudakları gülümseyerek kıvrıldı. "Sıra sana geldiğinde, bu geleneği devam ettirecek misin?"

Nora alay etti. "Everly, tatlım, saçmaladığın zaman çok sevimli oluyorsun."

"Bu neden saçma olsun ki?" Hazel sordu. "Burası bir düğün için çok güzel bir yer."

"O haklı," dedim. "Bu yüzden orayı seçtik."

"Haydi kızlar," dedi Nora. "Hepimiz asla evlenmeyeceğimi biliyoruz."

"Bunu şimdi söylüyorsun," dedi Everly. "Ama asla bilemezsin. Belki tanışırsın doğru adamı, ve sonra..."

"Eğer yaparsam, ki sizi temin ederim ki yapmayacağım, geleneği devam ettireceğim. Bu nasıl?"

"Ben alırım," dedi Everly.

Salishan Cellars'ın düğün koordinatörü Jamie kapıyı çaldı ve başını içeri u z a t t ı . "Merhaba hanımlar. Hazır mısınız?"

"Evet, öyleyiz," dedim. "Dağınıklık için özür dilerim."

"Hiç endişelenme," dedi Jamie. "Güven bana, bu önemli bir şey değil."

"Pekâlâ, Soph," dedi Everly. "Bayan Sophie olmaya hazır mısın? Cox?"

Derin bir nefes aldım ve son bir kez aynaya baktım. "Evet, hazırım."

Vegas'taki ilk düğünümüzden bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti ve boşanma sürecini daha fazla ilerlemeden durdurmuştuk. Yani teknik olarak bir süredir evliydik. Ama bugün bunu ailemiz ve arkadaşlarımızla kutlayacağımız gündü.

Bu düğünü planlarken çok eğlenmiştim. Arkadaşlarımla birlikte gelinlik alışverişine çıkmış, pasta tadımı yapmıştık ve bana en güzel bekârlığa veda partisini vermişlerdi - lüks bir spa'sı olan bir tatil köyünde bir hafta sonu. Ve bolca şampanya.

Artık beyaz bir elbiseyle koridorda yürüme zamanı gelmişti - uzun zamandır hayalini kurduğum an.

Jamie bizi bahçeye açılan kapılara götürdü. Müzik çalıyor ve konuklar sıra sıra dizilmiş sandalyelerde bekliyordu. İkimizin de fazla ailesi yoktu, ortak noktamız buydu. Benim babam vardı. Onun da annesi vardı. Hepsi bu kadardı. Sandalyelerin geri kalanı, çoğu bizim için aile gibi olan arkadaşlarla doluydu.

Oliver Lauren'i getirmişti. Bir zamanlar çaycı kız olarak tanınıyordu; şimdi ise müstakbel Bayan Carrington'dı. Yaklaşık bir ay önce nişanlanmışlardı. Steve yeni eşi Flora ile buradaydı. Kedilerini aynı eve almanın tehlikeleri üzerinde çalışmışlar ve kısa süre önce karışma iki kedi yavrusu eklemişlerdi - bir erkek kardeş-bir kız kardeş çifti. Cox'un ofisinden hemen hemen herkes gibi diğer iş arkadaşlarımdan bir grup da buradaydı.

Drake ve Marika Meadows da Monkey Rum'un geri kalanı gibi buradaydı. Gerçek rock yıldızlarının düğünümde olması hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyordum ama işte buradaydık. Limuzin şoförü J.J.'i bile davet etmiştik ve Vegas'tan gelmişti.

Babam bastonuyla ağır ağır yürüyerek yanıma geldi. Gri takım elbisesi içinde çok şık görünüyordu. Göl kenarındaki kulübeyi görür görmez, oraya vurulmuştu. Taşınma konusunda tek bir tartışma bile olmamıştı. Ve yeni yaşam düzeni ona gerçekten iyi gelmişti. Daha güçlü görünüyordu, daha uzun süre ayakta kalabiliyordu. Temiz hava ve balık tutmaktan kaynaklandığını söylüyordu. Haklı olduğunu düşünme eğilimindeydim.

Ayrıca, istediği zaman gelip bizimle yemek yiyebiliyordu. Arazideki diğer eve taşınmıştık. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir yerde yaşamamıştım. Maddie'nin etrafta koşturmak için bolca odası vardı, yine de zamanının çoğunu yatakların altında saklanarak geçiriyordu. Hamster da Bay Fluffykins olmaya geri dönmüştü. Beni yine ısırmamıştı, bu yüzden orijinal ismini koruyabileceğini düşündüm.

Babam durakladı ve ikinci kez gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. "Oh, prenses."

"Selam, baba."

Yaklaştı, gözlerinin kenarları ağlamaklı bir gülümsemeyle kırışıyordu. "Annenin evlendiğim günkü haline çok benziyorsun. Ve bu gerçek bir iltifat çünkü o çok güzeldi."

Güldüm. "Teşekkür ederim, baba." Kolunu uzattı. "Hazır mısın?"

"Evet." Elimi dirseğinin kıvrımına soktum ve Nora bana buketimi uzattı. "Öyle mi?"

"Uzun zamandır bu gün için hazırdım prenses."

Bir fotoğrafçı etrafta dolaşıp fotoğraf çekiyordu. Everly, Hazel ve Nora sıraya girdi ve Jamie onlara yol gösterdi.

Nikâh memurunun beklediği ön tarafı görebilecek kadar yaklaştım. Ve işte oradaydı.

Cox. Benim kocam.

Her zaman yakışıklı görünürdü. Spor şortuyla ya da tişört ve kot pantolonla. Takım elbise ve kravatla ya da hiçbir şey giymeden, gördüğüm en muhteşem adamdı.

Belki biraz önyargılıydım.

Bugün her zamankinden daha yakışıklı, gri takım elbiseli, yelekli ve Kravat.

Georgia ön sırada, babamın koltuğunun karşısındaki koridorda oturuyordu. O da

Döndü ve bana el salladı, gözyaşları yüzünden akmaya başlamıştı bile. Ben de ağlamamak için kendimi zor tutarak ona el salladım.

Önde Cox'un yanında üç sağdıçı, Oliver, Bay Calloway ve Corban vardı. Bay Calloway küçük Ella'yı kucağına aldı. Mızımızlanmış ve babasını istemiş olmalıydı.

Ne olduğunu anlamadan Jamie beni ve babamı koridorun sonuna doğru götürüyordu.

Babam doğruldu, dik durdu.

Cox'un gözleri beni buldu. Ve gülümsedi.

Ağlamaya başladım ve durmaya çalışmadım. Bu böyle devam edecekti.

Ayrıca, bu benim düğün günümdü. Her şey boyunca mutluluk gözyaşları dökmek isteseydim, dökerdim.

Konuklar ayağa kalktı ve koridora doğru adım adım ilerlemeye başladık. Cox'un sırtışı en ufak bir şekilde bile solmadı. Sanki dünyanın en mutlu adamıymış gibi onunla buluşmamı izledi.

Benim yüzümden. Onu böyle gülümsetmişim.

Ön tarafa geldik ve babama doğru döndüm. Öne doğru eğildi ve beni yanağımdan öptü.

"Seni seviyorum prenses," diye fısıldadı. "Ben de seni seviyorum baba."

Sonra döndü. Cox elini sıkmak için uzandı ama babam daha da yaklaştı ve onu kucakladı.

Ve sonra en inanılmaz şeyi duydum. Babam ona bir saniye daha sarıldı ve "Oğlum" dedi.

Cox geri çekildi ve gözlerinin altını temizledi. Ben bebek gibi ağlıyordum ama Cox? O günü göreceğimi hiç hayal etmemiştim.

Babam yerine oturdu. Buketimi gözü yaşlı Nora'ya uzattım ve Cox'un yanına gittim.

Gözlerimin içine bakarak ellerimi ellerinin arasına aldı ve nikâh memuru töreni başlatırken, bir zamanlar duymayı arzuladığım sözleri mırıldandı. *Seni seviyorum.*

Ben de onlara karşılık verdim. Ve oğlum, onları kastetmiştim.

Bu adamı çok sevdim ve en iyi kısmı? O da beni sevdi.

Evliliğimiz pek de olağan bir şekilde başlamamıştı. Çoğu insan çok az tanıdığı biriyle ertesi gün hatırlayamayacak kadar sarhoşken evlenmezdi. O Vegas düğünü hakkında hâlâ pek bir şey hatırlamıyorum. Ama o çılgın gecenin fotoğraflarından oluşan bir kolajı çerçeveletip oturma odamızın duvarına asmıştık, bizi bir araya getiren o çılgın gecenin eğlenceli bir hatırası olarak.

İkimiz de tek bir pişmanlık duymadık.

Ve şimdi burada, ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde yeminlerimizi ediyorduk.

-Gerçekten bir anlamı olan yeminler. Çünkü bu kez birbirimize delicesine aşıkık, birbirimize bağlıydık ve hayatımızın geri kalanını karı koca olarak birlikte geçirmeye hazırdık.

Belki de o elbisenin içinde komando olmam iyi bir şeydi. Çünkü, kim bilir, eğer külot giyseydim, belki de geri kalan hiçbir şey olmayacaktı.

Cox'un gözleriyle tekrar karşılaştım ve gülümsedim. Daha sonra keşfedeceği küçük bir sırrım vardı.

Bugün yine komando olmuşum.

Cox ve Sophie'nin sonsuza dek mutlu yaşamlarına bir göz atmak ister misiniz? Bu bonus sonsöz ile bayılmaya hazır olun.

DAHA FAZLA SOPHIE VE COX'A İHTİYACIM VAR.

Diğer Dirty Martini kızları Everly ve Hazel hakkında bir şeyler okudunuz mu? Everly ve Shepherd'ın hikayesini **Bayan Doğru'yu Taklit** Etmek ve Hazel ve

Düşmanıma Aşık Olmak'taki Corban.

iÇİNDE Daha fazla buharlı romantik komedi iyiliği için THEMOOD? Book
Boyfriend'e göz atın! Önizleme için sayfayı çevirin...

